

ONSDAG DEN 17. JANUAR 2007

FORSÆDE: Hans-Gert POETTERING

Formand

1. Åbning af mødet

(Mødet åbnet kl. 9.35)

2. Modtagne dokumenter: se protokollen

3. Det tyske formandskabs arbejdsprogram (forhandling)

Formanden. - Kære kolleger, jeg vil gerne byde Dem velkommen til forhandlingerne om det tyske formandskabs program. Desuden vil jeg gerne byde Dem, fru formand for Rådet, fru kansler Merkel, hjertelig velkommen i Parlamentet.

(Bifald)

Jeg vil også godt byde velkommen til kommissionsformanden, hr. Barroso, hvis regelmæssige deltagelse i vores forhandlinger vi sætter overordentlig stor pris på, og selv om han deltager i embeds medfør, håber jeg også, at han synes, at det er en god oplevelse.

(Bifald)

Deres personlighed, fru kansler, symboliserer forandringerne på vores europæiske kontinent. Da Parlamentet i 1979 for første gang blev valgt direkte af dengang ni befolkninger, var Tyskland og vores europæiske kontinent delt af minefelter og pigtråd, og hovedstaden i Deres land, Berlin, var delt af en mur. De var selv tvunget til at bo i den ufrie østlige del af Deres fædreland, som blev forenet den 3. oktober 1990. Den 1. maj 2004 blev Estland, Letland, Litauen, Polen, Den Tjekkiske Republik, Slovakiet, Ungarn og Slovenien sammen med Malta og Cypern og den 1. januar i år blev Bulgarien og Rumænien medlemmer af EU's værdifællesskab med nu 27 befolkninger. De, fru kansler, er den første formand for Rådet fra den tidligere ufrie del af Europa. I dag repræsenterer De Fællesskabet af frie befolkninger i EU. I dag taler De foran demokratisk valgte repræsentanter fra 27 europæiske lande med næsten 500 millioner indbyggere. De taler om et stærkt og selvbevidst Parlament, som er forpligtet i forhold til Europas enhed. Det, der i 1979 så ud til at være en uopnåelig vision, er blevet til virkelighed. Dette beviser, hvor vigtig politikken om Europas enhed på grundlag af vores fælles værdier var og er.

Jeg vil således godt bede Dem, fru rådsformand, om at tale til EU-borgernes folkevalgte forsamling.

(Bifald)

Angela Merkel, formand for Rådet. - *(DE)* Hr. formand, hr. Poettering, hr. formand for Kommissionen, hr. Barroso, kære parlamentsmedlemmer - som repræsentant for et nationalt parlament fristes jeg næsten til at sige kolleger - mine damer og herrer! Det glæder mig at kunne tale til Dem som rådsformand her i Parlamentet for første gang, et parlament med medlemmer fra nu 27 medlemsstater. Tillad mig derfor endnu en gang at hilse medlemmerne fra Rumænien og Bulgarien rigtig hjertelig velkommen.

(Bifald)

Jeg vil gerne ønske formanden for Parlamentet og næstformanden tillykke med valget i går, og det gør jeg selvfølgelig på vegne af hele Rådet. Her ved begyndelsen af det tyske formandskab vil jeg godt sige, at jeg håber, at vi vil få et godt, tæt, konstruktivt og intensivt samarbejde, som det hør og bør for sammenarbejdet med et selvbevidst parlament, hvilket formanden netop også var inde på.

Mine damer og herrer, hele mit liv har jeg tilbragt i Europa. I EU-sammenhæng er jeg dog stadigvæk en novice. For jeg voksede op i det tidligere DDR og først for 17 år siden, dvs. efter den tyske genforening og socialismens sammenbrud i Østeuropa, er jeg - sammen med efterhånden mange millioner andre mennesker - blevet optaget i EU. Indtil jeg blev 35, kendte jeg kun EU udefra, men siden 1990 har jeg også kendt EU indefra.

Som vi alle ved, ser alt i livet altid en smule anderledes ud indefra end udefra. Det gælder for ethvert hus, og det gælder også for det europæiske hus. Set udefra er EU en succeshistorie uden sidestykke. EU er et af de mest imponerende fredsværker i hele verden. Foreningen af Europa er en stor lykke for den europæiske befolkning, som sikrer frihed og muliggør velstand.

(Bifald)

Rom-traktaten er snart 50 år gammel. Dette jubilæum fejrer vi den 24. og 25. marts i Berlin, i en by, der som ingen anden symboliserer Europas genforening efter afslutningen på den kolde krig. Hvis vi imidlertid skal være helt ærlige, er 50 år kun et splitsekund i verdenshistorien. Ikke desto mindre er der opnået ufatteligt meget i Europa på denne korte tid. Det er altså Europa, når man betragter det udefra.

Men også set indefra er EU et vidunderligt hus. Jeg synes, at det om muligt er endnu smukkere indefra end udefra - det er i hvert fald min erfaring fra de seneste 17 år. Jeg ønsker aldrig at flytte fra dette hus igen. Der findes - efter min opfattelse - intet bedre sted for vores liv i Europa end vores fælles europæiske hus.

(Bifald)

I dag udbygger vi det. Vi udvider det, og nogle steder fornyer vi det. I den forbindelse tænker jeg nogle gange: Hvis vi er så stærkt optaget af at udbygge og forny dette bygningsværk, således at der i dag næsten er en halv milliard europæere, som har deres hjem her, kan vi meget nemt havne i en situation, hvor vi ikke kan se dette store og unikke bygningsværk for bare byggearbejder. Så kan vi sommetider næsten ikke fatte, hvad dette bygningsværk reelt består af, og hvad der er kernen i det.

Mange borgere i Europa - det fornemmer De sikkert, når De er hjemme - har det på nøjagtig samme måde i dag. De spørger sig selv, hvad der skal ske med Europa. Hvorfor har vi brug for Europa? Hvad binder Europa sammen inderst inde? Hvad er det, der udgør denne Union?

Mange mennesker tror ikke, at forsøget på at definere Europas sjæl fører til noget. Jeg har oprigtig talt et helt anderledes syn på dette. Jeg vil godt minde Dem om hr. Delors, som sagde de berømte ord: "Vi skal give Europa en sjæl". Jeg vil gerne tilføje med mine egne ord, at vi skal finde Europas sjæl. Men egentlig behøver vi ikke give Europa en sjæl, for den findes allerede.

Er mangfoldigheden denne sjæl? Der er næppe nogen, der har udtrykt det på bedre vis, end forfatteren Karel Čapek, en stor europæer fra Prag. Jeg citerer: "Europas skaber skabte det småt og delte det endda op i småbitte stykker, således at vores hjerter ikke skulle glædes over størrelsen, men over mangfoldigheden".

Mangfoldighed? Det er utvivlsomt rigtigt, når det siges, at Europa lever af sin mangfoldighed. Forskellene mellem vores nationer, mellem Europas regioner, sprogenes og mentaliteternes mangfoldighed - alt dette ønsker vi at bevare. Vi kan og vil ikke harmonisere alt, hvad der er harmoniserbart.

Ja, det er sandt, at Europa lever af sin mangfoldighed. Men det er også sandt, at mangfoldigheden som sådan ikke kan være det universelle europæiske princip, som hjælper os til at forstå, hvad der inderst inde holder Europa sammen, eller hvad der med andre ord udgør dets sjæl.

Dog opnår vi noget andet ved at erkende nationernes og menneskenes mangfoldighed. På denne måde når vi frem til det egentlige spørgsmål, som vi skal besvare, og det lyder: Hvad gør Europas mangfoldighed mulig?

Jeg mener, at svaret på dette spørgsmål er entydigt, idet det er friheden, som gør vores mangfoldighed mulig.

(Bifald)

Frihed er forudsætningen for vores mangfoldighed og vel at mærke friheden i alle dens afskygninger: friheden til at sige sin mening offentligt, også selv om andre føler sig stødt over denne, friheden til at tro eller ikke tro, friheden til at være iværksætter, kunstnerens frihed til at udforme sit værk efter sine egne forestillinger. Denne frihed er lige så livsvigtig for Europa som det at kunne trække vejret. Hvor den indskrænkes, sygner vi hen.

Det er også livsvigtigt for Europa altid at være bevidst om, at man ikke vinder friheden én gang for alle. Frihed er derimod noget, som man skal tilkæmpe sig næsten dagligt.

(Bifald)

Frihed er ikke uden forpligtelser. Den er uløseligt forbundet med ansvar. Når vi taler om sand frihed, taler vi rent faktisk altid om de andres frihed. Eller sagt med Voltaires berømte ord, som jeg citerer her: "Jeg kan fordømme, hvad du siger, men jeg vil sætte mit liv på spil for, at du har ret til at sige det". Jeg mener, at Voltaire bar Europas sjæl i sig.

(Bifald)

Voltaires ord viser, at det, der kendetegner Europa, og det, der udgør dets sjæl, er vores omgang med denne mangfoldighed.

Vi europæere har i løbet af vores historie lært at få det bedste ud af mangfoldigheden. Den egenskab, der sætter os i stand til dette, og som sætter os i stand til at udøve frihed under ansvar for hinanden, er et værdifuldt gode. Dette er tolerance. Europas sjæl er tolerancen. Europa er tolerancens kontinent. Vi har brugt århundreder på at lære det. På vejen til denne tolerance måtte vi udholde katastrofer. Vi har forfulgt og tilintetgjort hinanden. Vi har ødelagt vores hjemstavn. Vi har sat det på spil, som er helligt for os. Den værste periode med had, ødelæggelse og tilintetgørelse er ikke engang en menneskealder siden, og det skete i mit folks navn.

På baggrund af denne århundredlange historie er vi i Europa med sikkerhed ikke berettiget til at udvise hovmod over for de mennesker og regioner i verden, som har det svært med at udøve tolerance. Men på baggrund af denne århundredlange historie er vi i Europa forpligtet til at fremme tolerancen overalt i Europa og i hele verden og til at hjælpe alle med at udøve tolerance.

(Bifald)

Ja, mine damer og herrer, tolerance er en krævende dyd, hvor der er behov for hjerterum og fornuft. Den stiller krav til os. Men den må på ingen måde forveksles med vilkårlighed og holdningsløshed. Desuden indebærer den tolerance, som vi har brug for i Europa, ikke kun at give afkald på magtanvendelse eller at tåle det, der er anderledes, men den kræver, at man ønsker det, der er anderledes.

Der findes en enkel vej til Europas sjæl, til tolerancen. Man skal også se tingene med de andres øjne. Prøv engang! Det er et spændende eventyr at opdage vores kontinents mangfoldighed og dermed vores rigdom med de mange europæiske befolkningers øjne. Men i al vores fascination over dette må vi ikke glemme, at denne tolerance til stadighed bliver udfordret. Jeg vil derfor godt understrege, at Europa aldrig må vise selv den mindste forståelse for intolerance.

(Bifald)

Europa må heller ikke vise tolerance over for vold fra højre- og venstreekstremistiske grupperinger eller over for vold i en religions navn. Tolerancen graver sin egen grav, hvis den ikke beskytter sig imod intolerance. Eller med Thomas Manns ord: "Tolerance bliver en forbrydelse, når den gælder det onde".

Tolerance uden forståelse for intolerance - det gør mennesket menneskeligt. I Lessings berømte ringparabel fortæller Nathan den Vise om en strid mellem tre brødre. Den handler om, hvem der er den sande arving til faderens ring og dermed til den religiøse sandhed. Den sande arving lader sig kun vise gennem gode gerninger. Deri skulle de tre brødre overgå hinanden. Her møder vi den igen, Europas sjæl, synes jeg, og netop deri, at vi søger det bedste i hinanden og for hinanden.

Det smukkeste sted i stykket er for mig, der som kristen udtrykkeligt bekender mig til Europas kristne grundlag, sultanens ønske til Nathan. Ved at sætte sig ud over alle adskillende trosgrænser beder muslimeren jøden: "Vær min ven".

Ja, mine damer og herrer, det er jo præcis dette, vi søger og stræber efter, efter sameksistens mellem befolkningerne. Det var og er også netop formålet med Europas forening.

(Bifald)

Dette var ligeledes udgangspunktet for de første europæiske skridt efter 1945. Traktaten om kul- og stålfællesskabet og Rom-traktaten beskæftigede sig heller ikke eller næsten ikke med vores kultur, og i Maastricht-traktaten forekommer den også kun perifert. Men uden en vision for et fælles Europa, altså for det, der udgør Europas inderste inde, ville disse traktater ikke have været mulige. Allerede i disse

traktater berørte man vigtige spørgsmål om den europæiske sameksistens og besvarede til dels disse på vidunderlig vis.

Derfor kan jeg på dette grundlag for de nuværende opgaver bekende mig til et Europa, hvor der hersker et ligeberettiget fællesskab mellem alle medlemstater - store som små og ældre som nye. Europa vil kun lykkes for os i fællesskab. Netop derfor er mottoet for vores formandskab også "Europa lykkes i fællesskab", og jeg vil godt tilføje, at Europa kun lykkes i fællesskab.

Jeg bekender mig til et Europa, som koncentrerer sig om det, der bedst kan styres på europæisk plan - men at dette til gengæld skal tilvejebringes med den nødvendige indsats og effektivitet. Men jeg bekender mig også til et Europa, som helt bevidst overlader de politikområder, som måske snarere vil være en hæmsko for en europæisk regulering, til medlemstaterne, deres regioner og deres kommuner.

(Bifald)

Jeg bekender mig til et Europa, som ganske udtrykkeligt satser på europæiske løsninger, hvor det vil og skal handle i fællesskab for at kunne klare det 21. århundredes udfordringer, dvs. globaliseringen, truslen mod fred og sikkerhed fra nye farer som f.eks. terrorismen.

Alle disse udfordringer kan vi, når det kommer til stykket - og det er min faste overbevisning - kun tage op på basis af vores forståelse af tolerance. Med udkastet til forfatningstraktaten nævnes den tolerance for første gang eksplicit i en europæisk traktattekst, gennem hvilken EU's medlemstater udmærker sig, og med hvilken vi skaber det fundament, hvorpå det fremtidige Europa kan udvikle nye fornuftige regler, og netop regler som svarer til EU's nye størrelse og kommende udfordringer, og regler, som sætter os i stand til at handle. Vi ved, at EU hverken vil kunne udvides eller vil være i stand til at gennemføre nødvendige beslutninger med de nuværende regler. Og denne tilstand må vi overvinde.

Derfor har vi brug for nogle klare beskrivelser af EU's og nationalstaternes kompetencer. Procedureregler skal defineres klarere end hidtil. Med andre ord skal det nuværende traktatmæssige grundlag tilpasses til de forandrede rammebetingelser, hvis EU skal overleve i morgendagens verden.

Dette er bevæggrunden for, at jeg på vegne af Rådet vil konsultere alle medlemsstater, Kommissionen og Parlamentet for at finde en udvej ud af forfatningstraktatens ratificeringskrise. Tænkepausen er forbi. Nu gælder det om at arbejde sig frem til nye beslutninger inden juni. Jeg vil gå i brechen for, at der kan vedtages en ny køreplan for forfatningstraktatens videre forløb inden afslutningen af det tyske formandskab.

(Bifald)

Det er i Europas, medlemstaternes og deres borgeres interesse at få en god afslutning på denne proces før næste valg til Europa-Parlamentet i foråret 2009. Hvis det mislykkes, vil det være en fejl af historiske dimensioner.

(Bifald)

Lad os gå i gang med denne opgave! I den forbindelse skal vi lade os lede af - som det allerede har været tilfældet ved tidligere beslutninger i Europa - omgangen med vores mangfoldighed, altså af tolerancens ånd. For de politiske, økonomiske og sociale udfordringer, der ligger foran os, er virkelig store og meget konkrete.

Jeg ser to kardinalpunkter her. For det første trænger de udenrigs- og sikkerhedspolitiske udfordringer sig på i forhold til EU. I Kosovo vil Unionen støtte implementeringen af en løsning af statusspørgsmålet. Stabiliteten på Vestbalkan er i vores fælles interesse. Og jeg vil godt tilføje, at denne stabilitet ikke vil indfinde sig uden et europæisk perspektiv for staterne på Vestbalkan.

(Bifald)

I Mellemøsten skal EU sammen med USA, FN og Rusland fremskynde fredsprocessen. Kort sagt er dette en udfordring for den såkaldte Mellemøstkvartet. Men EU's fælles holdning er en forudsætning for mulige fremskridt med henblik på at opnå fred, stabilitet og bæredygtig udvikling i Mellemøsten. Dette gælder også for omgangen med Irans atomprogram.

På samme måde har Europa en fundamental interesse i en vellykket udvikling i Afghanistan. Vi ved, at vi kun vil få succes med en kombination af militære og civile bestræbelser. Alt andet vil ende i en blindgyde.

EU skal vise større vilje til at handle i sit nabolag, end det tidligere har været tilfældet. For mange landes ønsker om EU-medlemskab vil ikke altid kunne opfyldes. Nabolagspolitik er det mest fornuftige og attraktive alternativ. Under vores formandskab agter vi at udvikle en nabolagspolitik, der er specielt møntet på Sortehavsregionen og Centralasien.

(Bifald)

Også med hensyn til Doha-runden skal vi yde en helhjertet indsats for at opnå succes. Der står alt for meget på spil for os, men også for udviklingslandene. Tidshorisonten for succes er kort. Vi er fast besluttet på at gøre alt for at opnå succes her.

(Bifald)

Men vi standser ikke her, for vi vil drøfte en uddybning af det transatlantiske økonomiske partnerskab på topmødet mellem EU og USA. USA er EU's vigtigste handelspartner. Vi er hinandens vigtigste investeringspartnere. Vi skal reducere handelsbarriererne yderligere i forbindelse med f.eks. patentretten, industristandarder og adgangen til børserne, hvilket vil gavne vores globale konkurrencedygtighed. Efter min opfattelse har EU en ganske særlig interesse i et fælles transatlantisk marked.

(Bifald)

Men vi skal naturligvis ikke kun vende blikket mod USA. Også partnerskabet med Rusland har strategisk betydning for Europa. Det skal udbygges i hele dets mulige bredde. Derfor skal der også forhandles en ny partnerskabs- og samarbejdsaftale på plads.

I den sammenhæng vil spørgsmålet om samarbejde i energispørgsmål også indtage en central rolle. Vi vil gøre alt for, at forhandlingerne herom allerede vil kunne påbegyndes under det tyske formandskab. Jeg siger klart og tydeligt, at vi har brug for pålidelige relationer til Rusland. Kun på denne måde vil tilliden kunne vokse. Samtidig må vi selvfølgelig ikke glemme spørgsmålene om mediernes og borgersamfundets friheder eller Ruslands konflikter med sine naboer.

(Bifald)

På rådskonferencen i marts og - da Tyskland også har G8-formandskabet - på G8-topmødet vil vi lægge grundstenen til en verdensomspændende klimaaftale fra 2012. Vi er klar over, at Europa på den ene side må være foregangsmand, men at vi på den anden side også har brug for USA og andre lande. Det er derfor essentielt at tilskynde USA og andre til at indgå i et endnu tættere samarbejde med EU om energi- og klimapolitikken. Det er dermed ikke for meget sagt, når jeg siger, at energiadgang og klimabeskyttelse er menneskehedens to væsentligste udfordringer i det 21. århundrede.

(Bifald)

Vi ønsker ligeledes at redefinere vores relationer til Afrika. Afrika er under forandring, og Afrika er vores nabo. Det vil lønne sig og være klogt at investere dér - både politisk og økonomisk. Derfor vil vi hurtigt påbegynde forberedelserne til et EU-Afrika-topmøde, som efter planen skal finde sted under det portugisiske formandskab.

Med denne korte rejse jorden rundt ønsker jeg at skitsere de væsentligste udenrigs- og sikkerhedspolitiske udfordringer, som vi står over for. Selv om gennemgangen i dag nødvendigvis må være kort, er det dog tydeligt, at vi kun vil kunne tackle disse udfordringer i fællesskab. Vi er nødsaget til at handle i fællesskab, og dette er lige præcis årsagen til, at vi har brug for en europæisk udenrigsminister, som kan føre den europæiske udenrigspolitik ud i livet. Dette er også et argument til fordel for forfatningstraktaten.

(Bifald)

Ligeså vel som Europa skal orientere sig på ny udadtil, skal dette også ske indadtil. Sikringen af vores velstand, vækst, beskæftigelse og sociale sikkerhed eller kort sagt bevarelsen og udviklingen af vores europæiske socialstatsmodel, og det netop set i lyset af globaliseringen, er det, som borgerne forventer af Europa og dets regeringer. Og det er således også det andet kardinalpunkt for arbejdet under vores formandskab.

Til grund for Lissabon-strategien ligger visionen om et vækststærkt og socialt Europa, som samtidig behandler miljøet på en ansvarsbevidst måde. Imidlertid viser den økonomiske vækst en stigende tendens. Men dette må naturligvis ikke være et mål i sig selv. Når jeg hører ordet vækst, tænker jeg altid på arbejdspladser. Jeg er overbevist om, at det først og fremmest skal handle om beskæftigelse, og at dette er det sociale Europa. For os skal det selvfølgelig også handle om forudsætningerne for beskæftigelse. Derfor vil energi komme til at spille en fremtrædende rolle på rådskonferencen i marts, hvor vi vil drøfte alle de forskellige facetter af Kommissionens forslag.

Efter min mening er afviklingen af overflødig bureaukrati en vedvarende opgave for EU, som er uadskillelig fra spørgsmålet om, hvordan vi kan skabe flere arbejdspladser, hvordan vi kan være mere effektive, og hvordan vi kan være mere konkurrencedygtige.

(Bifald)

Vi vil derfor følge Kommissionens initiativer meget indgående, som De alle kender under stikordet "bedre retsskabelse".

Jeg ønsker endvidere - jeg ved, at det vil blive nogle vanskelige forhandlinger - at vi i denne sammenhæng også vil kunne forhandle om det såkaldte diskontinuitetsprincip, altså det, at ikkefærdigbehandlede lovforslag falder bort ved udgangen af en lovgivningsperiode i Parlamentet.

(Bifald)

Dette er en god demokratisk praksis i de fleste medlemslande. Hvorfor ikke også i Europa? Ved tiltrædelsen af en ny Kommission og et nyt Parlament ville det således være muligt at sætte en ny politisk dagsorden. Jeg er overbevist om, at en sådan demokratisk milepæl ville give valget til Europa-Parlamentet endnu større betydning. Jeg beder derfor medlemmerne af Parlamentet om at støtte rådsformandskabet på dette område med forslag og idéer.

Mine damer og herrer, alle disse opgaver kan med sikkerhed ikke løses inden for seks måneder. Vi skal og vil overvinde den stakåndethed, som seks måneders rådsformandskab fører med sig. Europa har brug for kontinuitet, og derfor er idéen med trio-formandskabet yderst vigtig.

Det glæder mig at kunne fejre optakten til det første trio-formandskab her i Strasbourg i dag sammen med min portugisiske og slovenske kollega. I øvrigt er denne tanke om mere kontinuitet i Europa også en nyhed, som der lægges op til i forfatningstraktaten.

Og dermed sluttes kredsen for mine overvejelser. Vi kommer ikke tilbage til dette ved en tilfældighed - til en nødvendig traktatreform.

Det er helt sikkert, at et langsomt, bureaukratisk og splittet Europa ikke vil kunne løse nogen af disse opgaver, hverken med hensyn til udenrigs- og sikkerhedspolitikken eller med hensyn til klima- og energipolitikken, den europæiske forskningspolitik, i forbindelse med reduceringen af bureaukratiet eller udvidelses- og naboskabspolitikken. Alle disse udfordringer kræver fælles handling af Europa. De kræver regler, som sætter os i stand til fælles handling. De kræver ekstra bestræbelser, og de kræver forandrings- og fornyelsesparathed.

Jeg synes, det er givende at se, under hvilke betingelser verdens regioner udvikler sig bedst. Den amerikanske videnskabsmand Richard Florida har undersøgt dette, og han stødte på tre faktorer - teknologi, talenter og tolerance. Kun hvis alle tre faktorer er til stede, vil det lykkes at opnå vedvarende vækst på fremtidsområder.

Teknologi, talenter og tolerance - hvor er det dog en god nyhed for Europa, og hvilken god maksime for vores handlinger! Teknologi, talenter og tolerance - Europa lever af innovation. Europa lever af det videnskabelig-tekniske fremskridt, af det økonomiske fremskridt og af det sociale fremskridt.

Og Europa lever af nysgerrigheden. Til det formål har europæerne gjort en storartet opfindelse, nemlig universiteterne. De er en af de mange europæiske idéer, som i dag er en selvfølge i hele verden. Og forudsætningen for nysgerrighedens frie udfoldelse er netop tolerance.

Kun den, der ikke betragter sin egen mening som den endegyldige sandhed og som alle andres overlegen i enhver henseende, kan reelt have en interesse i at lære andres holdninger, andres erfaringer og erkendelser at kende. Kun den, der også tiltror en anden kloge tanker, en moralsk holdning og

ansvarsbevidste handlinger, er parat til også at lære af andre. Herigennem kan man vinde, vokse og udvikle sig.

At lære af hinanden fører til nye erkendelser. I dag kalder vi det innovation. Men hermed mener jeg meget mere end bare teknologiske fremskridt. Det vedrører kulturelle værker, politiske koncepter og intellektuelle idéer. Europa ville ikke være blevet det Europa, det er i dag, uden sin unikke innovationskraft.

Jeg vil gerne opmuntre os, ja, jeg vil gerne appellere til os alle om - i tolerancens ånd - at bevare nysgerrigheden - nysgerrighed, fordi vi tror på, at verden omkring os også kan påvirkes i det 21. århundrede.

Det er nok rigtigt, hvad den tyske forfatter Peter Prange skrev i sin bog "Værdier. Fra Platon til pop", og jeg citerer. "Alt, hvad vi europæere nogensinde har afstedkommet, kan vi takke vores indre selvmodsigelser for, den evige splittelse i os selv, det stadige frem og tilbage af meninger og selvmodsigelser, idéer og modsætninger, tese og antitese".

Og hvordan, spørger jeg mig selv, kunne der efter utallige krige og uendelige lidelser, hvordan kunne der ud af alle vores selvmodsigelser, alle vores modsætninger opstå noget så storartet som den europæiske forening på grundlag af den snart 50 år gamle Rom-traktat? Hvad er det, der sætter os i stand til at få det bedste ud af alt dette? De fornemmer det allerede. Det er dette, der for mig udgør Europa i sin omgang med mangfoldigheden: tolerancen.

Hvorfor skulle det ikke også lykkes for os i de næste 50 år?

(Vedvarende bifald)

Formanden. - Mine damer og herrer! I forlængelse af Deres kraftige bifald vil jeg godt udtrykke min varme tak til rådsformanden, kansler Merkel, for hendes store tale, som gjorde et stærkt indtryk på os alle.

José Manuel Barroso, formand for Kommissionen. - (DE) Hr. formand, fru Merkel! Først vil jeg gerne ønske fru Merkel hjerteligt velkommen og ønske hende og hendes team alt mulig held og lykke med rådsformandskabet. Dernæst vil jeg godt ønske hr. Poettering tillykke med hans nye stilling. De vil begge kunne regne med Kommissionens fulde opbakning. Europa vil kun lykkes i fællesskab.

(Bifald)

2007 er et afgørende år. Halvtredsårsdagen for underskrivelsen af Rom-traktaten er helt sikkert en anledning til at fejre tidligere resultater, men også til at bygge videre på disse resultater til gavn for en ny generation af europæere, en generation for hvem de oprindelige tanker bag Europa hører fortiden til, men for hvem Europa indebærer store muligheder for fremtiden.

Det er et heldigt sammentræf, at denne årsdag falder sammen med det tyske formandskab. Tyskland har i høj grad bidraget til en række af vores centrale politikker - social og økonomisk samhørighed, euroen, det indre marked, udvidelsen - og som europæere bør vi til stadighed glæde os over alle de tiltag, som Tyskland har gjort til gavn for den vigtige europæiske integration. Som kansler Merkel netop har understreget, er Tyskland fortsat stærkt engageret i Europa.

Under det tyske formandskab har vi mulighed for at vise, hvorfor EU har så stor betydning i denne globaliseringstid. Jeg er enig i de prioriteter, som kansler Merkel netop har præsenteret. Det glæder mig meget, at disse prioriteter nu er trio-formandskabets prioriteter, hvilket sikrer en større konsekvens og sammenhæng i Det Europæiske Råds arbejde. Jeg vil derfor ikke gå i detaljer, men vil blot fokusere på to aktuelle prioriteter i forbindelse med forberedelserne til Det Europæiske Råds møde i marts, nemlig energi og klimaændringer og den erklæring, som vi håber at vedtage i marts.

Lad os se på Det Europæiske Råds møde i marts. De forslag, som Kommissionen forelagde i sidste uge om klimaændringer, er et vigtigt element i Lissabon-dagsordenen for vækst og beskæftigelse. Disse spørgsmål berører alle europæere, og Europa skal fortsat udvise lederskab på dette område, og den europæiske dimension er absolut afgørende. Vi har brug for den europæiske dimension. Vi kan ikke bekæmpe den globale opvarmning, og vi kan ikke sikre en bæredygtig, sikker og konkurrencedygtig energiforsyning uden Europa. Hvad skal vi nå til enighed om på Det Europæiske Råds møde i marts?

Kommissionen mener for det første, at de udviklede lande bør nå til enighed om en aftale med en strategisk målsætning om at reducere udledningen med 30 % inden 2020, hvilket er af afgørende betydning, hvis vi skal sikre en stigning i den globale temperatur på højst 2 °C over det præindustrielle niveau. Det er vores vigtigste mål.

Europa skal fortsat gå i front og tilskynde andre lande til at følge trop. EU kan gå i front, hvis vi forpligter os til at reducere udledningen med 20 % inden 2020. EU kan tilskynde andre lande, hvis vi gør det klart, at vi vil gå længere endnu, hvis de følger trop. Der er trods alt tale om global opvarmning og ikke blot europæisk opvarmning. De andre lande bliver nødt til at bidrage hertil.

For det andet har vi opstillet tre grundpiller, der skal sikre opfyldelsen af vores mål om en bæredygtig, sikker og konkurrencedygtig energiforsyning.

Vi skal gennemføre det indre marked i praksis såvel som på papir, give energiforbrugerne et egentligt valg og fremme investeringerne. I denne forbindelse skal energiproduktionen i højere grad adskilles fra energidistributionen, og vi skal sikre en stærkere, uafhængig lovgivningsmæssig kontrol med en europæisk dimension.

Kommissionen har forelagt forslag om forbedrede sammenkoblinger, om gennemsigtighed og om et nyt energicharter om kunder, et mål for energieffektivitet på 20 % inden 2020 med detaljerede forslag til tiltag til opfyldelse heraf, et nyt fremstød for ren energi gennem bindende tilsagn om at tredoble anvendelsen af vedvarende energi inden 2020, en årlig forøgelse af forskningsbudgettet på energiområdet med 50 % og tilsagn om at fremme ren kulbrinteteknologi. Det Europæiske Teknologiske Institut kommer til at spille en rolle i denne forbindelse.

Det er af afgørende betydning, at Parlamentet udtrykker sin holdning til disse spørgsmål forud for Det Europæiske Råds møde i marts. EU kunne ikke finde en bedre måde at markere sin årsdag end ved at præsentere sine ambitioner for fremtiden og gøre det klart, at de aktuelle klimaændringer er en af de vigtigste udfordringer - om ikke den vigtigste udfordring - i det 21. århundrede.

Dette er den første del af den tostrengede politiske strategi, hvor vi leverer resultater til de europæiske borgere og samtidig arbejder hen imod en forfatningsløsning med udgangspunkt i Berlin-erklæringen, en erklæring om Europas fremtid, som Kommissionen foreslog i maj, og som Det Europæiske Råd indvilligede i i juni.

Jeg mener, at medlemsstaterne med Berlin-erklæringen får mulighed for at forpligte sig til EU's værdier og mål. Den skal være fremadskuende og udgøre en politisk erklæring om vores ønsker for Europa over de næste 50 år, som jeg foreslog i maj, og Parlamentet og Kommissionen skal inddrages fuldt ud, da vi ikke længere blot er et økonomisk fællesskab, men også et politisk fællesskab, og vi er nødt til at inddrage de tre centrale organisationer - Parlamentet, Rådet og Kommissionen, hvis vi skal give udtryk for vores politiske ambitioner for de næste 50 år, som Europas grundlæggere gjorde det for 50 år siden.

Den giver de 12 medlemsstater, der tiltrådte i 2004 og 2007, mulighed for at bidrage som fulgyldige medlemmer til vores vision om fremtidens Europa. Denne gang skal de ikke blot tilslutte sig de afgørelser, der allerede er blevet truffet, men de får også mulighed for at øve indflydelse på den fremtidige udvikling i EU. Det er godt, at denne erklæring - en erklæring om Europas fremtid - skal undertegnes i Berlin, symbolet på et genforenet Europa, et Europa forenet omkring værdier som frihed, fred og retsstatsprincippet.

Hvad skal denne erklæring indeholde? Jeg mener, at de nuværende ledere bør stå på skuldrene af Europas grundlæggere og skue 50 år ud i fremtiden - på de udfordringer, der ikke kunne forudses i 1957, men som Europa står over for i 2007. De er ganske enkelt nødt til at udruste europæerne til at håndtere globaliseringen i et Europa præget af åbne økonomier, i et Europa, der skal inddrage borgerne og ikke ignorere dem. Et Europa, der bygger på borgernes accept, bygger på et solidt grundlag. Et Europa, der ikke bygger på denne accept, er bygget på sand.

Jeg har fem konkrete forslag til indholdet i denne erklæring. For det første kunne den omhandle solidaritet, Et udvidet og åbent Europa har brug for større samhørighed - social såvel som økonomisk.

For det andet kunne den omhandle bæredygtighed. Kampen mod klimaændringer - gennem energi- og andre politikker - er en grundlæggende præmis for Europas fremtid. Dette spørgsmål var ikke en prioritet i 1957. Det bør være en prioritet i erklæringen og i forfatningsløsningen i 2007.

(Bifald)

For det tredje skal ansvarlighed, åbenhed og adgang til informationer ikke bare være en rettighed for Europas borgere - det skal også være en forpligtelse for de europæiske institutioner. I Det Europæiske Fællesskabs første fase blev dette klaret via diplomati, men i dag er diplomati ikke tilstrækkeligt, idet vi skal have reelt demokrati.

For det fjerde kunne den omhandle sikkerhed. Europa skal garantere sine borgere sikkerhed, samtidig med at de grundlæggende rettigheder bevares.

For det femte kunne den omhandle den eksterne dimension, dvs. fremme af de europæiske værdier og interesser i resten af verden. Bæredygtighed, ansvarlighed, solidaritet og sikkerhed kan og skal ikke stoppe ved Europas grænser. Jeg tror, at de europæiske borgere ønsker en mere konsekvent tilgang på den globale scene. Dette er også en af årsagerne til, at vi har brug for en forfatningsløsning.

Dette er fem konkrete forslag til Berlin-erklæringen, en erklæring, der bør fremme en løsning af forfatningsspørgsmålet. Kansler Merkel har præsenteret formandskabets ambitioner. Ved formandskabsperiodens udløb skal der foreligge en fælles køreplan for en institutionel løsning inden valget til Europa-Parlamentet i 2009.

Vi har ikke blot brug for en køreplan. Vi har også brug for at nå til enighed med henblik på at fjerne den tvivl, der er i visse dele af Europa, at udvise vitalitet og tillid til vores partnere og at gøre EU mere gennemsigtig, mere effektiv, mere demokratisk og mere sammenhængende globalt. Som jeg har sagt tidligere, er det ikke tilstrækkeligt at være flink.

(Bifald)

Vi skal nu udvise lederskab, anvende de principper og værdier, som Det Europæiske Fællesskab blev bygget på, til håndtering af de globale udfordringer i det 21. århundrede. Vi har mere end nogensinde brug for Europa. Vi har ikke blot brug for Europa for vores egen skyld, men også af hensyn til denne uforudsigelige og ustabile verden. Vi kan ikke bygge fremtidens Europa med gårsdagens redskaber. Vi har store muligheder for at ændre dette i de kommende seks måneder. Lad os gå i gang.

(Bifald)

Formanden. - Kommissionsformand Barroso, mange tak for Deres stærke engagement i vores fælles projekt.

Joseph Daul, for PPE-DE-Gruppen. - (FR) Hr. formand! Hr. Poettering, fru formand for Rådet, Angela Merkel, hr. formand for Kommissionen, José Manuel Durão Barroso, jeg vil gerne sige, at jeg er meget bevæget ved denne første store forhandling under formandskab af hr. Poettering, fru Merkel og vores formand for Kommissionen. Disse tre personligheder er medlem af vores politiske familie, men når jeg nu vil udtrykke mig positivt om det tyske formandskabs forslag, er det ikke alene af den grund. Det er også på grund af fru Merkels personlige rejse, hendes politiske valg, valget af Europa, som De så fint udtrykte det i morges, fru formand.

Hvad er politikens rolle? At foregribe begivenhedernes gang, at træffe valg og at stå ved dem over for offentligheden. Og som europæer kan jeg kun lykønske mig selv med formandskabets forslag om så centrale emner som energi, klimaændringer, miljøbeskyttelse, sikkerhed og retfærdighed, indvandringspolitik, koordinering af de økonomiske politikker, udviklingspolitik og international handel, men også forbindelserne med USA og Rusland. Det tyske formandskab viser en absolut europæisk og ligefrem proeuropæisk tilgang til disse emner.

Hvad angår det institutionelle spørgsmål, har De erklæret, fru formand, at De ikke ville indtage en minimalistisk holdning, men at De ville søge at finde et balancepunkt mellem holdningerne i de 18 lande, som har ratificeret forfatningstraktaten, i Frankrig og Nederlandene, som har sagt nej, og i de lande, som endnu ikke har truffet nogen officiel beslutning. Det bliver vanskeligt, det medgiver jeg.

Der er nogle, der siger, at det er meget vanskeligt, ja, nærmest illusorisk. Men listen over politiske ambitioner, som syntes umulige at realisere, og som alligevel er blevet virkelighed, fordi mod vejer stærkere end demagogi, er lang. Tænk på freden i Europa, på den genvundne fremgang og vækst helt op til indførelsen af euroen, på kommunismens endeligt efter Berlinmurens fald og på genforeningen af det europæiske kontinent. Hvo intet vover, intet vinder.

Deres formandskab har besluttet at tage den institutionelle udfordring op. De har ret. Og vores politiske familie vil hjælpe Dem med det. Hvorfor har De ret? Fordi lige så vel som vi glæder os over de nylige udvidelser af Unionen, lige så vel kan vi konstatere, at de udfordringer, vi står over for, kræver, at Europa hurtigst muligt skaffer sig selv et effektivt beslutningssystem. Da Det Europæiske Konvent blev oprettet i 2002 og udarbejdede et udkast til forfatningstraktat, var det netop for at råde bod på manglerne i Nice-traktaten. Hvordan skulle det, der for fem år siden blev regnet som en hastesag i et Europa med 15 medlemmer, blive regnet som en mindre hastesag i dag i et Europa med 27 medlemmer? De får fuld støtte fra PPE-DE's politiske familie, som har spillet en ledende rolle i projektet med at finde frem til en ny dynamik, der tillader Europa at skaffe sig selv de nødvendige redskaber for at skabe fremskridt.

Det tyske formandskab har, som jeg sagde, valgt Europa, et Europa, der i offentlighedens øjne lider under et, lad os sige, ikke altid positivt image, et Europa, der paradoksalt nok også af et stort flertal af borgerne opfattes som det mest effektive svar på mange dagligdags problemer.

Det betyder naturligvis ikke, at alt kan og skal behandles på europæisk niveau. Subsidiaritetsprincippet er et ledende forvaltningsprincip for vores politiske familie. Efter begivenhederne i begyndelsen af 2006 og dernæst de sidste dages begivenheder omkring energiforsyningen i Europa og dets nabolande må Europa tale ikke bare med én røst, men også med en fast røst for at forsvare sine strategiske interesser. Jeg vil endnu en gang bekræfte min gruppes støtte til det tyske formandskab og Kommissionens holdning over for Rusland. Formandskabet har ligeledes annonceret, at et af dets største prioriteter vil være at styrke de transatlantiske forbindelser. Jeg hilser denne beslutning velkommen.

Som De har sagt, er det en nøgelfaktor for stabiliteten at have et samarbejde med USA, som er grundlagt på dialog og balance. Udsigten til et transatlantisk marked kan ikke andet end sætte gang i vores økonomier, stimulere væksten og skabe arbejdspladser. Vi skal derfor arbejde hen imod dette mål.

Den 25. marts fejrer europæerne Rom-traktatens 50-årsdag. Det er en meget vigtig begivenhed, som vil blive markeret med et europæisk topmøde og vedtagelsen af en Berlin-erklæring. Lad os minde alle om de fælles værdier, som forener os, men lad os også understrege de kommende prioriteter for den europæiske integrering.

Verden har ændret sig på de sidste 50 år. Grundene til at forene sig og slutte op har selvfølgelig delvist ændret sig, men de er mindst lige så relevante som før i tiden. De politiske beslutningstageres, men også de økonomiske aktørers og mediernes rolle er hurtigt og overbevisende at viderebringe et positivt, klart og fremsynet budskab, ja ganske enkelt et budskab om ansvarlighed.

Den nye virkelighed er, at de store udfordringer nu kun kan tages op i de store regioner. Europa er en af disse regioner, måske er det en af de mest magtfulde, mest fremgangsrige og mest stabile, tillige en af de mest demokratiske, og derfor en af de mest attraktive.

Jeg er sikker på, at de kommende seks måneder med Deres og hele Deres regerings beslutsomhed vil blive godt udnyttet. Vi giver vores fulde politiske støtte til Dem, således at vi til trods for opgavens komplekse karakter til juni kan konstatere, at der er sket fremskridt, og måle, hvor langt vi har igen.

(DE) Jeg ønsker Dem al mulig held og lykke, fru formand!

(Bifald)

Martin Schulz, for PSE-Gruppen. - *(DE)* Hr. formand, mine damer og herrer! Fru Merkel, Deres tale var opmuntrende, og jeg vil godt takke for disse opmuntrende elementer i Deres tale. Den ånd, som Deres tale indeholder, er det, som Europa har brug for, og den vil sætte os i stand til at skabe fremskridt under det tyske formandskab. Med dette in mente vil Den Socialdemokratiske Gruppe her i Parlamentet bakke op om Dem.

Men lad mig lige komme med et par kommentarer til det, De havde at sige om det sociale Europa, hvilket egentlig ikke var særligt meget. De har det rette syn på frihed, og vi er fuldstændig enige med Dem heri. Ja, ytringsfrihed, religionsfrihed på vores kontinent, som vi bekender os til, iværksætterfrihed og kunstnerisk frihed - alle disse ting er rigtige og fundamentale i forbindelse med gennemførelsen af det, som vi kalder for den europæiske model, men disse friheder kan ikke virkeliggøres uden frihed fra angst og frihed fra sociale trusler.

(Bifald)

Det er i den sociale sikkerhed, at frihed bliver til virkelighed. Fru formand for Rådet, befolkningen på dette kontinent forventer af Unionen, at den er social. Hvis det Europa, som vi skaber, ikke giver befolkningen en følelse af, at det borger for social sikkerhed, ville dette Europa ikke have noget fundament, og det vil ikke blive accepteret.

De spurgte, hvad der sætter os i stand til at holde sammen på dette Europa, og det gør teknologien, tolerancen og fremme af talenter. Men den succesmodel fra anden halvdel af det 20. århundrede handler netop om at kombinere økonomiske fremskridt med social sikkerhed. Hvis vi ikke fortsætter med at gøre dette, kan jeg forsikre Dem om, at vi vil få alvorlige problemer i Europa. Derfor beder jeg Dem om at tilføje til Deres frihedskoncept, som jeg støtter uforbeholdent, at social sikkerhed også er frihed.

Derfor appellerer jeg til Dem om at gøre noget, som er ekstremt vigtigt. De talte om forfatningen, som inkorporerer EU's horisontale sociale forpligtelse. Nu er den ganske vist ikke trådt i kraft, men vi kan fremskynde denne sociale forpligtelse. Jeg opfordrer Dem til at fremlægge en mekanisme sammen med Kommissionen, som muliggør en social konsekvensvurdering af EU's lovgivning. Alt, hvad vi laver, sker i et fælles økonomisk område, men i et område med 27 suveræne stater med deres egne specifikke nationale socialsystemer. Lad os først gennemtænke, hvilke konsekvenser vores lovgivning har på de sociale mekanismer i medlemsstaterne. Hvis vi gør dette på forhånd, behøver vi ikke gøre det samme, som vi gjorde med Bolkestein-direktivet, hvor vi her i Parlamentet måtte opveje det, som Kommissionen havde ødet bort.

(Bifald)

18 medlemsstater har sagt ja til denne forfatningstraktat. Den blev forkastet ved to folkeafstemninger, men vedtaget ved to andre folkeafstemninger. Det er i fællesskab, at Europa får succes, og den fælles succes afhænger altid af én ting, og det er evnen til at indgå kompromiser og evnen til solidaritet. Det, De sagde om forfatningen, er den rigtige vej at slå ind på. Lad os tage udgangspunkt i forfatningens kerne, for den vil der kunne samles et flertal for i Europa, og i øvrigt bede skeptikerne om at stille deres egne forslag til, hvordan vi i solidaritetens ånd når frem til en kompromisløsning, og derefter vil De være på rette vej.

Europa har brug for energipolitisk sikkerhed sammen med et fair partnerskab, hvilket især gælder i forholdet til de stater, som vi er henvist til at samarbejde med. De sagde det nødvendige om partnerskabs- og samarbejdsaftalen med Rusland. Men vi har ligeledes brug for at nå frem til den erkendelse, at vi ikke vil kunne vinde kampen mod klimaforandringerne, hvis vi ikke tager afsked med den ødsle spildøkonomi.

Vi er nødsaget til at bruge mindre energi og til at bruge den mere effektivt. Til dette formål har vi i øvrigt også brug for teknologi - det har De fuldkommen ret i - og vi har brug for kontraktloyalitet.

De leder en regering, som har afskaffet atomenergien. Det er rigtig godt, og De har nu mulighed for at vinde andre for den linje, som denne regering har lagt, hvilket ville være endnu bedre.

(Bifald og munterhed)

Hvis De imidlertid ønsker at bruge rådsformandskabet til at opnå indenrigspolitiske fordele og vende tilbage til atomkraften - hvilket De ønskede som leder af CDU - er jeg nødsaget til at fortælle Dem, hvad koalitionsaftaler har til fælles med gasleveringskontrakter. Fælles for dem er, at den, som ikke overholder dem, mister troværdighed.

De sagde det, der skulle siges om Afrika og international politik. Jeg er Dem taknemmelig for, at rådsformandskabet bekender sig til fredspolitik i Mellemøsten og overalt i verden, og frem for alt til retfærdig deling af goderne som et middel til at sikre freden. I den sammenhæng nævnte De Afrika, og det er noget, som vi støtter fuldt ud.

De besværgede ånden fra vores Europa. Fru formand for Rådet, den 17. januar 1991, dvs. for 16 år siden, blev Helmut Kohl valgt som den første kansler for det genforenede Tyskland. Dengang var De medlem af hans regering. Man kan have forskellige meninger om Helmut Kohl, og der er mange ting, som man kan se anderledes på, end han og De gjorde som medlem af hans regering. Men én ting er sikkert, og det er, at Helmut Kohls udenrigspolitiske resultater var uden historisk sidestykke. Han integrerede dette genforenede Tyskland, fri for enhver nationalistisk attitude og for alle stormagtsdrømme, i det europæiske foreningsprojekt. Dermed skabte han en tillid til dette kontinent, som var blevet genfødt

efter murens fald, en tillid til vores land, og en tillid, som voksede i hele Europa. Det er denne ånd af tillid, som kendetegner Maastricht-traktaten og Amsterdam-traktaten.

Dette var Helmut Kohls og François Mitterands Europa. Dette var Felipe González' og Jacques Delors' Europa. Dette var også Jacques Santers Europa. Dette var mange store mænds og kvinders Europa. Det var i øvrigt også Margaret Thatchers og John Majors Europa, for de stemte for disse traktater. Det var dette Europa, som havde viljen til at opnå en ny orden på vores kontinent med henblik på overvindelse af had og intolerance samt overvindelse af deling via fællesskab.

Der er én ting, som jeg godt vil tilføje til dette. Denne vilje var ikke let at tilvejebringe, for den skulle gennemføres, og det måtte man kæmpe for. Folk skulle bekende sig hertil, og det gjorde disse mænd og kvinder. Og de gjorde dette af én simpel grund, nemlig at de alle i fællesskab havde gjort sig den erfaring, at det modsatte af tolerance og fredsvilje er had og krig. Den, som ikke ønsker, at Europa skal vende tilbage til dette, skal arbejde for det, som De kaldte for Europas sjæl, og kæmpe for denne. Det er vi parate til at gøre sammen med Dem!

(Bifald)

Graham Watson, for ALDE-Gruppen. - (EN) Hr. formand, fru formand for Rådet! Alliancen af Liberale og Demokrater for Europa ønsker det tyske EU-formandskab held og lykke. De har fremlagt et ambitiøst program "*Europa - succeeding together*" (Sammen kan Europa lykkes), der er stærkt præget af den mest indflydelsesrige medlemsstats samarbejds tradition. Alliancen af Liberale og Demokrater for Europa glæder sig over tilsagnet i indledningen, hvori det angives, at den europæiske integration er af grundlæggende betydning for vores fælles fremtid, og at den dynamiske udvikling på dette område skal fortsætte. Jeg minder Dem om digteren Goethes ord:

(DE) "Lad være med at slå rødder, men tag ud og prøv nye ting".

(EN) Ethvert fremskridt bygger på grundpillerne i en stærk økonomi. Jeg er skuffet over, at ordet "*social*" optræder i dette program næsten dobbelt så hyppigt som ordet "*konkurrencedygtig*". Ordet "*liberal*" optræder kun én gang. Jeg er bange for, at koalitionspartneren SPD har fået størst indflydelse på dette program. Selv SPD i Tyskland er imidlertid ikke ajour med den nye socialistiske enighed, der blev skabt på konferencen i Oporto. Det nytter ikke noget at forsøge at beskytte energigiganter som RWE eller EDF i håb om, at de kan klare sig over for GazProm. Vi har brug for frie markeder og energiforsynings sikkerhed, og disse to ting står ikke i modsætningsforhold til hinanden.

(Bifald)

Vi glæder os over planerne vedrørende teknologi og talent, men de vil ikke kunne gennemføres, hvis EU's budgetter inden for forskning, innovation og uddannelse reduceres.

(Bifald)

Vi vil arbejde tæt sammen med Dem på området for retlige og indre anliggender. De taler om intensiveret politisamarbejde og retligt samarbejde mellem medlemsstaterne, men vi er meget bekymrede, og vi vil forsøge at ændre disse planer, da der lægges for stor vægt på repressive aspekter og for lidt vægt på frihedsrettigheder. De talte med store ord om tolerance. Programmet omfatter dataindsamling, men der nævnes imidlertid intet om databeskyttelse. Dette spørgsmål nævnes overhovedet ikke i afsnittet om borgerrettigheder.

(Bifald)

Programmet indeholder afsnit om grænsevagter, men der er blot nogle enkelte banale bemærkninger på sidste side om den udviklingsstøttepolitik, der kan afhjælpe de lidelser, der får folk til at søge mod vores kyster. Vi risikerer at skabe et Europa, som tyskeren Dieter Lattmann engang kaldte "*eine lieblose Republik*".

Tillad mig at læse følgende sætning fra Deres program: "Hvis vi ikke kan skabe et fælles europæisk civil- og strafferetligt område, vil vi ikke kunne gennemføre det indre marked fuldt ud". Jeg glæder mig over, at De mener, at retlige og indre anliggender henhører under det indre marked, men hvorfor modsætter formandskabet sig stædigt borgernes krav om, at politikker skal vedtages i henhold til den procedure, der anvendes på det indre marked, dvs. gennem kvalificeret flertalsafstemning i Rådet og fælles beslutningsprocedure?

(Bifald)

De taler om de nationale parlamenters rolle, men Europa-Parlamentets rolle nævnes ikke. De ønsker at omdanne Prüm-traktaten om informationsudveksling, der er indgået uden for EU-samarbejdet, til EU-lovgivning. Det er ikke overraskende, at Tysklands tidligere præsident, Roman Herzog, sagde, at Tyskland ikke længere er et parlamentarisk demokrati, da en lang række af landets love vedtages i Bruxelles. Vi er imidlertid nødt til at gøre Europa til et egentligt parlamentarisk demokrati.

EU kan heller ikke tackle den fælles udenrigs- og sikkerhedspolitik - et andet område, der burde henhøre under første søjle. Vi er vidne til opløsningen af Irak. Alene sidste år døde 34.000 civile borgere, og det siges, at situationen vil blive værre endnu. Det er det mest presserende geopolitiske spørgsmål i dag. Som det angives i programmet, har vi brug for en mere effektiv og sammenhængende udenrigspolitik.

Vi glæder os over afsnittet om miljø. De Grønne i Tyskland har muligvis indtaget en slappere holdning til miljøet, men de har helt klart haft en vis indflydelse. Vi støtter navnlig planerne for miljøteknologi og Leipzig-chartret om bæredygtige byer i Europa. Vi håber, at formandskabet vil arbejde hen imod et EU-budget i 2008, der giver os mulighed for at handle.

Jeg ønsker Dem held og lykke med forfatningen. Mange i min gruppe mener ikke, at forudsætningerne for fremskridt er til stede i London, Paris eller Warszawa. Jeg beder Dem arbejde hen imod at bringe EU tættere på borgerne og sikre en bedre lovning og større gennemsigtighed. Skab grundlaget for forfatningen, men glem ikke Theodor Fantanes ord:

(DE)"God fordøjelse er bedre end 1 million, men tyk hud er bedre end god fordøjelse".

(EN) Jeg ønsker Dem held og lykke med formandskabet. Vi vil vurdere Dem på grundlag af Deres resultater ved formandskabets udløb.

(Bifald)

Cristiana Muscardini, for *UEN-Gruppen*. - *(IT)* Hr. formand, mine damer og herrer! Det er nu min fjerde valgperiode her i Parlamentet, og det glædede mig at lytte til Deres ord, fru kansler, og de forhåbninger, som De gav udtryk for, men vi har også brug for noget mere konkret.

De mindede med rette om det ansvar, som friheden giver, nemlig at man ikke må misbruge friheden til skade for andre. Det er vi enige i, men vi vil også minde om, hvad Voltaire sagde: "Hvis du vil tale med mig, så fastsæt dine betingelser." I dag består disse betingelser måske i nødvendigheden af nogle klarere interne og eksterne regler, som vi kan være fælles om, og at vi i Europa ikke bare får et charter om rettigheder, men også et charter om pligter, nemlig borgernes pligter over for institutionerne, men også og ikke mindst institutionernes pligter over for borgerne. Vil skal være tolerante og velvillige over for hinanden, og vi skal se alting med andres øjne. Det er således nødvendigt med større generøsitet både i og uden for EU.

De er den første kvindelige kansler og den første rådsformand, som er født og opvokset på den anden side af jerntæppet. Dette er efter min mening et godt varsel og et tegn på Europas politiske og åndelige udvikling.

Dette halvår begynder med to vigtige begivenheder, nemlig Bulgariens og Rumæniens tiltrædelse og det heraf følgende behov for en større samarbejdsvilje samt valget af hr. Poettering, som fik mange sympatitilkendegivelser og også mange opfordringer til at gøre en indsats for at gennemføre de omfattende institutionelle reformer, der er nødvendige for, at vores institutioner kan fungere ordentligt.

EU repræsenteres af tre institutioner, men dets fulde politiske rolle spilles, om jeg så må sige, af Rådet og Parlamentet. Parlamentet må ikke blot være tilskuer til dialogen om reformerne, som vi er nødt til at genoptage med det samme. Den nye traktat skal være mere forståelig, bedre tilpasset til vores behov, respektere vores befolkningers rødder og være i stand til at imødegå de gennemgribende ændringer i vores og andres samfund. Vi bør nu genoptage debatten i Parlamentet og ikke blot følge den mellemstatslige metode.

Vi er enige med formandskabet i, at energiproblemet er bekymrende. Det bør løses på europæisk plan og bestemt ikke i en bilateral aftale mellem Rusland og de enkelte EU-lande. Desuden skal vi holde op med at tale om Østeuropa, Sydeuropa, Nordeuropa og Vesteuropa. Hver eneste EU-borgers levestandard er et spørgsmål, der vedrører hele EU. Energi er en garanti for udvikling, økonomisk stabilitet og

dagligdagen. Energi og udvikling går hånd i hånd med miljøspørgsmålene og respekten for parametre, hvis overtrædelse vil føre til en katastrofe.

Europa må ikke mangle informationer om, hvad der foregår på det afrikanske kontinent, når det gælder økonomisk udvikling, levestandard, beskyttelse af menneskerettighederne og sikkerhedspolitik, hvis vi ønsker at udrydde terrorisme. EU må ikke forholde sig passivt eller have en vag holdning til dødsdommen over de europæiske borgere i Libyen og de konstante bortførelser af teknikere i Nigeria.

Det, der skete i Somalia, viser, hvor lidt informationer EU har om situationen i Somalia, og hvor lidt Europa ved om de internationale jihad-bevægelser. Det er EU's opgave at støtte de legitime regeringer, hjælpe befolkningerne med at opnå de bedst mulige levestandard og bekæmpe terrorisme overalt.

Både på egne og min gruppes vegne vil jeg også bede det tyske formandskab om at bekæmpe den udbredte pædofili og brugen af informationsnetværkene og medierne til at fratage børn deres værdighed, liv og forhåbninger. Vi skal beskytte de svageste, nemlig de børn, der voldtages og udnyttes, og vi skal beskytte deres fysiske og mentale integritet, så også vores samfund bliver bedre. Derfor beder vi om, at vi går i en ny retning, nemlig at Europa får nogle fælles bestemmelser for at regulere teknologi og kommunikation for at beskytte borgerne og vores lande.

Hr. formand, efter vores mening er det vigtigt, at De kommer her i Parlamentet ofte, så vores respektive ansvarsområder sammen fører til et Europa, der giver bedre levestandard, større sikkerhed i de internationale forbindelser og større udvikling for de lande, der er mindre heldigt stillet.

Daniel Cohn-Bendit, for Verts/ALE-Gruppen. - (DE) Fru formand, fru Merkel, hr. formand for Kommissionen! Til Dem, fru kansler, vil jeg godt sige, at vi i Verts/ALE-Gruppen deler Deres ungdommelige, romantiske forestillinger om og kærlighed til Europa. Det har vi til fælles, og det behøver der ikke skrives mere om. Vi har dog også - og her er jeg helt perpleks - en vis ungdommelig uskyld. Og hvad så? Vi elsker Europa, og vi ønsker at forme det. Med hensyn til tolerance skulle De ikke alene have citeret Voltaire, men også have været storsindet nok til at citere Rosa Luxembourg, som sagde det samme, og som også er en del af vores fælles europæiske historie. Sådan er livet! Jeg elsker Voltaire, og jeg elsker Rosa Luxembourg, og i kvindernes tidsalder er det også tilladt at citere kvinder.

Det er, fordi hr. Daul nævnte det, at jeg godt vil tilføje, at det også er mangfoldighed, som får mig til at drømme om mangfoldighed under et formandskab. Jeg lukker således mine øjne og forestiller mig, hvordan hr. Daul skal holde en tale i 2008, når en kvindelig fransk præsident vil genskabe denne mangfoldighed her i Parlamentet. Det bliver helt forrygende, og jeg drømmer om, hvordan De vil gå hånd i hånd og kind mod kind med Segolène Royal i Berlin eller i Paris. En ny æra er begyndt i Europa med mangfoldighed og flere kvinder - vidunderligt, herligt!

(Munterhed)

Det var søndagens ord. Det er politisk substans og ikke nogen komedie. Ligesom De i Tyskland gjorde det rette valg med fru Merkel, er jeg også ude i et rent politisk ærinde, når jeg hævder, at de franskmænd, som støtter Segolène Royal, har truffet det rette valg. Dette er ikke nogen komedie, men dyb og seriøs politik.

(Bifald)

Jeg er nu nået frem til De punkter, som De omtalte. Ja, det er nødvendigt at fremskynde forfatningsprocessen - en fremragende idé - men hvordan? Tidligere sagde hr. Barroso, at Nice ikke er nok. Det er ikke kun det, at Nice ikke er nok, men vi ønsker ikke nogen ny regeringskonference af den slags, som vil afføde ligeså elendige resultater som Nice. Hvis De altså mener, at forfatningsprocessen kan genstartes i en regeringskonferences mørkekammer, vil EU-borgerne tage afstand herfra.

Vi har brug for en offentlig debat, vi har brug for et konvent, og vi har brug for afstemninger. Sherpa-politikken og dermed refleksionens tidsalder er forbi. Jeg kan fortælle Dem alt, hvad regeringerne mener, og når det kommer til forfatningsprocessen, er det sidste ord sagt for længe siden. Hvordan tvinger vi alle regeringerne? Hvordan tvinger vi diplomaterne til at opnå deres kompromiser i fuld offentlighed og ikke i et mørkekammer? Dette vil være udfordringen for Dem ved afslutningen på det tyske formandskab.

Og hvem siger også, at det var konventet, som skabte os problemerne på halsen? Det var konventet, som vedtog første og anden del, hvorefter regeringerne kom og påtvang os den tredje del i Thessaloniki,

og efterfølgende måtte konventet bruge to eller tre uger på at rede trådene ud. Problemet i forfatningen er afstemningerne på regeringsniveau, og derfor ønsker vi dem ikke.

(Bifald)

De talte om de udfordringer, som Europa står over for i Mellemøsten. Det er fint nok, men hvordan skal vi rent faktisk forholde os til dem? Jeg vil gerne give Dem et råd. Her i Parlamentet blev ...

(Tilråb fra hr. Ferber)

De har rigeligt af problemer med Deres CSU! Lad os nu tage det helt roligt! Jeg har også et godt råd til dig: Fru Pauli har ret.

(Munterhed)

Endnu en kvinde! Kvinder ødelægger da også alt nu til dags.

Jeg ville imidlertid gerne tale om Mellemøsten. Her i Parlamentet vedtog vi et beslutningsforslag, hvoraf fremgår, at vi har brug for en stor regional konference, hvilket selvfølgelig kræver forberedelse. Derfor ville det - set i lyset af, at EU startede med kul og stål - måske være en god idé, hvis Europa ville initiere en stor regional konference om vand. Vand forener alle stater, Israel som Palæstina, Syrien som Israel. Hvis det lykkes for os at skabe et tillidsforhold ved hjælp af et konkret projekt, mener jeg, at det første skridt hen imod en langsigtet forståelse i regionen ville være taget.

De sagde, at vi skulle slå os sammen med USA. Ja, men lad ikke dette sætte begrænsninger for os efter amerikansk forbillede, hvor innovationer hæmmes af udemokratiske patentlove. Sådant noget ødelægger mangfoldigheden, og derfor behøver vi ikke at lære alt af amerikanerne.

Efterfølgende kom De ind på klimaproblemerne, men lad os ikke være afhængige af Californien i forbindelse med klimaet. Glem alt om Bush! Lad os tage til Californien for at se, hvilke fremskridt der kan gøres på klimaområdet.

(Bifald og tilråb)

Der er også konservative, som laver nogle intelligente ting, hr. Martin.

(Tilråb)

Jeg talte om klimaet og ikke om dødsstraf.

Endelig ønsker vi at fremme talenter. I den forbindelse bør De imidlertid også gøre Dem nogle tanker om, hvordan det tyske skolevæsen og andre skoler fremmer talenter. Det tyske skolesystem fremmer ikke talentudviklingen, men ødelægger den. Det er dette, som Europa har lært os.

For at summere op, fru forbundskansler, er vi enige ...

(Uro)

Darling, shut up!

(Uro)

Vi er enige med hensyn til Europa, men der vil uvægerligt blive diskussion om, hvordan vi skal opnå det, vi ønsker.

(Bifald fra Verts/ALE-Gruppen)

Francis Wurtz, for GUE/NGL-Gruppen. - (FR) Hr. formand! Fru formand for Det Europæiske Råd, hr. formand for Kommissionen, jeg takker Dem, fru formand, for Deres smukke tale, Deres ord om frihed og tolerance og Deres citat af den store Voltaire.

Blandt de tunge ansvarsopgaver, som tilfalder Deres formandskab, er visse spørgsmål desværre af mere prosaisk karakter, og dette gælder især lanceringen af den proces, som skal føre til, at der om to år vedtages en ny europæisk traktat. Det er dette ene punkt, jeg kort ønsker at kommentere. Min kollega Gaby Zimmer vil uddybe emnet om et øjeblik.

Min første bemærkning gælder den fælles erklæring om Rom-traktatens 50-årsdag, som i denne forbindelse vil udgøre et vigtigt budskab til vores medborgere. Tillad mig at komme med et forslag: Tag Dem i agt for overdrevet rygklapperi, alt for polerede vurderinger og abstrakte tilsagn, som er vidtløftige, når det gælder de store principper, men undvigende, når det gælder mere kontroversielle emner! Dette dæmper på ingen måde den tillidskrise, som vi oplever, men kan tværtimod risikere at øge den skepsis, der rejser sig fra alle sider.

Min anden advarsel gælder det initiativ - som ikke tilkommer Dem personligt - der består i i slutningen af januar at samle repræsentanterne fra de lande, som har ratificeret udkastet til forfatningstraktat, og ingen andre. Jeg finder det uheldigt og uproduktivt sådan at pege fingre ad de såkaldt dårlige elever i den europæiske klasse. Der er tværtimod brug for en åben dialog, som er ærlig og respektfuld over for alle Unionens befolkninger uden at fornægte modsætningerne, hvis ikke sørger vi bare for, at alle er glade, men kommer ingen vegne.

Det er min overbevisning, og det er det sidste punkt, jeg ønsker at understrege, at det ildebefindende, som Unionens aktuelle kurs vækker, ikke kun er fransk og nederlandsk. Det er europæisk. Og som Martin Schulz sagde, er roden til det hovedsagelig af social karakter. Det er der, vi skal ændre substansen. De foreslår i det tyske formandskabs program det, hr. Schulz netop har spurgt om, nemlig, og jeg citerer, at de europæiske forslag i fremtiden også bør behandles med henblik på deres sociale følgevirkninger. Fremragende! Så lad os da komme i gang! Vi kan jo begynde med den tredje jernbanepakke om liberalisering af jernbanenet, eller med at udvide tiltaget til de allerede eksisterende direktiver som f.eks. tjenstedirektivet eller arbejdstidsdirektivet, eller til kommende beslutninger som beslutningen om modernisering af arbejdsretten.

Om buddingen dur, sagde Deres landsmænd Karl Marx og Friedrich Engels, viser sig først, når den spises. Om det sociale Europa dur, viser sig, når det praktiseres helt konkret. Så for at gentage formandskabets logo, sammen kan vi få Europa til at lykkes.

(Bifald)

Nigel Farage, for IND/DEM-Gruppen. - (EN) Hr. formand! Vi har været vidne til indledningen af et uærligt og direkte farligt tysk formandskab. Det er én ting at ville puste nyt liv i EU-forfatningen, men at gøre det således at man forsætligt undgår folkeafstemninger i de centrale medlemsstater, er ikke blot en uforkammethed over for franskmændene og hollænderne, det er rent faktisk et klassisk eksempel på det nye fænomen, jeg kan konstatere her til formiddag, nemlig en EU-nationalisme, hvor et nej ikke accepteres.

Deres tale her til formiddag efterlader måske et svagt håb, da De talte meget længe om frihed. Jeg er enig med Dem i, at det er et vigtigt spørgsmål. Derfor spørger jeg Dem, om De vil give borgerne i Europa frihed til at afgøre deres egen fremtid gennem frie og retfærdige folkeafstemninger i stedet for at påtvinge dem denne forfatning?

(Bifald fra IND/DEM-Gruppen)

Hvis dette ikke sker, hvis De fortsat ignorerer borgerne i Europa, vil De fremme og skabe den intolerance, ekstremisme og racisme, som De siger, De ønsker at stoppe. Lad for Guds skyld befolkningen komme til orde!

(Bifald fra IND/DEM-Gruppen)

Andreas Mölzer, for ITS-Gruppen. - (DE) Fru formand for Rådet! De ønsker at genoplive den europæiske forfatningstraktat, som allerede er blevet begravet ved folkeafstemningerne i Frankrig og Holland. Glem ikke, at det på ingen måde var et flertal i befolkningerne, som stemte for EU's forfatningstraktat i de andre medlemsstater, men derimod en lidt tilknapet politisk klasse. Og denne klasse undrer sig stadig over den manglende begejstring og skepsis over for EU hos folket, som selvfølgelig er suverænt.

Derfor tilskriver de denne Europatræthed den kendsgerning, at forfatningen ikke er på plads endnu, hvilket efter deres opfattelse skyldes det faktum, at rådsforhandlingerne stadig finder sted for lukkede døre. Man mener desuden, at de demokratiske tab kan løses ved, at Kommissionen får overdraget endnu flere kompetencer. Hvilken modsætningsfyldt måde at anskue tingene på!

Det bliver først rigtig morsomt, når man foreslår en folkeafstemning om forfatningen i hele Europa, og at de stater, hvor forfatningstraktaten ikke bliver vedtaget, måske skulle overveje, om de overhovedet

ønsker at forblive i EU. Vi har ikke brug for et forfatningsmonster med centralistiske tendenser, fru formand for Rådet, men skal derimod omsider give vores borgere medbestemmelse i forbindelse med vigtige beslutninger og finde løsninger på problemer som f.eks. globalisering, migration og arbejdsløshed, som længe har været påkrævet.

Koncentrer De Dem hellere om at opfylde Deres centrale valgløfte, nemlig at forhindre Tyrkiets EU-tiltrædelse. Det skylder De nemlig ikke blot Deres tyske landsmænd, men alle europæere. Og bestræb Dem på at finde en løsning på problemet med den illegale masseindvandring i Sydeuropa under det tyske formandskab. Dermed vil De gøre Deres med rette så lovpriste europæiske identitet af national og kulturel mangfoldighed en langt større tjeneste end ved at genoplive en forfatningstraktat, der er død for længst.

Hans-Peter Martin (NI). - (DE) Hr. formand, fru formand for Rådet! Fru Merkel! De fortjener helt sikkert stor respekt for det, som De allerede har udrettet i Deres liv. Derfor vil jeg godt appellere til Dem om at tage al Deres gå-på-mod og ihærdighed og i stedet for at gå i den fælde, som Deres regeringsmodpart har sat, skabe noget i relation til det, som de kalder regulering.

De talte meget om det europæiske hus, om dets sjæl og om tolerance, men indtil nu ikke om det, der ligger til grund herfor, nemlig demokratiets fundament. Det er værd at læse hr. Herzogs indlæg igen og igen, og De bør fokusere på den kendsgerning, at uden demokratisk legitimation, uden et fundament, kan dette europæiske hus ikke fungere. Jeg opfordrer Dem derfor indtrængende til at vove Dem ud i tingene endnu en gang og ikke udelukkende tale om regler, men til at arbejde på noget meget fundamentalt - De talte selv om tre rådsformandskaber - og lad være med at stykke et eller andet sammen, der vil kræve for meget af befolkningen, og som vil efterlade Parlamentet ude i kulden og i sidste ende - ligesom republikken, som De oprindeligt kom fra - vil havne på historiens losseplads.

Werner Langen (PPE-DE). - (DE) Hr. formand, fru Merkel, kære formænd! Vi i PPE-DE-Gruppen og især de tyske CDU/CSU-parlamentsmedlemmer glæder os over Deres rådsformandskab og Deres fremragende program, som er ambitiøst, men jeg er sikker på, at det vil være gennemført med succes ved afslutningen på Deres halvårige formandskab. De vil i hvert fald have vores uforbeholdne støtte hertil.

Jeg er sikker på, at det vil lykkes for Dem - som hr. Schulz allerede var inde på - at genopbygge denne ånd af tillid. I sin oplistning glemte hr. Schulz imidlertid en person, hvilket overraskede mig meget, nemlig den tidligere kansler Schröder, som reelt ødelagde denne ånd af tillid i Europa med sin udenrigspolitik. Vi har fuld tillid til Dem!

Jeg henstiller også til, at vi hverken fører forhandlinger om indenrigspolitiske emner som f.eks. atomenergi eller skolepolitik, da alt dette ikke spiller nogen rolle her. I stedet herfor ønsker vi at støtte det tyske formandskab i dets hovedprioritering om at fremskynde forfatningstraktaten og gennemføre en revision af Europas lovgivning. Jeg hilser ligeledes forslaget om diskontinuitet velkommen. Det er korrekt, at Parlamentet - og det gælder også Kommissionen - skal spille en større rolle, men tidligere var det ofte Rådets skyld, at lovforslag først dukkede op til overfladen igen efter 10 år.

Det glæder os, fru Merkel, at De har sat Dem som mål at gøre Europas udenrigs- og energipolitiske problemer til et kardinalpunkt under Deres formandskab. Jeg er overbevist om, at det vil lykkes. Vi vil under alle omstændigheder bakke Dem op.

Det kan naturligvis forholde sig således, som hr. Schulz siger, nemlig at Europa er en fredsmode, en velstandsmodel, og en økonomisk model. Hvis Europa skal udbygges til en socialmodel, skal vi tænke på, hvor EU's kompetencer ligger. Der, hvor medlemsstaterne er ansvarlige, skal de leve op til deres ansvar, hverken mere eller mindre.

Vi glæder os og ønsker Dem held og lykke!

Hannes Swoboda (PSE). - (DE) Hr. formand, fru formand for Rådet! Hjertelig tillykke med Deres tale og med de værdier, som De nævnte. Den eneste værdi, som vi savner, er solidaritet. De bekendte Dem til det sociale Europa, men hvis De ville optage solidaritet i det værdikatalog - som er så ekstremt vigtigt for Europa - ville De få endnu mere støtte fra vores side.

Jeg tænker på de arbejdsløse og på de socialt svage, som De refererede til. I nogle europæiske lande vokser fattigdommen. Det er en skandale, som vi skal bekæmpe i fællesskab. Jeg vil anbefale Dem at lade denne slags solidaritet komme til udtryk - og også solidariteten mellem de enkelte medlemsstater

- som et supplement til Deres program. Bare tænk på energipolitikken, hvor vi ikke vil kunne finde frem til en fælles energipolitik uden solidaritet mellem de enkelte lande på dette område.

Med hensyn til udenrigspolitikken fulgte den amerikanske præsident desværre ikke kansler Schröders råd og havnede derfor i et værre morads, som vi nu alle sammen befinder os i. Jeg ønsker dog ikke at udnytte dette til at score antiamerikanske point, men Richard Haas, som er moderat, konstaterede for nylig følgende, og jeg citerer ordret:

(*EN*) "Den amerikanske æra i Mellemøsten er forbi. Dette skyldtes især Irak-krigen (...)".

(*DE*) Her skal Europa springe til med hjælp. Netop det tyske rådsformandskab har travlt med at finde ud af, hvordan vi kan hjælpe de socialt svage og befolkningen i denne kriseramte region.

Hvad Syrien angår, er de tyske initiativer gode. Også Frankrigs initiativer i forhold til Iran er gode. Men fru formand for Rådet! Sørg for at tilvejebringe en fælles, solidarisk udenrigspolitik, for kun således vil vi kunne hjælpe befolkningen i Mellemøsten, og kun således kan vi hjælpe mennesker på vores eget kontinent, nemlig hvis vi tillægger solidaritet stor vægt.

Silvana Koch-Mehrin (ALDE). - (*DE*) Hr. formand, fru formand for Rådet, fru Merkel! Jeg vil gerne takke Dem hjerteligt for Deres vidunderlige ord, som samtidig var yderst følelsesladede. Jeg er ikke i tvivl om, at Deres udtalelser om de værdier, der binder os sammen, f.eks. tolerance og frihed, udgør et vigtigt skridt i bestræbelserne på at finde den sjæl, som De talte om.

De er naturligvis godt klar over, hvilke forventninger der stilles til det tyske formandskab, og specielt til Dem som formand for EU, for der hersker et vakuum, hvad angår mod og ledelsesstyrke i EU. Det forventes hverken mere eller mindre, at De, fru Merkel, udviser dette mod og denne ledelsesstyrke. Helt konkret er det dette, som alle her i Parlamentet forventer af Dem.

Det glæder mig, at De gav udtryk for Deres vilje til at indgå i et meget intensivt og konstruktivt samarbejde med os. De kan regne med os i den forbindelse. Jeg har et ønske om, at vores lands formandskab bliver en succes!

Jeg glæder mig over Deres klare og tydelige tilkendegivelse med hensyn til tidsplanen for forfatningstraktaten. Jeg mener, at De gør rigtigt i at sige, at den skal være ratificeret inden foråret 2009. De ønsker at forpligte de andre regeringschefer til dette, men ved at fremsætte en sådan udtalelse melder der sig naturligvis et andet spørgsmål, nemlig spørgsmålet om, hvilken forfatningstraktat vi egentlig taler om. Den foreliggende forfatningstraktat har spillet fallit. Den blev forkastet, og derfor vil jeg godt spørge Dem ligeud, hvilke forestillinger De gør Dem i den anledning. Ønsker De en kortere version, som det allerede har været foreslået, eller holder De fast ved den foreliggende forfatningstraktat? Hvordan skal den ratificeres? Skal hvert enkelt land fastlægge sine egne procedurer og gå frem i eget tempo? Skal der afholdes nationale folkeafstemninger, eller ønsker De at undgå dette?

De har gentagne gange sagt, at De ønsker at fokusere på borgere i Europapolitikken, og det er præcis det, der er behov for. Vi har brug for dette som svar på en tiltagende Europaskepsis eller afvisning af EU - hellere et borgernes Europa end et Europa med hemmeligt diplomati. Forfatningstraktaten er mere end blot et dokument, hvori der fastlægges processer og afstemningsprocedurer. Den kan danne grundlag for de fælles værdier, der binder os sammen, og som er sammenfattet her. Dette er årsagen til, at borgerne i Europa bør have mulighed for at sige deres mening herom. Hvad mener De, fru Merkel, om en folkeafstemning, som ville skulle finde sted den samme dag i hele Europa? Dette ville være et historisk øjeblik. Borgerne ville kunne sige deres mening.

Afslutningsvis vil jeg godt sige, at mere end 1 million mennesker ønsker, at vi skal føre sådanne forhandlinger i Bruxelles. Dette ville også gøre mig glad. Det er op til Dem.

Gabriele Zimmer (GUE/NGL). - (*DE*) Hr. formand! Fru Merkel, Deres tale kræver på en og samme tid, at jeg giver udtryk for min enighed og uenighed. Jeg er enig i den måde, hvorpå De følger marxistisk dialektik ved at citere store europæere fra Platon over Voltaire til Rosa Luxembourg, og det er en god ting. Men - og her er jeg uenig med Dem - i Europa og i EU er vi fortsat milevidt fra at have gennemført friheds- og menneskerettigheder. De gælder hverken for mennesker uden personlige papirer eller for de talrige flygtninge, som ankommer til EU's ydergrænser hver dag. Vi har ikke glemt billederne fra Ceuta, Melilla og Lampedusa.

Og De har også ret i, at frihed er noget, som man til stadighed skal tilkæmpe sig. Men det er ligeledes rigtigt, at frihed kun er mulig, hvor der hersker social lighed. Som jeg ser det, står gennemførelsen af personlige frihedsrettigheder og menneskerettigheder over for en forhindring i form af millioner af mennesker, som marginaliseres hver dag, som er arbejdsløse, og som ikke kan leve af deres indtægter, for slet ikke at nævne den stadigt dybere sociale kløft, der bl.a. og især skyldes gennemførelsen af Lissabon-strategien. Alt dette forhindrer i mine øjne gennemførelsen af individuelle frihedsrettigheder og sociale menneskerettigheder. Det samme gælder for adgangen til kultur og uddannelse for alle dem, der bor i EU, og især i Tyskland.

Desværre nævnte De ikke et eneste konkret initiativ, som ville kunne indlede en nyorientering fra EU's side hen imod en social union, der har som målsætning at opnå socialt og økologisk bindende minimumsstandarder og minimumsindkomster i EU, og som ville gøre det til første prioritet for det tyske formandskab at føre en konsekvent politik om bekæmpelse af fattigdom og social udstødelse.

En sidste kommentar til den europæiske forfatning. Foruden alle de kritiske røster, der allerede er blevet rejst, forventer vi, at der i forbindelse med forhandlingerne om forfatningen også vil blive taget hensyn til nødvendigheden af, at også mindretal skal kunne leve med en forfatning i fremtiden, og at de ikke ufravigeligt er nødsaget til at sige nej til den. En forfatning skal være fremtidsorienteret, og den skal også muliggøre skiftende politiske flertal. En fokusering på ren markedsøkonomi i forfatningen forhindrer dette!

Jens-Peter Bonde (IND/DEM). - Hr. formand! fru Bundeskanzler. Tak for den venlige modtagelse af gruppeformændene i Berlin. Det var en god begyndelse på det tyske formandskab. Og i dag talte De smukt om mangfoldighed og frihed og respekt for nationale og regionale parlamenter. De vil også sikre, at det ikke fortsat skal være 84 % af de tyske love, der kommer fra Bruxelles, som den tidligere tyske præsident Roman Herzog beklagede forleden. De er nu i gang med at gennemgå og korridorforhandle den forkastede forfatning for at se, hvilke paragraffer fra forfatningen, der kan listes igennem uden folkeafstemninger. Hvis de fortsætter denne øvelse, bliver resultatet en alvorlig tillidskrise mellem borgere og folkevalgte. Det er meget klogere at fastlægge fremtiden med borgerne end imod dem. Hvorfor ikke allerede nu sige, at den tekst, De bliver enige om, bliver sat til folkeafstemning i alle lande, hvor det er forfatningsmæssigt muligt, og gerne den samme dag. Så kender vi borgernes holdning, så kan de endelige paragraffer hurtigt forhandles på plads, og så vil vi have spilleregler, som folk støtter aktivt i stedet for at reagere med mere lede over for alle folkevalgte. Danke sehr, fru Bundeskanzler und hr. Vorsitzender von einem Nordschleswiger.

(DE) Mange tak, fru kansler og hr. formand, fra en nordslesviger.

Jean-Claude Martinez (ITS). - *(FR)* Hr. formand! Jeg vil gerne takke fru Merkel, for eftersom vi nu er 27, vil næste tyske formandskab i Unionen ikke blive før i 2020, og De må allerede nu præge skæbnen og styre den i en bestemt retning. Der er naturligvis tekniske anliggender, og det ville være fint f.eks. at sikre bøndernes fremtid også efter 2013.

Men skæbnen ligger et andet sted. Hvis man vil finde Europas ånd, er der kun to veje at gå. Den første er den, Orfeus valgte, da han gik til underverdenen for at finde Eurydike, forfatningen for Den Europæiske Union, som han mistede, fordi han så sig tilbage. Se fremad, fru Merkel! Vend Dem ikke om, selv ikke mod forfatningstraktater. De bør snarere gøre et strategisk offer til Frankrig, som rækker ud over Élysée-traktaten fra 1963. De kan f.eks., når De står over for de udfordringer, De taler om, hælde mere til Churchill end til Bismarck og foreslå at skabe et fælles symbol, en fransk-tysk fællesnationalitet f.eks.

Men De ledte jo efter Europas ånd, og den anden vej at gå er ud i verden, den verden, som Europa fra Vasco da Gama, hr. Barroso, til Goethe, har oplyst. Den sande udfordring for det 21. århundrede består i at opbygge verden, idet vi må begynde med de fælles dimensioner af det globale fællesseje, dvs. fælles forvaltning af fødevarer (mad), vand (drikke), medicin (sundhed) og uddannelse (viden).

De repræsenterer det tyske folk, og jeg er folkevalgt i vindyrkernes land, jeg hæver glasset og siger:

viel Glück.

Gianni De Michelis (NI). - *(IT)* Hr. formand, mine damer og herrer, fru kansler! De påtager Dem formandskabet på et meget delikat tidspunkt for Europa, men sådan som hr. Poettering med rette understregede, vil De blive hjulpet af den kendsgerning, at De personligt og Deres land repræsenterer

den største succeshistorie for den europæiske integrationsproces, der tager sigte på en genforening af vores kontinent med demokratiets frihed efter verdenskrigenes og den kolde krigs splittelse.

På trods af denne succes er Europa dog i krise, og alt for mange europæiske borgere har mistet tilliden til integrationen. Det er vi nødt til at lave om på hurtigst muligt. Det program, som De forelagde for os, virker effektivt og gennemtænkt, men der bør gives førsteprioritet til de spørgsmål, hvor vi på den ene eller anden måde hurtigt, effektivt og konkret kan bevise, at Europa er bedre end intet Europa. Jeg vil gerne nævne tre af disse spørgsmål, nemlig Balkan-spørgsmålet og Mellemøsten, bekæmpelse af terrorisme og energispørgsmålet.

Der eksisterer navnlig en særlig mulighed i forbindelse med 50-årsdagen for Rom-traktaten. Er der nogen bedre lejlighed til at gøre ordene til handling og genindføre en institution, som blev indført dengang, og som sikkert ville være nyttigere i dag end dengang?

En Euratom II kunne gøre det muligt for os at tage de spørgsmål op på europæisk plan, som endnu ikke kan tages op alle steder i de enkelte lande, men hvor Europa ikke må risikere at komme bagud. Her tænker jeg på forskning og på forvaltningen af vanskelige faser såsom berigelse og bortskaffelse af affald. Tænk over det, fru kansler. I mellemtiden ønsker vi Dem held og lykke!

Timothy Kirkhope (PPE-DE). - (EN) Hr. formand, fru formand for Rådet! Som leder af den britiske konservative delegation og på vegne af De Europæiske Demokrater i PPE-DE-Gruppen vil jeg også gerne byde Dem varmt velkommen her i Parlamentet i dag. Jeg vil gerne indledningsvis takke Dem for Deres møde med den amerikanske præsident i en tidlig fase. Der har alt for længe været en åbenlys splittelse mellem Europa og USA, og det er på tide at dreje udviklingen i den rigtige retning. De er ved at skabe et solidt grundlag for vores fremtidige samarbejde.

Jeg glæder mig også over nogle af de centrale foranstaltninger, der er skitseret i formandskabets arbejdsprogram - betydningen af økonomiske reformer, behovet for mindre regulering og betydningen af kampen mod klimaændringer, som vi alle bør fokusere langt mere på fremover. Som britisk konservativ siger det sig selv, at jeg ikke bifalder det øgede fokus på en genoplivning af den europæiske forfatning. Dette kan forstærke en følelse af fremmedgørelse i Europa, hvilket ikke tjener noget formål ud over at komplicere situationen på et tidspunkt, hvor vi har brug for at gøre fremskridt.

Jeg mener, at de udtalelser, som den tidligere præsident, hr. Herzog, er kommet med, er meget vigtige, og han er meget optaget af muligheden for en centralisering af kræfterne i EU. Jeg mener, at de forskellige EU-lande kan nå langt gennem samarbejde, og som lederen af mit parti påpegede, ønsker vi, at EU ser sine mangler i øjnene, fordi vi ønsker at sikre Europas fremtid, og fordi vi tror på et stærkt Europa. Jeg er enig heri.

(DE) Men De har ret: Frihed, mangfoldighed, tolerance og samarbejde er vejen frem. Al mulig held og lykke!

Formanden. - Hr. Kirkhope, havde jeg vidst, at De taler tysk, ville jeg have benyttet lejligheden til at tale til Dem på tysk - det kan vi måske gøre fremover!

Robert Goebbels (PSE). - (DE) Hr. formand, fru formand for Rådet! Efter en vellykket udvidelse skal der nu ske en institutionel uddybning, for ellers sygner Unionen hen til en frihandelszone. Der er nogle stater, som ønsker dette. Tyskland har styrken til at vende skuden. Det er ikke nejsigerne, der skal udstikke kursen. I juni skal der tales klart sprog. En ny grundtraktat skal gøre Unionen handlingsparat igen, ellers vil konsekvensen være et Europa med to hastigheder.

Borgernes frie bevægelighed, Schengen-traktaten, var oprindeligt fem staters værk. Euroområdet er Europas hjerte, og her har man lavet inflation end i USA og Storbritannien. Prüm-traktaten sætter en helt ny målestok for forbrydelsesbekæmpelsen. Ja til tolerance, fru Merkel, men sandhedens time skal nok komme for nægtede og gratister. Dette gælder ligeledes for energi og klimabeskyttelsen. Ud af 180 FN-lande er der kun 30, som har ratificeret Kyoto-aftalen. Sidste år var EU ansvarlig for 14 % af det globale CO₂-udslip - ikke, fordi vi blev så meget bedre, men fordi der er andre, som udleder endnu mere CO₂ end tidligere. Et mere energisk energidiplomati er derfor hårdt tiltrængt.

En sidste kommentar til det indre marked, som lever af den frie konkurrence: Markedet kan ikke alt. Som en meget intelligent kvinde sagde for nylig, anser Kommissionen politik for at være konkurrenceforvriddning. Kommissionen og dens embedsmænd skal igen respektere politikens primat. Europa er ikke kun et marked, men primært en tjeneste, der er rettet mod borgernes sociale behov.

Lena Ek (ALDE). - *(EN)* Hr. formand! Som medlem af udvalget om Lissabon-strategien og som koordinator for ALDE-Gruppen i Udvalget om Industri, Forskning og Energi har jeg tre ønsker her i starten af det nye år.

Med hensyn til forskning og udvikling skal vi for det første presse på for at få udviklet tekniske platforme, der giver den europæiske industri nye muligheder.

For det andet skal vi med udgangspunkt i Lissabon-dagsordenen forene den økonomiske, sociale og miljømæssige udvikling og gå i gang med at skabe en virkelig europæisk grøn industripolitik, da det er vores eneste mulighed for at konkurrere med USA.

Med hensyn til energi skal vi for det tredje udvikle en ny strategi for produktion, distribution og forbrug af energi. Vores forhandlinger med Rusland skal være baseret på gensidighed, hvilket ikke er tilfældet i dag. Retsstatsprincippet, diskussionen og gennemsigtigheden er også fraværende.

Gasrørledningen i Østersøen skal vurderes i henhold til svenske miljøregler. Det er desuden fuldstændig uacceptabelt, at russiske styrker forsvare en rørledning på medlemsstaternes territorier.

Bairbre de Brún (GUE/NGL). - A Uachtarán, a Sheansailéir, tá lúcháir orm go n-aithnítear anois mo theanga féin, an Ghaeilge, mar theanga oifigiúil agus oibre den Aontas. Leanfaidh muid linn in GUE/NGL brú a chur ar mhaithe le comhionannas iomlán do chainteoirí Gaeilge i bParlaimint na hEorpa.

Ó thaobh Uachtaránacht na Gearmáine de, tá mé buartha go bhfuil sé de rún agaibh béim chomh mór sin a chur ar iarrachtaí chun Bunreacht na hEorpa a athbheochan, ag léiriú neamhaird i dtaca le toil thoghthóirí na Fraince agus na hOllainne.

B'fhear i bhfad don Uachtaránacht díriú ar dhul i ngleic le bochtanas, le neamhionannas agus le ciníochas; ag daingniú Eoraip Shóisialta; ag cosaint saoirsí sibhialta, cearta daonna agus trádáil chóir, agus ag dul i ngleic le éagothromaíochtaí domhanda.

Spreagfainn an Uachtaránacht nua chun éisteacht le guthanna na saoránach fud fad na mBallstát agus freagairt dá réir sin le clár oibre atá níos dírithe ar dhaoine agus a bhfuil ceartas sóisialta agus eacnamaíoch agus comhionannas polaitiúil agus cultúrtha ag a chroí.

Bastiaan Belder (IND/DEM). - *(NL)* Hr. formand! Selv om det tyske formandskab i mine øjne med rette prioriterer Unionens traktatmæssige fremtid, er jeg dog skuffet over måden, det gøres på. Jeg synes, det er en fundamental fejl, at De, fru rådsformand, lader den forkastede forfatning veje tungere end indledningen af nye forhandlinger. Dermed spilder De meget kostbar tid.

Jeg er desuden skuffet over de uformelle drøftelser, hvor kun de lande, som allerede har ratificeret grundloven, er velkomne. Jeg kan forsikre Dem om, at denne fremgangsmåde giver bagslag og ikke ligefrem gør offentligheden i Nederlandene og Frankrig mere begejstrede over Europa. Jeg håber, De er enig med mig i, at netop offentligheden i disse to lande ikke skal forsynes med en ekstra dosis skepsis over for EU.

Jeg vil spørge Dem, fru rådsformand, om, hvorvidt den slags drøftelser udgør en del af formandskabets strategi. Hvordan kan De være en god formand for hele Rådet, når De samtidig deltager i lukkede drøftelser, hvor nogle medlemsstater udelukkes? Er det ikke netop nu meget vigtigt at høre Frankrig, Nederlandene og de lande, som endnu ikke har ratificeret, kollektivt, dvs. i det almindelige Råd? Fru rådsformand! *Ich wünsche Ihnen Gottes Kraft und Gottes Segen für Ihre Arbeit* (jeg ønsker Dem Guds styrke og velsignelse til Deres arbejde).

Maciej Marian Giertych (NI). - *(PL)* Hr. formand, fru formand for Rådet! Tyskland står i øjeblikket i spidsen for EU, Europa-Parlamentet og G8. Det er desuden kommet frem, at Tyskland agter at tvinge det kommende portugisiske og slovenske formandskab til at acceptere den tyske strategi bl.a. for at sikre en fælles strategi i forhold til Rusland på et tidspunkt, hvor der skal afholdes præsident- og parlamentsvalg i Rusland. De skal således indordne sig under den tyske linje.

Jeg beder Dem overveje, hvad dette vil indebære for os. Tyskland skal genforhandle partnerskabs- og samarbejdsaftalen på vegne af EU. Denne aftale skal nu være mere pragmatisk og mindre regulerende, og der er risiko for, at forhandlerne ikke vil tage hensyn til landene i den tidligere Sovjetblok. Det fremgik klart i forbindelse med den undersøiske rørledning i Østersøen og også i forbindelse med

godstransportforbindelsen mellem Baltijsk og Sassnitz. De bilaterale forbindelser mellem Tyskland og Rusland skal have EU-status.

Genoplivningen af den forkastede forfatning indvirker også på disse spørgsmål. Forfatningen er i sin nuværende form til fordel for de største EU-medlemsstater, idet den fratager de mindre medlemsstater vetoretten. Det er imidlertid denne vetoret, der giver os mulighed for at forsvare vores interesser, når de tilsidesættes.

Íñigo Méndez de Vigo (PPE-DE). - (ES) Hr. formand! Jeg glæder mig over at kunne tage ordet i dag, en ganske særlig dag, hvor De leder Parlamentet, og De ved, at jeg er en stor beundrer og ven af Dem.

Derudover glæder jeg mig også over at have lyttet til fru Merkels indlæg, især den første del. Efter min mening er en politisk leder en person, som lader sin vision være ledende for den politiske handling, og i dag har vi set mange visioner her, og det var der brug for, fru Merkel, for i dagens Europa er der for mange bogholdere, for mange spåmænd og for mange, der er imod alt, og jeg tror, at der er brug for visioner, der er forankret i værdier og principper, for at få illusionerne tilbage. Det lykønsker jeg Dem derfor med.

Jeg takker Dem også, fordi De har gjort en vedtagelse af forfatningstraktaten til det tyske formandskabs prioritet. Hr. Barroso har på udmærket vis forklaret årsagerne til, at forfatningstraktaten er den bedste af de nuværende traktater. Det er en kendsgerning, som ingen diskuterer. Hvis vi sammenligner det, vi har, med forfatningstraktaten, er forfatningstraktaten klart bedre.

Men der er også en psykologisk årsag, nemlig at mange europæere mener, at Europa vil befinde sig i en krise, indtil forfatningsspørgsmålet er blevet løst, og for at komme ud af dette dødvande, er det nødvendigt for os at finde et svar.

Jeg synes ikke, at vi i dag skal forsøge at finde dette svar. Det er ikke muligt. Der er stadig behov for at tale meget. Men De har sagt en ting, nemlig: "Jeg ønsker, at Europa-Kommissionen og Europa-Parlamentet bliver hørt". Jeg vil gerne sige til Dem, at en høring efter min mening er meget lidt. Kommissionen og Europa-Parlamentet bør deltage i løsningen, og de bør deltage, fordi historien viser, at regeringerne især fremmer de nationale interesser, og dernæst alle medlemsstaternes interesser, og Kommissionen og Parlamentet, som er europæiske institutioner og alle borgernes institutioner, har en mere overordnet vision.

Der er derfor brug for ambitioner, selv om det kun er for at opfylde Schillers ord om, at "*den Mutigen hilft Gott*".

Jan Marinus Wiersma (PSE). - (NL) Hr. formand! Tak for Deres imponerende tale, fru Merkel. Vi er enige i de prioriteter, som De har formuleret, når det gælder udenrigspolitikken. Stabilitet på Balkan afhænger af et europæisk perspektiv, sagde De. Det er vi i høj grad enige i, og det er godt, at De på Rådets vegne har bekræftet dette endnu en gang.

Det mest presserende er naturligvis Kosovo-problemet, som De omtalte. En form for uafhængighed for Kosovo forekommer at være uundgåelig. Spørgsmålet er nu, hvordan EU kan bidrage til at gøre en sådan løsning acceptabel for Serbien og i en vis forstand også for Rusland, som har erklæret, at det i Sikkerhedsrådet ikke accepterer en aftale, som ikke er færdigforhandlet med Serbien. Jeg håber, at formandskabet kan yde et bidrag i form af en aktiv dialog med den nye serbiske regering efter valget i slutningen af denne uge eller i næste uge, men at det også benytter de gode forbindelser med Moskva til at søge en løsning, som er acceptabel for alle, og hvor vi i hvert fald afviser den sammenligning, som Moskva sommetider foretager mellem Kosovo-problemet og konflikterne i andre dele af Europa.

For det andet har De fremsat nogle bemærkninger om forbindelserne med Rusland. Vi er enige i, at der skal søges en afbalanceret fremgangsmåde, hvor både økonomiske forbindelser, energi, menneskerettigheder og også situationen i Rusland selv og problemet med en række konflikter i det fælles naboskab skal tages op.

Jeg håber, at De i de kommende måneder ligeledes kan arbejde afbalanceret på disse tre ting, også som led i forhandlingerne om en ny partnerskabsaftale. Jeg synes, at EU nu skal gøre et forsøg på at bidrage til at finde løsninger på problemet i Transnistrien, og her taler vi om Moldova, men også om problemerne i Georgien. Det er tre kernelementer, og jeg håber, at De vil være i stand til afbalanceret at udforme disse tre prioriteter yderligere i forholdet til Rusland i de kommende måneder.

Alexander Alvaro (ALDE). - (DE) Hr. formand, fru Merkel! EU har frem for alt interesse i at beskytte 480 millioner menneskers frihed og sikkerhed. De lagde med rette hovedvægten på området retsvæsen og indenrigspolitik i Deres formandsprogram, og i den forbindelse - igen med rette - fremhævede De især området borgerrettigheder, hvor man også finder hensigtsmæssige forslag. Når det imidlertid gælder om at finde en balancegang mellem frihed og sikkerhed, kunne jeg godt tænke mig en klar udmelding fra Dem.

Hvordan forholder De Dem til, at vi har indført biometriske data i pas og i forbindelse med lagring af kommunikationsdata, overførsel af flypassagerdata til USA, overførsel af finanstransaktionsdata til USA, etablering af europæiske databaser og i forbindelse med Prüm-traktaten? Dette er en ottearmet "datablæksprutte", som breder sig. Vil der inden for rammerne af det tyske formandskab komme en afslutning på forhandlingerne om rammebeslutningen om databeskyttelse i den tredje søjle for at bringe balance i vægtskålen mellem frihed og sikkerhed?

Georgios Karatzaferis (IND/DEM). - (EL) Hr. formand, fru formand for Rådet, fru kansler! De modtog langvarigt bifald for Deres åbningstale. Det er vigtigt, men det er lige så vigtigt, at De modtager langvarigt bifald for Deres afskedstale om seks måneder. Mange er blevet modtaget med stort bifald, men har måttet gå herfra med halen mellem benene, heriblandt hr. Blair fra Det Forenede Kongerige.

For at få et godt bifald, når De har afsluttet Deres periode, er De nødt til at holde fast i Deres holdninger med den traditionelle tyske konsekvens, som vi ikke har set så meget til i den sidste tid. De har ændret holdning til Tyrkiet mange gange, og jeg håber, De vil lægge Dem fast på en holdning. Det har vi i hvert fald brug for, eftersom Deres ambassadør så sent som i går besøgte Tyrkiet i Ankara og sagde, at vi vil give finansiell støtte til handelen i de besatte områder.

De stammer fra et land, der næsten er besat, og ved, hvad besættelse betyder. Vil De så støtte besættelseshæren? De må gerne kræve, at besættelseshæren forlader Cypern, og støtte den nordlige del af Cypern, men De må ikke støtte besættelseshæren.

Og naturligvis skal De sørge for, at der er lige rettigheder. Her i salen har vi en tysk formand, en tysk formand for Udenrigsudvalget, en tysk leder af det største oppositionsparti, socialdemokraterne, og såmænd en tysk formand for De Grønne. Der skal være lige vilkår for alle grupper. Derfor er De nødt til at vise de mindste lande respekt, hvis De vil opnå fremgang.

Til sidst vil jeg gerne minde kansleren om, at Moskva kun ligger to timer med fly fra Berlin, mens det tager ni timer til Washington!

Formanden. - Hr. kollega! Jeg vil blot minde Dem om, at der allerede én gang tidligere har været to formænd fra samme land. Da min højtærede forgænger fra Irland, hr. Cox, var formand for Parlamentet, havde hans land også rådsformandskabet. Det er der ikke noget usædvanligt i, og i øvrigt får det alt sammen en ende.

József Szájer (PPE-DE). - (HU) Hr. formand! Jeg har længe set frem til at få ordet på plenarmødet. I Gruppen for Det Europæiske Folkeparti (Kristlige Demokrater) og De Europæiske Demokrater har vi store forventninger til det tyske formandskab. Europa har i dag brug for nye drivkræfter og mod.

Fru formand for Rådet, vi forventer, at det tyske formandskab løser den aktuelle forfatningskrise. Vi står i dag over for meget reelle farer som følge af forhalingen. Vi bliver nødt til at finde en løsning inden udgangen af 2008, og hvis det uløste forfatningsspørgsmål bliver et hovedtema i forbindelse med valget til Europa-Parlamentet i 2009, vil vi blot bære ved til bålet til gavn for marginale politiske kræfter.

Der er risiko for, at disse kræfter som følge af deres skingrende og destruktive kampagner vælges ind i det nye Europa-Parlament i langt større antal end hidtil, således at vi ud over den aktuelle krise også får en institutionel krise. Dermed risikerer vi, at Parlamentets beslutningsproces går i stå. Det ønsker vi ikke, og vi bliver derfor nødt til at gribe ind hurtigst muligt.

De nye medlemsstater ved de østlige grænser i det nyligt genforenede Europa er langt mere afhængige af eksterne energiforsyninger. Der er ikke blot tale om en økonomisk afhængighed, men der er i dag en reel fare for, at den tidligere politiske indflydelse vil blive genopbygget gennem økonomisk pression. Det er et problem, ikke kun for de nye medlemsstater, men for hele Europa.

Det er vigtigere end nogensinde, at vi har en fælles europæisk tilgang på det energipolitiske område. Fordelene ved et samarbejde på dette område er helt åbenlyse. Hvis vi samarbejder, er vi stærke, men

hvis vi vælger at indgå særskilte aftaler på energiområdet, kommer vi til kort. De nye medlemsstater forventer, at vi udviser solidaritet og hjælper dem med at formindske deres afhængighed, ikke kun af hensyn til dem selv, men også af hensyn til Europa som helhed.

Poul Nyrup Rasmussen (PSE). - (EN) Hr. formand, fru formand for Rådet! Jeg respekterer Deres europæiske engagement, fokus og ambitioner.

Jeg vil bruge mit halvandet minuts taletid på mit budskab til Dem, nemlig at hvis EU skal gøre fremskridt, er vi nødt til at genvinde tilliden blandt de almindelige borgere, de arbejdsløse og de hårdtarbejdende familier i hele Europa, der har forventninger. Jeg opfordrer derfor i dag indtrængende til, at vi realiserer de store visioner og ambitioner, der gives udtryk for i denne tale.

For blot en måned siden blev der på De Europæiske Socialdemokraters kongres stillet forslag om en køreplan for et bedre socialt Europa, da vi har brug for bedre og ikke færre socialpolitikker. Vi foreslår en køreplan for gennemgang og modernisering af vores sociale model, der skal gøres mere dynamisk. Vi kalder den "det nye sociale Europa". Formålet er at bevare vores velfærdsstater i den globale økonomi og sikre, at markedet er til gavn for og ikke herre over befolkningen.

De sagde kloge ord om talent, teknologi og tolerance. Jeg ønsker blot at tilføje én ting. Ja, det er ganske rigtigt, men det skal gælde for alle og i et sammenhængende samfund baseret på frihed, da man, som De ved og har understreget ved andre lejligheder, ikke er fri, hvis man er arbejdsløs, ikke er fri, hvis man ikke føler sig sikker, og ikke er fri, hvis man ikke føler, at man har en fremtid.

Jeg er klar over, at De vil komme til at kæmpe hårdt med andre regeringer. Jeg vil blot give dem ét tilsagn fra vores side. Når De kæmper med den polske regering og med alle Deres kolleger i Det Europæiske Råd, mener jeg, at vi i Europa-Parlamentet er forpligtet til at støtte Dem med henblik på at fremme køreplanen ved at fortælle vores regeringer, at de ikke kun skal tænke på deres egne stater, men også på Fællesskabet.

Viel Glück!

Hannu Takkula (ALDE). - (FI) Hr. formand, fru formand for Rådet! Jeg vil først og fremmest gerne takke Dem for en fremragende tale. Den var dybsindig og velargumenteret og udtrykte lederskab og et engagement baseret på europæiske værdier og holdninger. Deres tale skabte langt om længe håb for vores fælles Europa. Jeg beundrer Dem og Deres sammenhængende strategi for EU's fremtid. Jeg håber og tror, at der vil blive skabt konkrete resultater i løbet af de kommende seks måneder.

De kom ind på en række vigtige spørgsmål såsom forfatningen, energi, klimaændringer og situationen i Mellemøsten. Jeg håber virkelig også, at der kan tages yderlige skridt til at skabe fred i Mellemøsten, og at man f.eks. som et første skridt vil løslade de tre kidnappede israelske soldater, således at forhåbningerne vil blive øget, ikke kun i Europa, men også i Mellemøsten, hvilket også er af betydning for vores fremtid. Jeg håber, at De har den fornødne styrke til at arbejde for et forenet Europa og ønsker Dem held og lykke.

Guntars Krasts (UEN). - (LV) Hr. formand, fru formand for Rådet! Det tyske formandskab har ikke kviet sig ved at inkludere vanskelige opgaver i sit arbejdsprogram. Formandskabets målsætninger om at videreføre liberaliseringen af hele det europæiske marked for posttjenester og dets tilsagn om at gennemføre det indre marked for gas og elektricitet fuldt ud er meget prisværdige. Jeg håber, at Tyskland vil bruge sin indflydelse og rent faktisk få held med at ændre Europas politik på energiforsyningssikkerhedsområdet, og at man i denne forbindelse vil gennemtvinge en fælles politik i forhold til Rusland, der støttes af alle medlemsstaterne. Hovedparten af formandskabets program bør generelt betragtes som et reelt instrument, der skal sikre en øget integration i EU og de europæiske borgeres støtte. Jeg mener ikke, at formandskabets vigtigste prioritet, en fornyet debat om forfatningen, er i tråd hermed. Forkastelsen af forfatningen i to store medlemsstater er i det mindste et signal om, at EU er blevet for fjern og uforståelig, selv for vælgere i de stiftende medlemsstater. Jeg var blandt de medlemmer af Det Europæiske Konvent, der slog kraftigt til lyd for, at vi ikke burde skrive en europæisk forfatning, men i stedet forbedre de gældende traktater med henblik på at bringe EU tættere på borgerne i medlemsstaterne, både store og små, gamle og nye. Jeg slår til lyd for samme strategi i dag.

Markus Ferber (PPE-DE). - (DE) Hr. formand, fru formand for Rådet, hr. formand for Kommissionen, mine damer og herrer! Der er allerede talt meget udførligt om debatten om, hvordan forfatningstraktaten kan fyldes med liv. I weekenden fremførte den tidligere forbundspræsident og den tidligere præsident

for den tyske forfatningsdomstol Roman Herzog bemærkninger hertil. Jeg vil sige meget tydeligt, at det, som vi har udarbejdet i fællesskab i konventet, var det rigtige svar på den analyse, som Roman Herzog har foretaget, og ifølge hvilken de nationale parlamenter skal inddrages rettidigt.

Jeg appellerer imidlertid også til kollegerne i de nationale parlamenter om at tage deres ansvar. Når jeg tænker på, hvor mange af de bebrejdelser om tendenser til at centralisere Europa der kan tilskrives initiativer fra ministerrådene, må jeg sige meget tydeligt, at det ikke er blevet opfundet i Bruxelles af Kommissionen, hr. kommissionsformand, ikke her i Parlamentet, men for det meste af fagministrene i ministerrådene.

Så beklager jeg meget, at min kære ven Daniel Cohn-Bendit ikke længere er her. Han har nemlig fremlagt en meget rammende analyse af arbejdet i forbindelse med samarbejdet imellem regeringerne. Han nævnte i den forbindelse Nice-traktaten, som går tilbage til 2000, og han talte også om regeringskonferencens arbejde efter konventet. Jeg vil dog gerne påpege, at hans ven fra den gamle kollegietid i Frankfurt, den grønne Joschka Fischer, havde ansvaret som udenrigsminister på det tidspunkt. Han skal altså ikke kede Parlamentet med det, men han skal drøfte det på sit kollegie.

En sidste bemærkning her lyder som følger: Vi taler om det sociale Europa. Det ønsker vi alle. Men spørgsmålet er imidlertid, hvad EU kan præstere for at være social. Hvad skal medlemsstaterne præstere for at give folk et socialt hjem? Jeg tror ikke, at vi løser problemerne ved at overføre mere og mere til Bruxelles, men ved at delegerede mere og mere nedad, også hvad angår ansvar og social sikkerhed. Kun på den måde vil det lykkes. Vi ønsker Dem held og lykke under Deres formandskab! Vi støtter Dem så vidt muligt!

Bernhard Rapkay (PSE), - (DE) Hr. formand, fru forbundskansler! I Deres tale brugte De det meget anvendte billede af Parlamentet, som opstår ved opbygningen af Europa. Jeg synes, at det er et godt billede. Derfor bliver det også brugt ofte. Jeg kunne især godt lide det, De sagde om Parlamentets sjæl, og at vi skal finde sjælen.

Men til bygningen af et hus hører forskellige folk: Arkitekter hører til. Arkitekterne har talt mange gange nu. Der hører imidlertid også små håndværkere til, som skal lave det fine arbejde. Til disse små håndværkere regner jeg mig selv. Det er et respektabelt erhverv. Man skal passe lidt på, hvilket værktøj disse håndværkere får i hånden. Jeg vil bede Dem om i forbindelse med de passager, De anførte i den sammenhæng, at passe lidt på, at man ikke overdriver.

Vi er alle sammen på Deres side og støtter dem, som går ind for mindre bureaukrati. Men hvis det bliver brugt til at agitere mod de regelsamlinger, vi har brug for, har jeg problemer med det, for et anstændigt fællesskab lever kun med anstændige regler. Som den tidligere formand hr. Borrell sagde: Bedre lovgivning betyder ikke ingen regulering. Det bør De være opmærksom på, og De bør især være opmærksom på, at det ikke altid kun er EU, der indfører disse regler.

Hvis De vil fremskynde mindre bureaukrati, skal De starte i EU som helhed ligesom i medlemsstaterne. Jeg kan nemlig sige af egen erfaring - jeg ved ikke, hvordan det er i andre lande, men i min medlemsstat er det sådan - at de bureaukratiske hindringer, som skabes i selve landet, er langt mere talrige end dem, som kommer fra europæisk side.

(Bifald)

Andrew Duff (ALDE), - (EN) Hr. formand, fru formand for Rådet! Hvis det skal lykkes formandskabet at løse denne krise, bliver De nødt til at kræve og forvente, at alle medlemsstaterne bakker trofast op om Deres tiltag. Er De enig i, at det seneste spansk-luxembourgiske forslag om at føre 18 medlemsstater gennem en særskilt proces ikke blot vil øge splittelsen mellem de to lejre, men også på brutal vis afsløre den store interne splittelse mellem de 18 medlemsstater? Vil De hindre dette initiativ?

Margie Sudre (PPE-DE), - (FR) Hr. formand! Fru formand for Rådet, hr. formand for Kommissionen, mine damer og herrer, om nogle uger vil vi fejre 50-årsdagen i Berlin for Rom-traktaten, som var et resultat af den fransk-tyske genforening, og som på den tid krævede både dristighed, mod, vilje og fremsynethed af de ansvarlige politikere i de stiftende lande.

Det er de samme kvaliteter, som europæerne forventer af Dem, for at tegne vores perspektiver for fremtiden. Som De sagde om forfatningstraktaten, er tiden til overvejelse udløbet, det er nu tid til forhandling og snart tid til at træffe en beslutning. De skal vide, at De hos vores gruppe kan få al den støtte, som De måtte ønske for at overkomme de aktuelle vanskeligheder.

Vores prioritet er at finde en løsning, således at Europa kan få lov at træffe effektive beslutninger, en løsning, som ville respektere de befolkninger, der har sagt ja, og de befolkninger, der har sagt nej, men også dem, der endnu ikke har udtalt sig. En institutionel reform centreret om de forbedringer, der skaber konsensus, forekommer mig at være en gavnlig løsning på kort sigt. Den ville tillade Unionen at gøre fremskridt på en række afgørende områder og således genoprette europæernes tillid til deres institutioner. Det drejer sig om at give præcise svar på vores medborgeres forventninger og bekymringer over for vor tids store udfordringer, nemlig midler til økonomisk, industriel og videnskabelig magt, demografi, udviklingsbistand, håndtering af migrationsstrømme, energisikkerhed og klimaændringer, fødevarerikkerhed, bevaring af vores sociale modeller og også dialog mellem kulturer og religioner, integrering og Kinas, Indiens og en række andre nye vækstøkonomiers voksende magt.

Nøglen til alle disse emner er politisk vilje. Vi ved, at De har denne vilje. Vi skal på vores side gøre vores pligt og øve indflydelse på de politiske ledere i vores lande, således at de følger Dem på denne vej, og jeg ønsker Deres formandskab al mulig succes.

Jo Leinen (PSE). - (DE) Hr. formand, fru formand for Rådet! Jeg bifalder i høj grad Deres store engagement i overvindelsen af krisen i forbindelse med ratificeringen af forfatningstraktaten. Det er det tyske formandskabs førsteprioritet, og det måles succes og manglende succes også på. Parlamentet har vedtaget to beslutninger i den forbindelse med meget stort flertal. Vi siger, at den forhandlede og underskrevne traktat er udgangspunkt for alle overvejelser, og *pacta sunt servanda* skal også gælde i dette tilfælde, således at der kan herske tillid mellem de nu 27 medlemsstater.

Løsningen kunne være følgende: fast i substansen, men fleksibel i formen. Det ville være uacceptabelt for os med en minitraktat, som kun indeholder institutionelle regler. Det ville - som De siger - tage sjælen fra Europa. Og sjælen er alle de elementer, som er rettet direkte mod folk, nemlig EU's charter om grundlæggende rettigheder, imidlertid også alle elementer i det direkte og indirekte demokrati som initiativer fra borgerne eller styrkelsen af Parlamentets kamre for borgerne, men også kollegerne i de nationale parlamenter. Det skal være indeholdt heri, ellers er forfatningen ikke acceptabel for Parlamentet.

Med en kortere forfatning skabes der måske mulighed for at overvinde krisen. Vi har en bog med 448 artikler, som stort set ingen kan læse og forstå. Tredje del er simpelthen ledt i den forkerte retning. Man skal arbejde på at udarbejde en tekst med måske 100 artikler, som man kan læse i enhver skoleklasse. Hvad angår tidsplanen, vil jeg anbefale, at man måske allerede bliver færdig under portugisisk formandskab, fordi vi skal have ryddet dette problem af vejen ved valget til Europa-Parlamentet. Parlamentet vil støtte Dem, fru Merkel!

Hartmut Nassauer (PPE-DE). - (DE) Hr. formand, fru Merkel, formand for Rådet! De står som tysk regeringschef midt i en stor europæisk tradition. Martin Schulz har med rette gjort opmærksom på det, og jeg må ved denne lejlighed tage ham i forsvar mod min ven Werner Langens uretfærdige bebrejdelse om, at han skulle have glemt Deres forgænger ved optællingen af de betydelige tyske regeringschefer. Jeg forsikrer Dem om, at Martin Schutz hverken er glemsom eller taler med overlæg.

Forfatningstraktaten står i centrum for vores bestræbelser og forventninger til Deres regeringsformandskab. For at bruge Deres billede af huset Europa: Der er en hørilig mukken i huset Europa. Alle vil gerne bo der. Samtidig har borgerne i Nederlandene og Frankrig sagt nej, hvoraf følger, at forfatningstraktaten retter sig mod to planer: mod rådene og regeringerne på den ene side og mod borgerne på den anden side. Det er indlysende, at forfatningstraktaten foreløbig ikke er mislykkedes på grund af rådene og regeringerne, men på grund af borgerne, hvorfor vi skal rette vores bestræbelser mod at vinde borgerne. 1.000-dollarsspørgsmålet lyder som følger: Hvordan gør vi det?

Jeg vender tilbage til Deres billede af huset Europa: Vi vil gerne bo der alle sammen, men den indvendige indretning vil behoere selv klare. Der er for mange europæiske bestemmelser, som griber ind i den indvendige indretning af huset Europa. Det fremmer irritationen. Der er en overflod af europæisk regulering, og det gælder også på steder, hvor det ikke er nødvendigt med en europæisk regulering. Dette beror i mange tilfælde på bestemmelser fra de nationale regeringer, men af og til også - med al respekt, hr. kommissionsformand - på en overflod af reguleringsvanvid fra Kommissionens side. Derfor er mindre bureaukrati det afgørende synspunkt. I den forbindelse har De vores allerstørste støtte.

Bernard Poignant (PSE). - (FR) Hr. formand! Fru formand for Rådet, for at forlige vores to folk med andre, slog vi en handel af, nemlig en fredstraktat. Da vores folk blev genforenet, skabte vi en valuta, nemlig tillidens valuta. Da det europæiske folk blev samlet, udarbejdede vi en forfatning, nemlig en

velkomstraktat. Og nu sidder vi helt fast. Alt afhænger af Dem, Portugal, Slovenien og Frankrig. Og det skal være afsluttet inden for de næste to år.

Tillad mig at lufte nogle idéer. De må ikke slå hælene i ved ordet forfatning, det er et vanskeligt emne, for der er lande, som ikke har en, og der er lande, som har fået nok af den. Og De må ikke røre for meget ved præamblen, for vi kommer bare op at skændes om den gode Gud, og efter hvad "Han" selv siger, så finder han præamblen ganske udmærket. Ingen grund til at ændre et ord. Hvad institutionerne angår, må De beholde komplekset og sokkelen, det må være nok. Og hvad chartret angår, må De gøre det til en retsregel. Det kan godt være, vores britiske venner ikke er så glade for den idé. Og det kan godt være, de har brug for en smule tid. De ved godt, at de altid er lidt tilbageholdende til at begynde med. Vi må være tålmodige.

Hvad tredje del angår, så lad os tage det, der er nyt fra den sociale klausul til den offentlige sektor, og lad os ratificere det omtrent samtidigt. De har ikke krav på folkeafstemninger, vi er besatte af folkeafstemninger, som De godt ved. Uanset hvad, så lad os ratificere omtrent på samme tidspunkt. Hvad revisionen angår, så må De bløde lidt op, og husk på Jean Monnets råd: "Intet er muligt uden mennesker, men intet varer ved uden institutioner".

Marian-Jean Marinescu (PPE-DE). - Doamnă Președinte, domnilor președinți, sunt onorat să fiu primul parlamentar român care vorbește în plenul Parlamentului European, și profit de această ocazie să mulțumesc instituțiilor europene pentru sprijinul acordat țării mele în drumul către Uniunea Europeană.

Apreciem în mod deosebit că în programul dumneavoastră sunt menționate priorități pentru noile state membre. Programul de asistență practică în utilizarea fondurilor structurale pentru cercetare și dezvoltare vine în întâmpinarea dorinței noastre de a utiliza eficient aceste fonduri pentru un proces cât mai rapid de integrare. Politica de vecinătate este un subiect extrem de important, care va aduce beneficii Uniunii Europene și vecinilor ei. Dorim să ne implicăm în proiectele care se vor derula în Balcanii de Vest și în zona Mării Negre, inclusiv Moldova. Dosarul „Energie” este o provocare care poate fi depășită doar dacă este tratată unitar de toate statele membre. Susținem, de asemenea, găsirea unei soluții în ceea ce privește Tratatul constituțional, pentru că, așa cum spuneați, Europa poate avea succes numai unită.

Doamnă cancelar, dorim să contribuim și noi la finalizarea acestui program extrem de complex, vă dorim și ne dorim succes împreună.

Dariusz Rosati (PSE). - (PL) Hr. formand! EU befinder sig i en kritisk fase. Støtten til den europæiske drøm er dalende, da vi mangler en klar fremtidsvision. Der er tegn på, at det tyske formandskab muligvis kan bringe os ud af det aktuelle dødvande, men det står over for vanskelige udfordringer. Jeg ønsker især at nævne tre aspekter.

Det første aspekt, som jeg ønsker at nævne, er genoplivningen af forfatningsprocessen. Europa har brug for nye institutionelle løsninger, således at EU kan handle mere effektivt og demokratisk. Vi forventer, at det tyske formandskab vil fremlægge en køreplan, der sikrer vedtagelsen af en ny traktat i løbet af de næste to år. En sådan traktat skal styrke EU, gøre EU i stand til at handle mere effektivt og øge solidariteten og konkurrenceevnen. Den skal ruste EU til at imødegå udfordringerne i det 21. århundrede.

For det andet skal den europæiske udenrigspolitik's østlige dimension styrkes. Vores politik over for vores østlige naboer skal være mere klar og konsekvent. Den skal være baseret på principperne om effektivitet og solidaritet og behovet for at fremme demokrati og reformer. Vi har tillid til, at andre lande, herunder Polen, vil blive inddraget i fastlæggelsen af denne politik. Polen kan bidrage med afgørende viden og erfaring.

For det tredje vil jeg gerne rejse spørgsmålet om sikkerhed og energiforsyningsikkerhed. Europa skal hurtigst muligt indføre en fælles energipolitik med det formål at sikre energiforsyningsikkerheden og solidariteten og fjerne hindringerne for det fælles energimarked. Det er også nødvendigt at investere i nye energikilder. Tyskland vil forhåbentlig fremlægge en fælles politik baseret på medlemsstaternes fælles interesser og indbyrdes solidaritet.

Fru kansler, Europa er ramt af en lederskabskrise. Tyskland skal leve op til sit ansvar som en af de største medlemsstater i EU. Det tyske formandskab er nødt til at klare opgaven, ikke blot af hensyn til Tyskland, men af hensyn til alle parter, af hensyn til EU som helhed. Jeg ønsker Dem held og lykke.

Mathieu Grosch (PPE-DE). - (DE) Hr. formand, fru formand for Rådet, hr. formand for Kommissionen! Som tysksproget belgier og således som nabo er det mig en glæde at byde det tyske rådsformandskab velkommen, for vi kender dets engagement i Europa.

Som indbygger ved grænsen kan jeg sige personligt, at jeg har været så heldig at vokse op med forskellige sprog og kulturer, og at Europa har givet os frihed til at leve med denne mangfoldighed. Vi har benyttet denne frihed. Vi har ført folk sammen i hverdagen, i erhverv, i uddannelse eller også i fritiden. Vi har også benyttet os af europæiske programmer som Interreg, Leonardo og Sokrates, og således er der opstået regioner ved grænserne, som er udnævnt som europæiske, og sådan vil det også være i fremtiden. Europa opstår ikke bag lukkede døre, men sammen med mennesker.

Premierminister Martens sagde engang til os i Belgien: Lad ikke nogen hindre jer i at bygge bro. Vi skal bygge bro mellem de 27 medlemsstater. Jeg tror, at netop De, fru rådsformand, har en særlig følsomhed over for det gamle og det nye Europa.

Jeg håber også, at vi som proeuropæere kan give svaret på de mange spørgsmål fra borgerne, og at vi ikke overlader det til nogen, som kun prædiker skuffelse eller intolerance. Vi står på Deres side, og vi ønsker Dem held og lykke med Deres formandskab!

(Bifald)

Gunnar Hökmark (PPE-DE). - (EN) Hr. formand! Arbejdsløsheden er den største trussel mod de europæiske velfærdssamfund. Vi kan ikke bekæmpe arbejdsløsheden gennem mere lovgivning, da den nuværende arbejdsløshed ikke skyldes manglende sociallovgivning i Europa eller manglende lovgivning generelt. Problemet er, at vi mangler arbejdsgivere. Problemet er, at vi mangler konkurrenceevne, investeringer og innovation.

ru forbundskansler! De må undskylde mit tyske. Problemet i Europa er imidlertid ikke kun, at vi har arbejdsløshed, men også "virksomheds-" og "iværksætterløshed". Jeg ved, at disse ord ikke eksisterer på tysk.

(EN) ... og det gør de heller ikke på svensk eller engelsk - og det er måske problemet.

Jeg opfordrer Dem på det kraftigste til at iværksætte et initiativ til deregulering og bedre lovgivning. Ikke al deregulering er bedre lovgivning, men vi kan opnå bedre lovgivning gennem deregulering. Hr. Schulz, sådan bekæmpes arbejdsløshed, ikke gennem mere lovgivning. Jeg ønsker alle held og lykke.

Antonio Tajani (PPE-DE). - (IT) Hr. formand, mine damer og herrer, fru kansler! Deres længe ventede tale var langt om længe en meget vigtig tale. Vi er enige i dens indhold og i det forløb, som tegnes op for EU i de kommende måneder.

Borgerne beder i dag Europa om at komme med en løsning på de problemer, som nationalstaterne og regionerne ikke er i stand til at løse, og derfor har vi brug for et EU, der kan handle ud fra det, der på tysk hedder en *Grundnorm*, dvs. en grundregel for, hvordan vi imødegår de store udfordringer, vi står over for, lige fra globaliseringen til bekæmpelse af terrorisme, indvandring, fredsbevarelse, energifrihed, klimaproblemer, arbejdsløshed og det afrikanske spørgsmål. Vi har brug for en forfatning, der stadfæster Europas rolle, også ved hjælp af et sæde i FN's Sikkerhedsråd.

I Europa skal politikken også sejre over bureaukratiet, fru kansler, og vi glædede os over Deres henvisning til de værdier, som vores europæiske identitet bygger på. Frihed, subsidiaritet og individets centrale stilling er nemlig værdier, uden hvilke vi ikke kan skabe vores fremtid som europæiske borgere, og det er disse værdier, der udgør vores faste grundlag. Endelig bifalder vi Deres planer om et fælles marked med USA, som er den anden del af Vesten, der har sine rødder i friheden.

Angela Merkel, formand for Rådet. - (DE) Hr. formand! Mange tak for den brede diskussion. Jeg vil gerne komme ind på nogle punkter.

Først og fremmest er der forfatningstraktaten. Med al respekt, hr. Cohn-Bendit, jeg er naturligvis nødt til at protestere mod sammenligningen af Rådet med et mørkekammer! At der på den ene side er et skinnende lys af gennemsigtighed, nemlig Parlamentet, og på den anden side et mørkekammer, nemlig Rådet, er efter min opfattelse ikke den rigtige gruppering, vi bør foretage med hinanden!

Rom-traktaten var Rådets værk, Parlamentet er så at sige spiret frem af det. Vi ønsker, at Parlamentet har en stor betydning, at der finder en bred diskussion sted. For vi må ikke glemme, at De -

parlamentsmedlemmerne - bringer Europa til folk, De er et meget vigtigt bindeled ved siden af alle andre meningsdannere. Jeg beder Dem imidlertid så også respektere, at repræsentanterne for de nu engang demokratisk valgte regeringer udfører deres arbejde efter bedste evne og samvittighed, og at det kun er samarbejdet mellem Kommissionen, Rådet og Parlamentet, der vil give os en fornuftig handleevne.

Emnet folkeafstemning blev nævnt. Jeg vil være ærlig og sige, at jeg ikke giver noget for en folkeafstemning på samme dag i hele Europa eller i de lande, hvor det er muligt - ikke kun fordi Tyskland ikke ville kunne deltage, men også fordi vi bør understrege her, hvad der står i forfatningstraktaten: Medlemsstaterne er herrer over traktaterne, sådan er det nu engang. Derfor skal medlemsstaterne også selv afgøre, hvordan de får legitimation for denne traktat, afhængig af typen, for at overføre kompetencer til Europa. Jeg er imidlertid også for, at vi har et demokratisk Europa, hvor Kommissionen og Parlamentet arbejder meget tæt sammen.

Hvordan skal vi gribe det an? Situationen er naturligvis kompliceret, det ved enhver. Udgangspunktet er den eksisterende traktat. Jeg er meget skeptisk med hensyn til, om et yderligere konvent vil hjælpe nu. Vi skal bestræbe os på at fremme de ting, som konventet har udarbejdet rigtigt, og som efterfølgende til dels er blevet ændret i Rådet - det kan man diskutere længe.

Jeg vil gerne sige et par ord til vores kollega fra Storbritannien: Denne forfatningstraktat - det er det omtrent antagonistiske - er jo netop en traktat, hvor de nationale parlamenter inddrages i højere grad, hvor der skabes større afgrænsning og klarhed. At netop de, der ønsker større klarhed, deltagelse og subsidiaritet, nu opponerer mod denne forfatningstraktat, gør imidlertid sagen så vanskelig for os, fordi den netop blev udarbejdet, fordi vi havde erkendt, at borgerne skal inddrages i højere grad. Nu har vi klagemuligheder, nu taler vi med én stemme, hvor Europa har kompetencer, men vi er også blevet mere tilbageholdende dér, hvor Europa ikke har nogen kompetencer. Jeg anmoder Dem simpelthen - jeg ved godt, at jeg slet ikke springer over, hvor gærdet er lavest nu - om følgende: Lav ingen historiske fejl, og lad være med at forhindre Europa i at tage et skridt præcis i den retning, som De egentlig også ville på mange områder!

(Bifald)

Den konkrete fremgangsmåde kan kun være sådan: Vi afholder fortrolige høringer og finder ud af, hvilket besvær de enkelte medlemsstater er konfronteret med. Tiderne for de helt generelle diskussioner - om, hvorvidt man overhovedet behøver det, eller om man skal gå således frem - er forbi. Vi skal gå meget specifikt til værks med sagen nu, ellers når vi ikke frem til målet efter min mening.

Jeg siger endnu en gang - i min tale nævnte jeg det tidligere kun meget diskret - De, der er meget stærke tilhængere af en udvidelse - og jeg hører ubetinget til blandt dem - skal vide, at hvis de samtidig forholder sig skeptisk over for forfatningstraktaten, vil der ikke være nogen udvidelse på det nuværende retsgrundlag.

(Bifald)

I forbindelse med Kroatien kommer vi netop til dette punkt. Det vil måske blive det næste tiltrædelsesland, men det handler om hele Vestbalkan. Jeg har talt om, at vi har tusindvis af soldater dér. Hvad skal perspektivet være? At vi skændes om, hvorvidt vi gør fremskridt eller ej?

Om et møde nu er klogt eller ej, står hen i det uvisse. Vi vil under vores formandskab også være opmærksomme på, at der ikke er gode og dårlige medlemmer, men at vi kommer frem til et resultat i fællesskab. De 18 medlemsstater, som allerede har ratificeret, har imidlertid gjort det i fuld overbevisning. Tyskland hører også med hertil. Disse 18 vil med sikkerhed ikke sige: Okay, så gør vi noget i forbindelse med udvidelsen, og resten lader vi suse af sted. Det vil med sikkerhed ikke fungere i Europa. Derfor skal man også være opmærksom på, at udkastet til forfatningstraktaten allerede er blevet ratificeret af 18 stater.

(Bifald)

Dermed vil jeg lade det blive ved forfatningstraktaten for i dag. Vi vil selvfølgelig fortsat informere Dem herom. Vi ses igen i Berlin i den forbindelse, og vi vil også mødes igen i juni. Jeg håber på Parlamentets støtte, og jeg anmoder dem, der har udtrykt sig skeptisk i dag, om at tænke over det hele endnu en gang.

Vi er enige om, at klimabeskyttelse og energi er det centrale emne. Derfor har Kommissionen - formanden kom ind på det - også stillet forslag hertil, hvoraf mange efter min mening er absolut rigtige. Nogle af dem skal vi tale om i Rådet. Jeg vil gøre alt for, at vi i Rådet den 8.-9. marts kan give et så specifikt svar som muligt på den store pakke fra Kommissionen. Det er ikke let.

Enhver, der har beskæftiget sig med energispørgsmål, ved, at den kooperative holdning, som Rådet nu indtager, egentlig er en forløber for forfatningen. For ud fra kompetencespørgsmålet er emnet energi blevet nævnt for første gang i udkastet til forfatningstraktaten. Det er et moderne svar på vores udfordringer.

Den europæiske integration begyndte med kul og stål. I vores moderne samfund har energieffektivitet, energisikkerhed, solidaritet blandt medlemsstaterne og energiudenrigspolitik den prioritet, som kul og stål havde dengang.

Hvis vi ikke finder noget svar herpå, er det rigtig skidt. Naturligvis hører klimabeskyttelse også hertil, og naturligvis hører det også hertil, at vi fremmer vedvarende energi, at vi forbedrer energieffektiviteten, at vi tilsætter biobrændstoffer.

Kære hr. Cohn-Bendit, hvad angår spørgsmålet om atomkraft, vil der naturligvis fortsat være en konflikt. Jeg vil som fortaler sige helt personligt her, at jeg tror, at vejen til besparelser og til vedvarende energi alligevel skal betrædes meget energisk. Man må ikke se det hele som modsætninger, men det hører efter min mening sammen!

(Bifald)

Jeg vil også gerne sige noget til socialstatsmodellen. Europa er ikke tænkelig uden en europæisk socialstatsmodel. Denne socialstatsmodel er kommet under pres på grund af globaliseringen. Derfor skal vi se, hvordan vi fortsat kan garantere folk velstand. Det vil ikke blive let. I 1900 var 26 % af verdens befolkning europæere. I dag er det ca. 12-14 %. I begyndelsen af det 22. århundrede vil det kun være 4 eller 5 %. Vi skal sørge for at beholde det, vi har arbejdet hårdt for at opnå.

Jeg har undersøgt det: Rådet har allerede truffet en beslutning, ifølge hvilken der også skal udføres en konsekvensanalyse på det sociale område, og vi vil fra Rådets side endnu en gang anmode Kommissionen om at benytte dette instrument i højere grad og gøre det til et helt normalt instrument.

Erfaringerne med den sociale markedsøkonomi i Tyskland er imidlertid, at den netop har skabt mulighed for forsoning mellem kapital og arbejde. Derfor lyder min bøn som følger: Lad ikke disse ting spille os ud mod hinanden! Der er tale om den ene side, som ønsker at afbureaukratisere, og den anden side, som ønsker at redde det sociale. Der er ingen modsætninger, men det hører sammen i den europæiske socialstatsmodel. Derfor er frihed uden de nødvendige forudsætninger herfor naturligvis kun meget mangelfuld og slet ikke udholdelig. Kun gennem frihed, konkurrence og tillid til folk kan jeg kvalificere folk til at skabe noget igen, som betyder velstand for alle borgere. Social betyder altid udligning for dem, som er svagere, det står hævet over enhver tvivl, man kan slet ikke forestille sig den sociale markedsøkonomi og den europæiske socialstatsmodel på nogen anden måde!

(Bifald)

Jeg har to afsluttende korte bemærkninger. Den første bemærkning vedrører emnet indenrigs- og retspolitik. I denne uge fandt der et fremragende uformelt rådsmøde sted i Dresden. Ja, vi bekender os til Prüm-traktaten! Jeg mener, at det fælles område for lovgivning og sikkerhed er noget, som folk ønsker helt elementært. Naturligvis er balancen mellem databeskyttelse og informationsudveksling konstant genstand for vanskelige diskussioner. At jeg i den forbindelse måske ikke er helt på den side, som Den Liberale Gruppe repræsenterer, skyldes, at jeg ikke ville være medlem dér, hvis jeg var i Europa-Parlamentet. Men diskussionen skal føres igen og igen!

En sidste kommentar til mindre bureaukrati er følgende: Nationalstaterne ved, hvad de skal gøre. Det hjælper os ganske vist heller ikke, at vi altid beskylder hinanden. Det forholder sig simpelthen således, at den meget roste *aquis communautaire* snarere er vokset og ikke blevet mindre med årene.

Jeg har med den tyske genforening gjort mig den gavnlige erfaring, at hele det tyske retssystem trådte i kraft på en gang. Når jeg nu taler for de nye medlemsstater, som har været så heldige at få hele *aquis communautaire* serveret så at sige på en gang, vover jeg simpelthen at kaste bestemte spørgsmål ud. Det er virkelig ikke Europa imod, hvis man ønsker at kontrollere, om alle retsforskrifter stadig er

tidssvarende, om de ikke med tiden har overlappet hinanden så meget, at vi kan sammenfatte meget, om der ikke findes moderne metoder i dag, således at det ikke længere er nødvendigt med ansøgningsformularer på 10 sider.

Jeg vil aldrig glemme, hvordan fiskerne på Rügen i min valgkreds slet og ret smed de første ansøgninger om fiskeristøtte i papirkurven, fordi de ikke kunne forestille sig, at man overhovedet kunne udfylde alt dette.

Det handler virkelig ikke om at fjerne sikkerhed, det handler derimod om at gøre Europa attraktiv og udholdelig trods de bureaukratiske erfaringer. Lad os i denne ånd også tage fat på dette emne!

(Bifald)

Formanden. - Mange tak, fru rådsformand, forbundskansler Angela Merkel, for dette betydelige bidrag, som indgyder stort mod hos det store flertal i Parlamentet. I grundspørgsmålene går De med Deres overvejelser og overbevisninger den samme vej som det store flertal i Parlamentet. Derfor var det en god forhandling. Jeg ønsker Dem held og lykke med Deres vanskelige, men også spændende opgave. Jeg er også glad for, at De er til stede i Parlamentet igen den 13. februar, når parlamentsformanden fremlægger sit arbejdsprogram.

José Manuel Barroso, formand for Kommissionen. - *(EN)* Hr. formand! Jeg vil blot henvise til nogle af de punkter, der blev understreget under vores meget udbytterige debat, navnlig nu hvor kansler Merkel også kom ind på energispørgsmålet.

Mange talere henlede opmærksomheden på energispørgsmålet og på energiens betydning i forhold til tredjelande, dvs. Rusland. Hr. Daul påpegede, at vi skal tale med én stemme udadtil, hvilket jeg er enig i. Lad os imidlertid være ærlige. Hvis vi skal tale med én stemme udadtil, kan vi ikke fortsat tale med 27 forskellige stemmer indadtil. Vi har brug for et fælles marked, et integreret energimarked. Vi har også brug for en klar energipolitik internt. Vi er ikke troværdige, hvis der ikke er nogen sammenhæng.

Jeg ønsker at fremhæve energispørgsmålet, da det - ud over at være vigtigt i sig selv - er en af de vigtigste drivkræfter bag det europæiske projekt. Vi må ikke glemme, at grundstenen til De Europæiske Fællesskaber blev lagt med oprettelsen af Det Europæiske Kul- og Stålfællesskab. Euratom-traktaten blev underskrevet samme dag som Rom-traktaten. Energispørgsmålet har således været af afgørende betydning for det europæiske projekt helt fra begyndelsen.

I dag er solidaritet særlig relevant i forbindelse med energispørgsmålet. Vi knytter imidlertid energispørgsmålet sammen med klimaændringer, da klimaændringer er en af de vigtigste udfordringer - om ikke den vigtigste udfordring - i det 21. århundrede. Europas grundlæggere kunne ikke henvise til dette spørgsmål i Messina-erklæringen eller i Rom-traktaten, men det er i dag vores pligt at betragte dette spørgsmål som en meget vigtig global udfordring.

Det foranlediger mig til at tale om EU's karakter. Det gamle spørgsmål om mere eller mindre EU var relevant i det 20. århundrede. I dag drejer debatten sig ikke om, hvorvidt vi har brug for EU, men om at få EU til at fungere ordentligt og mere effektivt. Vi har brug for en mere effektiv beslutningstagning, mere demokratisk ansvarlighed i et udvidet EU, og EU skal optræde mere sammenhængende udadtil. Dette er de grundlæggende årsager til, at vi har brug for en forfatningsløsning, og det har ikke noget at gøre med en teologisk diskussion om en superstat i Europa. Der er ikke nogen, der i realiteten ønsker en superstat, en centraliseret stat i Europa. Vi ønsker en europæisk dimension, der er absolut nødvendig, hvis vi skal imødegå udfordringerne i det 21. århundrede. Det er helt åbenlyst! Selv lande som Tyskland, den største medlemsstat, eller Storbritannien eller Italien kan ikke imødegå disse udfordringer alene. Derfor har vi brug for den merværdi, som Unionen kan tilføre.

Vi skal også se pragmatisk på områder, hvor vi kan gøre mere, og områder, hvor vi kan gøre mindre. Vi kan og bør gøre mindre med hensyn til bureaukrati. Vi er nødt til at mindske bureaukratiet, og vi skal indføre bedre lovgivning for at forbedre vilkårene for vores selskaber og for vores borgere. Det er derfor ikke et spørgsmål om mere eller mindre EU, men om et bedre EU.

Hvis vi samarbejder ud fra det ønske om partnerskab mellem Parlamentet, Rådet og Kommissionen, der gives udtryk for i dag - og naturligvis med demokratisk debat - kan vi opnå resultater i løbet af disse seks måneder. Jeg vil gerne love rådsformanden og Europa-Parlamentets formand, at vi vil forsøge at skabe virkelige resultater i løbet af disse seks måneder, således at EU kan gøre fremskridt, og således at vi kan se frem til de næste 50 år med håb og stolthed.

(Bifald)

Formanden. - Tak for Deres redegørelse og for Deres engagement. Det har været en meget god dag for Europa-Parlamentet. Det har også været en meget god dag for Unionens fremtid.

Mine damer og herrer, tak fordi De blev under hele debatten. Jeg ønsker Dem en god dag og held og lykke med Deres arbejde for Den Europæiske Union.

(Bifald)

Skriftlige erklæringer (artikel 142)

Jean-Pierre Audy (PPE-DE). - *(FR)* Nu er det min tur til at rose kvaliteten af det tyske formandskabs program, som blev præsenteret af fru Merkel. Det giver den europæiske integration mening i mange sammenhænge, især hvad angår værdierne, institutionerne, Unionens internationale rolle, Doha-dagsordenen, de transatlantiske forbindelser, partnerskabet med Rusland, det kommende topmøde mellem Europa og Afrika, spørgsmålene i forbindelse med energi og miljø, udvikling af vores indre marked og behovet for en bedre lovgivning for at undgå bureaukrati.

Jeg har to bemærkninger til denne start på formandskabet. Jeg synes, det er beklageligt, at det siddende formandskab ikke blev præsenteret i forbindelse med valget af Europa-Parlamentets formand tirsdag den 16. januar 2007. Desuden mener jeg, at det i henhold til artikel 105 i traktaten om oprettelse af Det Europæiske Fællesskab havde været nyttigt at spørgsmålet om anvendelsen af euroen i Unionens økonomiske politiks tjeneste blev taget op, uden at det skal anfægte målsætningen om prisstabilitet. Jeg støtter dette fremragende program, som er lagt med politisk hensyntagen til de kommende portugisiske og slovenske formandskaber, og som vil blive afgørende for de store forhandlinger om det kommende valg til Europa-Parlamentet i 2009.

Alessandro Battilocchio (NI). - *(IT)* Jeg vil gerne takke fru Merkel for det engagement og den entusiasme, som hun gav udtryk for med hensyn til relanceringen af det europæiske projekt. Jeg håber, at denne entusiasme varer ved i de næste seks måneder og bliver taget lige så alvorligt af de kommende formandskaber, nemlig Portugal og Slovenien. Det er svært at være uenig i de nævnte prioriteringer (vækst, beskæftigelse og udenrigspolitik), men sådan som jeg har understreget ved flere lejligheder, og sådan som også hr. De Michelis var inde på her til morgen, er grundlaget for en hvilken som helst tænkelig strategi, hvad enten der er tale om økonomisk vækst eller diplomatisk samarbejde, efter min mening en solid politik for uafhængighed på energiområdet. Vi kan nemlig se, at et skib, et træ eller en politisk leders luner er nok til at lamme hele regioners økonomiske virksomhed i flere timer.

En sådan politik betyder ikke bare, at vi skal samarbejde med vores partnere, men omfatter også en strategisk plan for forskning og konkret udnyttelse - ikke mindst i industrisektoren - af rene og vedvarende energikilder, både for at tage energiudfordringerne op og for at imødegå miljøproblemerne. Det er EU's pligt over for borgerne at løse dette spørgsmål, og dermed kan EU gå foran med et godt eksempel, som de internationale partnere kan følge til alles bedste.

Gyula Hegyi (PSE). - *(EN)* Ét parlament, ét sæde, et meget enkel princip, der finder anvendelse i hele Europa, undtagen i EU, hvor Parlamentet har tre sæder, og hvor medlemmerne og tusindvis af andre mennesker rent faktisk benytter to sæder til samme formål - ét i Bruxelles og et andet i Strasbourg. Det koster vores skatteborgere 250 millioner euro hvert år, for ikke at nævne den skadelige miljøindvirkning som følge af de hundredvis af rejser og de tusindvis af biler, der kører mellem de to byer. I forbindelse med mødeugerne i Strasbourg bruger medlemmerne mandagene og torsdagene på unødvendige rejser i stedet for at arbejde og møde deres vælgere. Den tyske regering fører en barsk økonomisk politik derhjemme, og den anbefaler de samme foranstaltninger i andre lande såsom mit hjemland, Ungarn. Jeg håber, at det tyske formandskab vil have mod til at fremskynde de samme økonomiske reformer i EU, således at vores skatteborgeres penge ikke bortødsles. Lad os respektere vores vælgere, lad os respektere miljøet, lad os tilskynde kansler Merkel til at kæmpe for ét enkelt sæde.

Filip Kaczmarek (PPE-DE). - *(PL)* Kansler Merkel har fremlagt sin vision om et værdibaseret Europa. Det er en fremragende tilgang. Det ville være vanskeligt at være imod EU's værdigrundlag som f.eks. mangfoldighed, frihed, tolerance, kristendom og gensidig støtte. Én yderligere værdi bør imidlertid føjes til listen, nemlig solidaritet. Hvis de enkelte medlemsstater og borgerne ikke har en dybt rodfæstet følelse af solidaritet, vil det f.eks. være vanskeligt at forestille sig en fælles europæisk udenrigspolitik og en

EU-udenrigsminister. Jeg støtter derfor kommissionsformand Barrosos forslag om at prioritere solidaritet meget højt i den planlagte Berlin-erklæring.

Efter min opfattelse vil den aktuelle forfatningskrise ikke blive løst, medmindre vi formår at øge borgernes tillid. Vi kan bl.a. gøre dette ved at overbevise EU-borgerne om, at deres kollektive sikkerhed er i gode hænder i EU. Det er min erfaring, at borgerne har en meget bred forståelse for begrebet sikkerhed, og at de mener, at det omfatter solidaritet på energiområdet, naboskabspolitik, social sikkerhed og forbindelser med tredjelande, der forsøger at sætte europæerne op mod hinanden. Solidaritet kan blive Europas styrke, der giver os mulighed for at udbrede vores værdier. Hvis vi ikke er indbyrdes solidariske, mister vi vores fællesskab og vores muligheder for at nå vores mål.

Katalin Lévai (PSE). - (HU) Jeg ønsker det tyske formandskab held og lykke med gennemførelsen af dets ambitiøse program, der kan være et yderligere stort skridt hen imod udviklingen af en ny økonomisk, social og miljømæssig profil på det gamle kontinent. Europa er ganske rigtigt nødt til at genvinde sin økonomiske dynamik af hensyn til den langsigtede vækst og beskæftigelse.

Vi står over for meget store opgaver! Det indre marked skal gennemføres fuldt ud, de europæiske virksomheders konkurrenceevne skal styrkes, og vores reguleringssystemer skal moderniseres. Vi er nødt til at løse forfatningskrisen, der bringer tilliden til de fremtidige muligheder for integration i fare. Der skal sættes ind for at øge den økonomiske vækst og beskæftigelsesmulighederne, for at styrke Europas globale politiske og økonomiske stilling, for at indføre en fælles energipolitik og klimabeskyttelsesforanstaltninger og for at skabe et europæisk område med sikkerhed og stabilitet.

Den fælles kamp mod terrorisme og organiseret kriminalitet kan ikke udsættes, og vi er nødt til at tackle de stadig stigende flytningestrømme. Det tyske formandskab skal desuden stå fast over for den truende racisme og fremmedhad.

Jeg glæder mig samtidig over, at der lægges vægt på de grundlæggende værdier, som Europa bygger på. Lad os ikke glemme, at 2007 er det europæiske år for lige muligheder for alle, en grundlæggende europæisk værdi, der muligvis var den første værdi, der blev indskrevet i de grundlæggende traktater. Det tyske formandskabs motto er meget rammende i denne forbindelse: "Sammen kan Europa lykkes". Vi bliver alle nødt til at arbejde hen imod at fremme lige muligheder, både i fællesskab og i vores egne lande. Det var i denne ånd, at den kompetente ungarske minister og jeg fremlagde det nationale program for det europæiske år for lige muligheder for alle i 2007.

Jeg håber, at vi vil se mange andre programmer, ikke kun på europæisk, men også på nationalt plan.

(Mødet udsat kl. 12.25 og genoptaget kl. 15.00)

FORSÆDE: Rodi Kratsa-TSAGAROPOULOU

Næstformand

4. Godkendelse af protokollen fra det foregående møde: se protokollen

5. Parlamentets sammensætning: se protokollen

6. Arbejdsplan

Formanden. - Da det er første gang, jeg har forsædet, vil jeg tillade mig at indlede med at takke for bifaldet, for Deres modtagelse og den tillid, De har vist mig.

Det endelige forslag til dagsorden er blevet omdelt. Der er stillet følgende ændringsforslag:

Onsdag

Jeg har på vegne af Økonomi- og Valutaudvalget modtaget en anmodning om udsættelse af den mundtlige forespørgsel af fru Pervenche Berès, (O-0126/2006 - B6-449/2006) til Kommissionen om yderligere konvergens i tilsynspraksis på EU-plan, som står på dagsordenen for i dag, til en senere mødeperiode med henblik på fælles behandling med den mundtlige forespørgsel til Rådet om det samme spørgsmål.

Pervenche Berès (PSE), *formand for Økonomi- og Valutaudvalget*. - (FR) Fru formand! Jeg ønsker Dem tillykke med valget.

Økonomi- og Valutaudvalget har ønsket at stille et spørgsmål til både Rådet og Kommissionen om konvergens i kontrolpraksis. Spørgsmålet til Rådet drukkede imidlertid tydeligvis i postyret omkring forberedelsen af Formandskonferencen. Vi er altid glade for at kunne drøfte den slags emner med Kommissionen, men omtalte spørgsmål er en større udfordring, også for det tyske formandskab. Vi regner altså med dets støtte til at finde et hul i dagsordenen på et af de nærmeste møder for samtidig at kunne behandle den mundtlige forespørgsel til Kommissionen og den til Rådet om et emne, der er helt igennem centralt, nemlig konvergens i kontrolpraksis på de finansielle markeder.

Jeg regner ligeledes med støtte fra Europa-Parlamentets formandskab til at finde et godt hul til denne forhandling.

(Parlamentet vedtog henvisning til fornyet udvalgsbehandling)

7. Lægepersonalet i Libyen idømt dødsstraf (forhandling)

Formanden. - Næste punkt på dagsordenen er redegørelser fra Rådet og Kommissionen om lægepersonale i Libyen idømt dødsstraf.

Günter Gloser, *formand for Rådet*. - (DE) Fru formand, mine damer og herrer! På vegne af Rådet vil jeg gerne udtrykke alvorlig bekymring over, at fem bulgarske sygeplejersker og en palæstinensisk læge blev dømt til døden for anden gang den 19. december 2006.

Jeg vil gerne minde om, at rådsformandskabet i sin erklæring af 19. december 2006 fordømte denne dom og samtidig udtrykte Rådets håb om, at den øverste domstol, som beskæftiger sig med sagen igen, hurtigt vil prøve denne domstolsafgørelse.

I denne forbindelse skal det påpeges, at det handler om et anliggende, som er trukket i langdrag, da det går tilbage til 1999. Lægepersonalet har været fængslet i syv år. Den første dødsdom blev forkyndt den 6. maj 2004. Den blev så ophævet midlertidigt den 25. december 2005 af den øverste domstol, som tog fat på sagen endnu en gang.

Jeg vil gerne her give udtryk for, at Rådet under hele processen har opfordret de libyske myndigheder til at gøre alt, hvad de kan, for at sikre en retfærdig og fair proces.

Samtidig har Rådet påpeget, at den har udtrykt meget stærk tvivl om berettigelsen i de bebrejdelser, på grundlag af hvilke lægepersonalet er blevet strafferetligt forfulgt, og at Rådet også har store betænkeligheder ved fængslingsbetingelserne og den uretfærdige forsinkelse af processen.

I denne forbindelse vil jeg gerne erklære, at Rådet var meget berørt af aids-tragedien i Benghazi og ved enhver lejlighed har udtrykt sin dybe medfølelse med ofrene og deres familier. Samtidig vil jeg dog gerne understrege, at Rådet med alle midler har støttet hiv-handlingsplanen og den internationale Benghazi-fond i solidaritetens ånd og til humanitære formål, og dette er altid sket i stor overensstemmelse med Kommissionen og med støtte fra internationale partnere.

Jeg vil også gerne minde om Rådets holdning vedrørende dets relationer til Libyen, som er indeholdt i Rådets konklusioner fra oktober 2004. Rådet opfordrede her Libyen til at modtage EU's politik om engagement positivt og mindede i den forbindelse om Rådets ønske om, at Libyen går ind på EU's betænkeligheder og især lægepersonalets sag.

De punkter, som Parlamentet har fremlagt i sin beslutning, tager vi med interesse til efterretning. Vi vil også gerne påpege, at Rådet deler de betænkeligheder, som der er givet udtryk for, og forsikrer Parlamentet om, at Rådet sammen med formandskabet fortsat prioriterer sagen højt.

Vi vil også gerne endnu en gang forsikre om, at Rådet ikke vil sky noget besvær for at nå frem til en så tilfredsstillende løsning på problemet som muligt på humanitært grundlag.

Jacques Barrot, *næstformand i Kommissionen*. - (FR) Fru formand! Jeg vil også gerne lykønske Dem med det brillante valg. Mine damer og herrer, efter det, som Rådets repræsentant, hr. Gloser, netop har fortalt, vil jeg nu forsøge at informere Parlamentet om den seneste udvikling i sagen, som er opstået

omkring idømmelsen af dødsstraf til bulgarsk og palæstinensisk lægepersonale i Libyen den 19. december 2006. Jeg vil delagtiggøre Dem i nogle af Kommissionens overvejelser.

Som De netop har påpeget, hr. Gloser, havde den libyske højesteret annulleret den første dødsdom den 25. december 2005 og beordret en ny retssag. Den nye retssag afsluttedes den 19. december 2006 med en stadfæstelse af dødsdommen over de fem bulgarske sygeplejersker og den palæstinensiske læge. Ifølge de libyske myndigheder vil sagen blive genoptaget i højesteretten i løbet af de kommende uger. Den retlige procedure er dermed ikke afsluttet, og den går sin gang. Den 30. december 2006 kom den libyske præsident imidlertid med nogle offentlige udtalelser, som genrejste teorien om et internationalt komplot imod Libyen, hvilket vakte almindelig bekymring.

Der foregår politiske høringer parallelt med den retlige procedure, som sigter mod at løse problemet på grundlag af humanitære principper, idet der tages hensyn til lidelserne hos de børn, som var ofre for infektionen, og hos lægepersonalet. Hvilket resultat de sigter mod? Det drejer sig på den ene side om at sikre børnene og deres familier en ordentlig lægebehandling og økonomisk støtte og på den anden side om at få frigivet lægepersonalet.

I den forbindelse er der oprettet en international fond for Benghazi. Denne fond modtager bidrag i penge eller ydelser, tjenester eller udstyr fra offentlige og private donorer. Den giver mulighed for at gennemføre tre ting, nemlig en bedre medicinsk behandling af aids i Libyen, behandling i udlandet af syge børn og økonomisk støtte til de enkelte familier. Det skal desuden understreges, at behandlingen af børnene allerede er sikret takket være på den ene side flere medlemsstaters og Kommissionens solidaritet og på den anden side midler, som den libyske regering har stillet til disposition for familierne.

Kommissionen mener naturligvis, at denne sag har meget høj prioritet. Den har sat alle midler og alle nødvendige bestræbelser ind på at nå frem til en løsning. Vi har sørget for at yde teknisk og lægefaglig bistand til det hospital i Benghazi, hvor infektionen brød ud hos børnene. Dette arbejde blev påbegyndt i september 2005, og det fortsætter. Det har gjort det muligt at højne kvaliteten af behandlingerne og forbedre rutinerne i hospitalet.

Samtidig deltager Kommissionen aktivt i de politiske høringer, som allerede er nævnt. Vi blev naturligvis meget skuffede over, at det var muligt at idømme dødsstraf for anden gang. Det er selvfølgelig de libyske retsmyndigheders ansvar, men samtidig har vi indledt en dialog mellem de involverede parter, og vi vurderer, at strategien til at komme ud af denne krise skal lægges inden for rammerne af denne dialog. Kommissionen er fortsat fuldt engageret i processen.

Konklusionen er, for at gentage hr. Groner, som repræsenterer det tyske formandskab, at dialogen fortsætter. Men det er sandt, at der er tale om en meget delikat sag, som kræver diskretion af EU, samtidig med at vi står fast på kravet om, at det bulgarske og palæstinensiske lægepersonale frigives. Vi finder det desuden nødvendigt tydeligt at vise de europæiske institutioners solidaritet med lægepersonalet, samtidig med at vi er meget opmærksomme på ikke at forstyrre udviklingen i det indledte arbejde og ikke at påvirke forhandlingsklimaet med Libyen med improviserede tiltag.

Jeg kan blot som det tyske formandskab bekræfte, at Kommissionen er meget opsat på at fortsætte bestræbelserne på at finde en løsning på dette problem, som nok må siges at indeholde en yderst tragisk dimension for de involverede parter og for vores bulgarske venner.

Филип Димитров Димитров, от името на групата PPE-DE. - Поздравявам Ви с Вашия избор. Уважаеми дами и господа, благодаря Ви, че сте готови да разгледате тази резолюция, засягаща съдбата на петте български медицински сестри и палестинския лекар, които се намират от осем години в либийски затвор. Вносителите на тази резолюция представяме на Вашето внимание един текст, който с всичкото съчувствие, което изразяваме към трагедията на либийските деца, станали жертва на епидемията от *HIV/aids*, едновременно с това отхвърля категорично смъртните присъди, предлага ясно ангажиране на Европейския парламент със съдбата на българските сестри и палестинския лекар и призовава към извършването на конкретни действия от другите европейски институции в тази посока.

(EN) En beslutning vedtaget af Europa-Parlamentet er en politisk handling. Denne handling er nødvendig, da de libyske ledere ved flere lejligheder har omtalt denne retssag i rent politiske vendinger, som repræsentanten for Kommissionen påpegede.

I løbet af otte lange år, der startede med tortur, og som gradvis udviklede sig til en retssag præget af manglende gennemsigtighed, krænkelser af almindelige procesregler og en alvorlig tilsidesættelse af de konklusioner, der blev draget af førende medicinske eksperter på det pågældende område.

Det er nemt at konstatere sagens politiske karakter, da tiltalen, hvori det blev hævdet, at der var tale om en konspiration orkestreret af CIA og Mossad, viser en hadsk retorik, en retorik, der normalt anvendes af totalitære regimer eller i værker med konspirationsteorier og en antisystematisk tilgang.

Det er nu klart, at epidemien brød ud i Libyen, lang tid før de bulgarske sygeplejersker ankom til Libyen. Det er blevet påvist af førende eksperter på området i deres konklusioner, der som sagt er blevet ignoreret.

Statsinstitutionernes helligste pligt er sidst, men ikke mindst, at forsvare borgerne. De bulgarske sygeplejersker er borgere i EU, og jeg beder Dem derfor forsvare dem.

(Bifald)

Евгени Кирилов, *от името на групата PSE.* - Благодаря Ви, госпожо председател, и поздравления за Вашия избор. Към г-н Баро бих желал да кажа, че не съм особено възхитен от тона на неговото изявление. Тези деликатни, чувствителни теми, за които Вие говорихте, г-н Баро, не ни помагат в случая и струва ми се, че трябва да помислим сериозно по този въпрос.

(EN) Jeg vil gerne takke alle, der støttede initiativet om gennemførelse af en debat om dette meget vigtige spørgsmål under årets første mødeperiode. Jeg er sikker på, at en række talere i dag vil komme ind på de drastiske krænkelser af vores sygeplejerskers menneskerettigheder, den alvorlige tortur og de tvungne tilståelser på arabisk uden tolkebistand. Det, vi i bund og grund taler om, er en farce inden for rammerne af det libyske retssystem, der har været i otte år, og den politiske baggrund for disse menneskelige lidelser.

Jeg mener, at tiden nu er inde til at gøre status og gøre det klart, at på trods af alle Rådets og Kommissionens bestræbelser og på trods af langvarige forhandlinger, som jeg er dybt taknemmelig over, er resultaterne rystende. Det libyske regime er bange for sit folk i lighed med alle andre diktatoriske regimer. Det er bange for at indrømme, at hiv-epidemien og de mange børns tragiske død skyldes det libyske sundhedssystem. Som det er blevet understreget, har libyske embedsmænd og selv oberst Gaddafi, på trods af at anklagerne om sammensværgelse blev droppet, for nylig på ny beskyldt visse vestlige lande og deres efterretningstjenester for medvirken til en sammensværgelse. Han siger, at han ikke interesserer sig for sygeplejerskernes skæbne, men at han interesserer sig for de lande, der stod bag sammensværgelsen. Han forsøger behændigt at få erstatning, hvilket vil overbevise hans folk om europæernes og amerikanernes skyld. Han siger, at der ikke er nogen midler i den særlige humanitære fond, og han er ligeglad med, at EU allerede har brugt betydelige ressourcer på behandling af smittede libyske børn.

Hvis denne absurde og uhyrlige anklage om sammensværgelse med det formål at smitte og dræbe hundredvis af børn - en forbrydelse mod menneskeheden - stadig fremsættes, hvorfor opfordrer vi så ikke de libyske myndigheder til at få sagen afgjort ved en international straffedomstol? Hvorfor opfordrer vi dem ikke til at indbringe sagen for FN's Sikkerhedsråd? Vi er ikke bange for retssystemet.

Presset på Libyen har ikke båret frugt indtil videre. Jeg støtter fuldt ud det punkt i beslutningen, hvori det angives, at såfremt der ikke findes en positiv løsning på sagen, er det absolut nødvendigt at overveje at ændre politikken over for Libyen. Libyen er meget snart nødt til at forstå, at vi ikke kan fortsætte som hidtil. I modsat fald vil kynikere hævde, at regeringerne er fristet til at glemme menneskerettighederne, når olie- og gasforsyningen står på spil.

Annemie Neyts-Uyttebroeck, *for ALDE-Gruppen.* - *(EN)* Fru formand! Det glæder mig, at De har forsædet i dag. Tillykke.

For at vise, at der ikke er tale om et rent bulgarsk anliggende, har de bulgarske medlemmer af Parlamentet fra ALDE anmodet kolleger fra andre lande om at tale om dette spørgsmål, hvilket vi naturligvis gerne gør.

Som bekendt - og jeg ønsker at understrege dette - vansmægter fem EU-borgere i et libysk fængsel. Siden 1999 har fem bulgarske sygeplejersker og en palæstinensisk læge været tilbageholdt på grundlag af sigtelser, som nu er velkendte. De tilbageholdte fanger blev på ny dømt til døden den 19. december 2006. Vi tager fuldstændig afstand fra dødsdommen. Vi protesterer på det kraftigste imod denne

uretfærdige dom. Vi henleder opmærksomheden på tilsidesættelsen af de konklusioner, der blev draget af internationalt kendte hiv/aids-eksperter, der påpegede, at hiv-infektionerne skyldtes en intern smitte på hospitalet, som begyndte længe, inden de tiltalte ankom til Libyen. Vi er også bekymret over påstandene om tortur.

EU, herunder navnlig Parlamentet, skal følge denne sag meget tæt. Kommissionen og Rådet er nødt til at holde Parlamentet orienteret om enhver udvikling på alle niveauer, og medlemsstaternes udenrigsministre skal prioritere dette spørgsmål meget højt under deres møde i næste uge.

Endelig bør Libyen forstå, at landets internationale stilling og forholdet til EU og medlemsstaterne står på spil. Libyen bør ikke gå glip af denne mulighed for at vise, at landet overholder de grundlæggende internationale retsprincipper og menneskerettighederne. Libyen skal først og fremmest være klar over, at vi alle er solidariske med de bulgarske sygeplejersker og den palæstinensiske læge.

Hélène Flautre, for Verts/ALE-Gruppen. - (FR) Fru formand! Jeg ønsker Dem tillykke med valget. Ved denne forhandling vil jeg først minde om EU's holdning til dødsstraf og det under alle omstændigheder, hvad enten det gælder lægepersonalet i Benghazi, Saddam Hussein, de politiske modstandere i Kina eller alle disse anonyme personer, som der ikke bliver talt så meget om, især i USA. Retten til liv er en grundlæggende ret, som er essentiel for den menneskelige værdighed, og det er derfor, at afskaffelse af dødsstraffen er blandt EU's tiltrædelsesbetingelser, og at det prioriteres i Unionens udenrigspolitik. Unionen har i øvrigt udarbejdet særlige retningslinjer i den forbindelse.

Situationen for lægepersonalet i Benghazi er dramatisk, og det er et drama, der berører familier og børn, som er inficeret med aids-virusset. EU må derfor afgjort fortsat bidrage til udarbejdelsen af en handlingsplan for at komme ofrene og deres familier til hjælp.

Behøver vi imidlertid at gøre dramaet værre, end det er? Den palæstinensiske læge og de bulgarske sygeplejersker, som har været tilbageholdt nu i mere end syv år, og som har levet i evig rædsel siden deres arrestation, har ikke begået denne forbrydelse. Det beviser utallige uafhængige analyser ubetvivleligt, og de såkaldte indrømmelser er opnået ved tortur, det ved enhver.

Lægeteamet fra Benghazi er således blevet gidsler i en skammelig studehandel, og det er på tide, at denne parodi på retfærdighed ophører. EU's tiltag har indtil videre ikke haft held til at få hele lægeteamet ud af dette helvede, og vi skal måske i dag sætte spørgsmålstegn ved EU's relationer til de libyske myndigheder.

Det er rigtigt, at siden vi er begyndt at tale om Benghazi-sagen, har alle sagt det samme, nemlig at Libyen ikke er et demokratisk land, at dets retsvæsen ikke er uafhængigt, at tortur er hverdagskost i landet, og at rettighederne overtrædes. Men så snart vi taler om forvaltning af migrationsstrømmene, er det, som om alt dette pludselig ikke længere er sandt. Taler bliver sukkersøde, opfordrer Libyen til at fortsætte deres vej mod demokrati og giver indtryk af, at de personlige rettigheder ville kunne respekteres i landet.

Tror De ikke, at der, for at denne sag skal få en lykkelig udgang, er brug for en politik, som fremmer menneskerettigheder og demokrati, og som er både troværdig, kohærent, fri for alle dobbelte dagsordener og fulgt op på alle niveauer? Jeg tror, at dét er betingelsen for succes.

Formanden. - Mine damer og herrer! Jeg vil gerne have lov til at byde den tidligere formand, hr. Borrell Fontelles, velkommen i Parlamentet.

Geoffrey Van Orden (PPE-DE). - (EN) Fru formand! Jeg vil også gerne lykønske Dem med valget.

Den tragedie, som vi drøfter i dag, har tre aspekter. Fem bulgarske sygeplejersker og en palæstinensisk læge, der ikke har begået noget ulovligt, har nu siddet i et libysk fængsel i ca. otte år, idømt dødsstraf gennem det meste af perioden. Denne skræmmende situation er en enorm tragedie for de pågældende og for deres familier.

Hundredvis af libyske børn er blevet hiv-smittet, sandsynligvis som følge af fejl i det libyske blodtransfusionssystem. Det fremgår af en upåklagelig international ekspertanalyse, at den hiv-stamme, som børnene blev smittet med, allerede var til stede, og at den havde smittet lokalt i Benghazi gennem flere år forud for det udenlandske lægepersonales ankomst til Libyen. Det bør ligeledes bemærkes, at der har været mange andre tilfælde af hiv- og bse-smitte gennem transfusioner med inficeret blod i USA,

i Det Forenede Kongerige, i Frankrig og i andre lande. Det lægepersonale, der var ansvarlig for transfusionerne, er ikke blevet pålagt skylden herfor.

Det er en enorm tragedie for børnene og deres familier, og derfor iværksatte Kommissionen sin hiv-handlingsplan for Benghazi i november 2004. I marts 2006 var der blevet afsat 2 millioner euro til programmet, og der gøres en yderligere indsats gennem ngo'erne.

Tragediens tredje aspekt er de følger, som denne sag har for forholdet mellem Libyen og det internationale samfund. I løbet af de sidste fem år er Libyen kommet ind fra kulden, efter at landet har påtaget sig ansvaret for visse tidligere terrorhandlinger og opgivet sit masseødelæggelsesvåbenprogram. Tøbruddet er en meget stor potentiel fordel for Libyen, der har brug for adgang til vestlig teknologi og bistand med henblik på at udvikle sin olieindustri og diversificere økonomien, og vi glæder os over de tætte forbindelser med Libyen. Der står således meget på spil for mange mennesker på grund af en sag, der kunne løses meget hurtigt.

Jeg bønfalder på ny præsident Gaddafi og den libyske højesteret om at bruge deres magt til at sikre en hurtig løsladelse af det fængslede lægepersonale. Jeg er sikker på, at præsident Gaddafi som følge af sin status overhovedet ikke vil bekymre sig om ligegyldige anklager om, at han har tabt ansigt. Jeg er også sikker på, at han ikke ønsker at ødelægge de fremskridt, der er sket gennem de senere år, ved at give efter for dem, der forsøger at bruge sygeplejerskerne som en slags politiske gidsler.

Jeg ved, at kommissær Ferrero-Waldner personligt har engageret sig dybt i sygeplejerskernes sag, og at hun har besøgt dem og drøftet spørgsmålet med præsident Gaddafi. Under mine seneste drøftelser med hende har hun givet udtryk for, at hun også deler vores skuffelse over de manglende fremskridt, og at hun håber, at dette spørgsmål vil blive løst hurtigst muligt.

Jeg anerkender, at der er behov for en vis følsomhed og diskretion. Rådet (almindelige anliggender og eksterne forbindelser) afholder møde på mandag. Vi håber, at den diplomatiske dialog og den libyske højesterets indgriben vil skabe hurtige resultater. Jeg anmoder samtidig Rådet og Kommissionen om at forberede en række positive og fordelagtige foranstaltninger, der kan iværksættes til gavn for Libyen, hvis udfaldet bliver som ønsket, og en række andre foranstaltninger, hvis der ikke sker fremskridt. Denne sag må ikke blive endnu et eksempel på en situation, hvor EU udsender erklæringer, men ikke leverer brugbare resultater. Den bulgarske og den libyske befolkning fortjener bedre.

(Bifald)

Атанас Папаризов (PSE). - Нека и аз на свой ред да Ви поздравя с Вашия избор. Бих искал да започна с благодарност към колегите от Европейския парламент, които и преди нашето присъединяване, от 2004 г. насам следят внимателно този въпрос. Заедно с г-жа Катрин Ги Кен (Catherine Guy-Quint), в Съвместния парламентарен комитет, ние неведнъж поставяхме въпроса. Г-н Ван Орден (Van Orden) като докладчик за България го поставя на няколко пъти пред Вас.

Сега ние имаме изключителната възможност, с пълно единодушие, надявам се, тъй като проектът за резолюция е подкрепен от всички политически сили, да покажем на либийската страна, че Европейският парламент стои зад петте европейски граждани и зад палестинския лекар, че Европейският парламент отстоява ценностите на хуманността, на човешките права и ще кажа ясно и точно, независимо от дипломатическите процедури, преговорите, че ние сме за това, българските сестри и палестинският лекар да бъдат освободени незабавно.

Мисля, че силата на една резолюция на Европейския парламент, силата на това, което правят неправителствените организации, ще могат действително да повлияят на това отношение към българските медицински сестри и палестинския лекар, които нямат нищо общо със законността и хуманността. Надявам се, че нашият общ глас ще има реално значение за свободата на българските медицински сестри и палестинския лекар. Благодаря Ви, госпожо председател.

Alexander Lambsdorff (ALDE), - (DE) Fru formand! Herfra skal også lyde et stort tillykke til Dem med valget!

Libyens grundløse domsfældelse af de bulgarske sygeplejersker og den palæstinensiske læge ryster folk ikke bare i Bulgarien, men i hele Europa, også hos mig hjemme i Tyskland. I den forbindelse husker vi alle stadig godt det næsten historiske håndtryk mellem den tidligere kommissionsformand Romano Prodi og Libyens præsident Gaddafi. Det var i slutningen af april 2004. Libyen talte dengang om en strategi for seriøs tilnærmelse til Europa. Det har landet ikke officielt opgivet.

Imidlertid beskæftiger vi os tre år senere med en dom, som må forekomme os grotesk, og som træder de overbevisninger, EU er baseret på, under fode. Fem bulgarske sygeplejersker og en palæstinensisk læge idømmes dødsstraf, fordi de angiveligt forsætligt har inficeret børn på Al-Fatih-hospitalet med aids. Der er ingen beviser på det. Retssagen var ikke fair. Disse børn er ofre for aids, ikke for sygeplejersker.

EU's værdier og principper er umistelige. Hertil hører afvisningen af dødsstraf og respekten for lov og ret. Begge dele trues af den retssag, som diskuteres lige nu. Faktum er, at EU-borgere er blevet dømt til døden i en diskriminerende, retligt højst tvivlsom sag. Oberst Gaddafi og Romano Prodi talte i april 2004 om et tillidsforhold fra begge sider. Et sådant forhold kan der dog kun være, hvis det styrkes af handlinger.

Libyen må være klar over, at denne retssag står seriøst i vejen for landets ønske om et tættere partnerskab med EU. Præsident Gaddafi skal vide, at vi europæere er solidariske med de fængslede og deres familier. Vi håber for dem, at de så snart som muligt igen kan forenes i deres hjemland. Derfor siger vi, at gennemførelsen af beslutningen, at frigivelsen af de europæiske borgere fra Bulgarien og den palæstinensiske læge vil hjælpe Libyen på vej hen imod en tilnærmelse til EU, en vej, som vil give begge parter enorme fordele.

I øvrigt er jeg af den opfattelse, at vi bør føre denne forhandling i Bruxelles og ikke i Strasbourg.

Mario Borghezio (UEN). - *(IT)* Fru formand, mine damer og herrer! Tillykke. I 2004 gjorde Romano Prodi, den tidligere formand for Kommissionen, sig store anstrengelser for at få Libyen med i Euro-Middelhavsprocessen. I dag er han som italiensk premierminister på officielt besøg i Sofia og tager store ord i brug, men de ligner krokodilletårer - de strømmer ud som krokodilletårer! I virkeligheden burde man have fordømt dette regime og denne tyrann for meget længe siden i stedet for at protestere over minister Calderolis t-shirts!

Vi står over for en situation uden fortilfælde, hvis man da ikke medregner stalinisternes retssager mod læger osv. Det er skandaløst, og det er en krænkelse af de internationale retsprincipper og af menneskerettighederne! Hele sagen med sygeplejerskerne og den palæstinensiske læge er typisk for den arrogante krænkelse af menneskerettighederne i et land, der grænser op til EU. Vi italienere har landet liggende lige foran os, og vi kan med vores egne ører høre denne tyrans trusler og afpresning, når det gælder de afrikanske emigranternes lidelser. Europa er nødt til at ændre kurs, for vi kan ikke blive ved med at lade os fornærme og tillade sådanne alvorlige, arrogante og uacceptable krænkelse af de europæiske borgernes rettigheder og af folks rettigheder i det hele taget.

Eoin Ryan (UEN). - *(EN)* Fru formand! Jeg vil også gerne lykønske Dem med valget.

Den meget triste og tragiske situation, hvor 462 børn er blevet smittet med hiv/aids-virussen i Benghazi i 1990'erne, må ikke blandes sammen med dødsdommene over seks mennesker for forbrydelser, de ikke har begået. Man gør ikke en uret god igen ved at begå en ny.

Den libyske højesterets afgørelse af 19. december 2006, der stadfæstede dødsdommen over fem bulgarske sygeplejersker og en palæstinensisk læge, er ganske enkelt uacceptabel. Disse domme blev afsagt desuagtet den internationale ekspertrådgivning, som den libyske domstol fik af Det Internationale Sygeplejeråd og af Luc Montagnier, den franske læge, der påviste de første udbrud af hiv/aids-virussen.

Jeg har skrevet til præsident Gaddafi, som jeg har mødt tidligere, og jeg har opfordret ham til at finde frem til en løsning sammen med det internationale samfund baseret på humanitære hensyn i disse sager.

Jeg mødtes personligt med den libyske repræsentant i EU, Sifaw Hafiani, og jeg opfordrede den libyske regering til at løse dette spørgsmål human og med diplomatiske midler. Jeg mener ikke, at det i denne situation tjener noget formål at skabe en konfrontation.

Den libyske regering har også indvilliget i et snarligt møde med en delegation fra de irske sygeplejerskers organisation i Bruxelles for at drøfte denne sag. Sygeplejersker og læger fra Irland og andre europæiske lande arbejder på hospitaler i hele Mellemøsten, og de har visse problemer. Jeg mener, at dette spørgsmål og denne situation blot forværrer disse problemer. I lighed med Det Internationale Sygeplejeråd er de dybt bekymret over disse sager og den præcedens, der skabes til skade for deres medlemmer.

Jeg anmoder alle om at forsøge at finde en diplomatisk løsning på denne situation sammen med den libyske regering. Jeg mener, at vi kan nå frem til en tilfredsstillende løsning.

Kathalijne Maria Buitenweg (Verts/ALE). - (NL) Fru formand! Det er godt, at vi i dag udførligt beskæftiger os med det mareridt, som fem bulgarske sygeplejersker og en palæstinensisk læge har befundet sig i allerede siden 1998. Et mareridt, som sagt, med fangenskab, tortur og trussel om dødsstraf. Det er tidligere sagt, at det også er et mareridt for forældrene og børnene i Benghazi, de 426 børn, som er smittet med hiv. Det er godt, at EU også bekymrer sig om dem.

Jeg vil ikke blot udtale vores afsky for den nuværende situation og vores håb om, at det i nær fremtid ender godt for de seks uskyldige fanger, men også beskæftige mig med, hvad det betyder for vores forbindelser med Libyen, for det er naturligvis ikke sådan, at alt igen er i den skønneste orden, når der er fundet en positiv løsning på denne episode. Det er soleklart, at Libyen ikke er en retsstat. Et uomstødeligt bevis på, at fangerne er uskyldige, ignorerede domstolen simpelthen bare. Menneskerettighederne er krænket groft, og der er tortureret.

Den libyske regering ofrer uskyldige mennesker på grund af sundhedsvæsenets egne fejl, og den driver gæk med det internationale samfund ved at inddrage Lockerbie i sagen. Det er en slags kompensation for den kompensation, som Kadhafi har betalt. Det er da kun en sindssyg person, der kan finde på det.

Hvad skal vi så med denne konstatering vedrørende Libyen? Det Europæiske Råd ønsker et snævrere samarbejde med Libyen, når det gælder ulovlig migration. EU ønsker fælles patruljer i Middelhavet. EU ønsker en aftale med Libyen om at tage migranter tilbage, som kommer til EU fra Libyen. Lad mig understrege, at jeg ikke går ind for isolation. Det er godt at støtte og opmuntre til en positiv udvikling i Libyen, men det er noget andet at indlede et så vidtgående samarbejde.

Det ville da være hyklerisk den ene dag at konstatere, at der i Libyen øves umenneskelig uretfærdighed mod en palæstinensisk migrant og fem bulgarske migranter, og den næste dag at indgå en aftale om at overdrage flere migranter til de libyske myndigheder. Det er samarbejde, som fører til krænkelser af menneskerettighederne, og derfor er det vigtigt, som det også står i beslutningsforslaget, at overveje vores fremtidige politik.

Simon Busuttil (PPE-DE). - (MT) Fru formand! Kommissær Barrot har ret i, at der er tale om et vanskeligt og følsomt spørgsmål, der vækker stærke følelser. Det vækker stærke følelser hos alle parter. På den ene side er hundredvis af børn blevet smittet og således blevet ofre. En lang række af disse børn, der blev smittet med aids, er nu døde. På den anden side er der andre ofre, idet de bulgarske sygeplejersker og den palæstinensiske læge også er ofre. De er ofre, fordi de har vansmægtet i alt for lang tid i et fængsel i Libyen, og de er også ofre, fordi de har en dødsdom hængende over hovedet. Det er den største straf overhovedet. Retssagen tog for lang tid, og i forbindelse med domsfældelsen blev der ikke taget hensyn til de klare beviser for deres uskyld fremlagt af førende internationale eksperter. Vi kan kun være imod dødsstraf, som vi aldrig kan acceptere. Hvad er der sket? Det skal siges, at navnlig Kommissionen har gjort en stor indsats, bl.a. gennem iværksættelsen af Benghazi-handlingsplanen. Formålet med denne plan er at hjælpe børnene, at hjælpe familierne, at hjælpe de libyske myndigheder og at forbedre de sanitære forhold, navnlig i Benghazi. Det skal understreges, at der blev etableret en fond (Benghazi International Fund) i januar 2006. Disse tiltag er alle positive.

Stadfæstelsen af dødsdommen for et par dage siden har imidlertid forværret situationen. Hvad kan vi gøre? Vi er nødt til at udvise større menneskekærlighed. Vi skal udvise større solidaritet med børnene, med forældrene og med de bulgarske og palæstinensiske ofre i denne sag. Vi skal nu opfordre de libyske myndigheder til at mindske den nuværende spænding ved omgående at erklære, at de ikke agter at eksekvere dødsdommen. Denne beslutning er ikke konfrontationssøgende, og formålet er heller ikke at true. Den er afbalanceret og alligevel klar på disse punkter.

Кристиан Вигенин (PSE). - Уважаема г-жо председател, уважаеми колеги -членове на Европейския парламент, има нещо символично в това, че на първата сесия на Европейския парламент след приemanето на България в Европейския съюз ние обсъждаме един въпрос, който поставя на изпитание готовността на европейските институции, на европейските правителства, на европейските народи изобщо, да се борят за ценностите, върху които е изграден нашият Съюз. Защото потвърдените смъртни присъди на пет българки и на един палестинец са предизвикателство към демократичния свят. Тези смъртни присъди са основани на измислени доказателства и на изтръгнати с нечовешки мъчения фалшиви самопризнания. Те са опит за бягство от политическа отговорност на либийските ръководители и лично на Кадафи, за тежкото състояние на либийското здравеопазване. Те са опит една смърт да бъде възмездена с друга смърт, невинни хора да платят с живота си за трагедията на други невинни хора.

Ние не можем да приемем това. Трябва да спрем произвола. Днес гласът на Европейския съюз трябва да бъде силен и ясен, за да бъде чул и в Триполи. Времето тече все по-бързо и става все по-важно недвусмислените декларации да бъдат последвани от недвусмислени действия. В последните години много политически лидери обещаваха подкрепа за медиците в Либия. Паралелно с това, Либия беше извадена от изолацията и една след друга европейски компании и правителства сключват милиардни сделки с нея. Има нещо лицемерно в това.

Аз моля днешната дискусия да не остане само упражнение, с което да успокоим съвестта си, че сме направили всичко, което е в правомощията ни. Аз моля да пренесете тази дискусия в националните парламенти и правителства, защото животът на шест невинни човека трябва да бъде незаобиколим фактор в отношенията с Либия. Не искам дори да си представя ужаса този парламент да започне своя сесия с минута мълчание. Благодаря Ви.

Sarah Ludford (ALDE). - (EN) Fru formand! Jeg vil også lykønske Dem med valget.

Kommissær Barrot opfordrede til forsigtighed, og ingen af os ønsker at gøre eller sige noget, der kan ødelægge mulighederne for en retfærdig afklaring af den forfærdelige situation, som vores medborgere fra EU og den palæstinensiske læge befinder sig i.

Kommissæren opfordrede imidlertid også med rette til fasthed. Forsøget på at finde en løsning må ikke afhænge af udviklingen af de videre interesser mellem Libyen og EU, f.eks. det tætte samarbejde, der er opstået mellem især Italien og Libyen, hvad angår tilbagesendelse af ulovlige indvandrere, som Libyen indtil videre har modtaget over 1 million af.

Europa-Parlamentet har udtrykt stor bekymring over, at mange af disse mennesker både i EU og i Libyen ikke har adgang til en beslutningsproces vedrørende flygtningestatus. Uanset hvilke interesser vi har i at styre eller forhindre strømmen - og desværre kan der ikke opnås tilfredsstillende styring, så længe vi ikke har en virkeligt vidtspændende migrationspolitik på EU-plan - må vi ikke lade disse interesser få større betydning end kravene om retfærdighed og menneskerettigheder. Selv om det ikke er til meget hjælp, er planerne mellem EU og Libyen om en handlingsplan om migration med rette sat i bero på grund af Benghazi-sagen, og de må ikke genoptages, før der er fundet en tilfredsstillende løsning.

(Bifald)

Hanna Foltyn-Kubicka (UEN). - (PL) Fru formand! Denne sag er ganske enkelt et forsøg på afpresning med henblik på at opnå visse politiske og økonomiske fordele. EU kan ikke give efter for afpresning og skal udvise beslutsomhed i denne sag.

Økonomiske interesser kan aldrig gå forud for overholdelsen af menneskerettigheder. Det er grundlæggende for den europæiske ånd og for vores historiske arv. Libyen er en af de største leverandører af olie og naturgas, men det må ikke få nogen indflydelse overhovedet på den kendsgerning, at uskyldige menneskers liv er i fare. EU skal udtrykke sin solidaritet med Bulgarien og stå skulder ved skulder med Bulgarien i kampen for at ændre den uretfærdige og politisk motiverede dom afsagt af den libyske domstol. Vi skal gøre brug af alle tilgængelige midler, herunder sanktioner. Det er af afgørende betydning, at vi sender et klart budskab til befolkningen i Bulgarien, der styrker dem i troen på, at det var umagen værd at tiltræde EU, og at EU vil støtte alle medlemsstater, når de befinder sig i en vanskelig situation. Det er trods alt det egentlige formål med det fælles Europa, som vi alle er en del af.

Luisa Fernanda Rudi Ubeda (PPE-DE). - (ES) Fru formand! Jeg vil begynde med at lykønske Dem med valget som næstformand, og fordi De opnåede det næsthøjeste antal stemmer ved afstemningen i går.

Vi taler endnu en gang her i Parlamentet om de bulgarske sygeplejersker og den palæstinensiske læge, der er dømt i Libyen. Jeg vil for det første give udtryk for hele Parlamentets solidaritet med de syge børn - hvoraf nogle allerede er døde - og med deres familier.

Men samtidig vil jeg også komme med en håndfast erklæring til forsvar for vores principper og imod dødsstraffen. I de europæiske lande er det gudskelov mange år siden, at vi nåede til den konklusion, at intet menneske har ret til at fratage et andet menneske livet eller retfærdiggøre denne mulighed.

I april 2005 havde medlemmerne af Delegationen for Forbindelserne med Maghreb-landene og Den Arabiske Maghreb-Union lejlighed til at besøge Libyen, og vi drøftede sagen med myndighederne. På

daværende tidspunkt så det ud til, at der var et spinkelt håb, for planen - som senere blev vedtaget - om EU's samarbejde med børnene og hospitalet i Bengazi var blevet iværksat.

Men efter genoptagelsen af sagen og den nye straf har vi bemærket, at de tekniske rapporter, som har frikendt de bulgarske sygeplejersker - hvoraf nogle er underskrevet af opdageren af aids-virusset eller af videnskabsmænd fra Oxford. Ved at lave en fylogenetisk analyse af børnene har de vist, at virussen var kommet til Libyen, mange år før de bulgarske sygeplejerske satte foden på libysk jord.

Ikke desto mindre har vi kunnet konstatere, hvordan disse rapporter ikke er blevet accepteret af domstolen, hvorfor sygeplejerskerne og lægen ikke har haft ordentlige retsplejegarantier.

Jeg slutter nu. Kommissær Barrot bad os om at udvise diskretion og fornuft i denne sag. Jeg synes faktisk, at vi har optrådt sådan i løbet af disse otte lange år med det deraf følgende resultat. Måske er tiden inde til, at EU ud over at anvende princippet om diskretion og fornuft også optræder mere håndfast.

Elena Valenciano Martínez-Orozco (PSE). - (ES) Fru formand! Jeg ønsker Dem tillykke med valget.

Den Socialdemokratiske Gruppe synes, at det er en særdeles alvorlig dom, der bekræfter dødsdommen over de bulgarske sygeplejersker og den palæstinensiske læge, der uretfærdigt er anklaget for at inficere hundredvis af børn med aids-virusset. Med denne dom, der er fuldstændig uacceptabel for alle europæiske demokrater, ønsker man i Libyen ikke kun at dømme de anklagede, men også medicinen og den humanitære bistand.

Vi giver derfor udtryk for vores dybfølte fordømmelse af dødsstraf under enhver form, og vi gentager EU's forpligtelse over for kampen for at få den afskaffet eller sikre et globalt moratorium om anvendelsen heraf.

Dødsstraffen er særlig uretfærdig i dette tilfælde. For det første fordi retssagen ikke opfyldte reglerne om domstolens uafhængighed og upartiskhed, hvilket er almindeligt udbredt i Libyen, og for det andet fordi dommen er i strid med de håndgribelige beviser, der blev forelagt af neutrale eksperter, og som beviser, at de anklagede er uskyldige.

Som nævnt dømmer man også medicinen og folkesundheden, for man holder de reelle årsager til, at børnene blev smittet med aids-virusset, skjult. Vi henviser til den ulykkelige situation, som de dømte befinder sig i efter otte år i de libyske fængsler under umenneskelige forhold, og hvor de hævder at være blevet mishandlet. Vi minder ligeledes om den ulykkelige situation for de syge børn og familierne til de døde børn, som min gruppe udtrykker sin fulde solidaritet med, samt støtten til Kommissionens programmer i Libyen til bekæmpelse af aids.

Vi anmoder om en øjeblikkelig frigivelse af sygeplejerskerne og lægen, der er uskyldige, og vi kræver, at de libyske myndigheder koncentrerer sig om de inficerede børn.

Lad os derfor alle i fællesskab tilskynde til en menneskerettighedspolitik, der reelt er sammenhængende, troværdig og håndfast.

Marian Harkin (ALDE). - A Uachtaráin agus ba mhaith comhghairdeas a dhéanamh leat as a bheith tofa. Is ábhar áthais dom, ar an ócáid seo, mo chéad chomhrá i 2007 a thabhairt daoibh i mo theanga dhúchasach, an Ghaeilge. Tá áthas orm chomh maith gurb é aidhm an chéad chomhrá sin ná comhpháirtíocht a thairiscint do cheann de na Ballstáit nua, an Bhulgáir. Níl a lán ama agam, mar sin déanfaidh mé dhá phointe ghearra.

Tá nath cainte againne in Éirinn, 'ní neart go cur le chéile', agus sin atá i gceist againne inniu. Táimid ag tabhairt tacaíochta don Bhulgáir ina h-iarrachtaí ar shaoirse a bhaint amach do sheisear daoine neamhchiontacha: cúigear banaltraí agus dochtúir as an Phalaistín agus iad faoi bhagairt piónós an bháis sa Libia.

Ar an dara dul síos, áfach, tá níos mó ná tacaíocht na Parlaiminte ón Bhulgáir. Tá ról lárnach ag an nGearmáin ina hUachtaránacht, agus ag an gComhairle chomh maith, chun dul i ngleic leis an gceist phráinneach seo. Caithfidh siad úsáid a bhaint as a gcuid tionchair ar an leibhéal idirnáisiúnta chomh maith.

Simon Coveney (PPE-DE). - A Uachtaráin, nuair a bhí an Pharlaimint ar athló i rith na Nollag agus na hAthbhliana, fuair cúig bhanaltraí ón mBulgáir cathróireacht ón Aontas Eorpach. Ag an am céanna,

áfach, dúirt Cúirt sa Libia go raibh siad daortha chun báis. Tá siad cúisithe toisc go raibh baint acu le galrú 426 paistí le HIV in ionad Benghazi sa Libia.

Is é seo an dara triail sa chás seo, tar éis rialú ón gCúirt Uachtarach, ach tá a lán imní ann ó thaobh cóir agus neamhchaontacht na trialach.

(EN) Det bliver nu rapporteret, at hr. Gaddafi har til hensigt at bruge denne sag som et politisk forhandlingsobjekt. Det lader til, at han agter at indlede forhandlinger om at ændre dødsdommen over de bulgarske sygeplejersker på betingelse af, at en libyer, der blev erklæret skyldig i Lockerbie-bombningen i 1988, løslades. Det er ganske enkelt at udnytte menneskers liv politisk. Sygeplejerskerne har allerede siddet fængslet i otte år, og formålet med denne beslutning må ene og alene være at gentage kravet om deres betingelsesløse løsladelse.

De tiltalte har nu ret til at appellere deres domme. I denne sidste fase af retssagen skal de videnskabelige beviser for oprindelsen og tidspunktet for Benghazi-smitten undersøges igen uden tilstedeværelsen af et forudindtaget eller politisk motiveret libysk ekspertpanel til at bestride påstandene. Jeg går stærkt ind for idéen om til denne sag at udnævne en særlig EU-rapportør, som skal overvåge og granske de tiltaltes appel.

Den rapporterede brug af tortur for at indhente tilståelser fra de tiltalte under fængslingen og de skammelige forsinkelser under denne retssag bekymrer fortsat EU meget. Eftersom Libyen hævder, at det forsøger at udvikle positive forbindelser med EU, må vi gøre det klart, at Europa-Parlamentets medlemmer lægger stor vægt på behandlingen af EU's borgere i Libyen og prioriterer kravet om deres betingelsesløse løsladelse højest.

Ana Maria Gomes (PSE). - (EN) Fru formand! Det er dejligt at se Dem føre forsædet.

Vi er modstandere af dødsstraf overalt. Derfor var vi forfærdede over afgørelsen af 19. december 2006 om de fem bulgarske sygeplejersker og den palæstinensiske læge, ikke mindst fordi de ikke kunne få en retfærdig rettergang i et land, hvor tortur er udbredt, og hvor befolkningen stadig lider under en forrykt og terroristisk diktator efter mange år, hvor den også har lidt under FN's sanktioner på grund af hans terrorvirksomhed.

Men det er endnu mere forfærdende, at det lader til, at EU's regeringer og Kommissionen alt for hurtigt har glemt Lockerbie- og UTA-massemordene, som blev beordret af Gaddafi-regimet, og nu nyder at fedte for den morderiske diktator, hvilket ministre fra EU for nylig gjorde i Tripoli. Er det på grund af olien og de handler, som mange af dem synes at være mere optaget af end europæiske og palæstinensiske borgeres menneskerettigheder? Er det, fordi Gaddafi-regimet faktisk holder flere medlemmer af EU-regeringer som gidsler, fordi de frygter, at hr. Gaddafi vil hænge dem ud for sammen med hans regime at have deltaget i Bush-regeringens outsourcing af tortur inden for rammerne af det ekstraordinære udleveringsprogram? Hvorfor afslører regeringer som den britiske eller min egen portugisiske ikke, hvad der transporteres og formålet med de hyppige flyvninger til og fra Libyen siden juni 2003, som vi i Europa-Parlamentets Midlertidige Udvalg om CIA's Påståede Brug af Europæiske Lande ved Transport og Ulovlig Tilbageholdelse af Fanger har kortlagt? Hvorfor gør EU's regeringer og Kommissionen ikke en definitiv, beslutsom og effektiv indsats for at få de fem bulgarske sygeplejersker og den palæstinensiske læge løsladt?

Boguslaw Sonik (PPE-DE). - (PL) Fru formand! Jeg vil gerne lykønske Dem med det fremragende valg. De fik i går.

Efter internationalt pres trak Libyen sin officielle støtte til international terrorisme tilbage for et par år siden. Libyen indrømmede også sin rolle i forbindelse med Lockerbie-katastrofen. Libyen respekterer imidlertid stadig ikke menneskerettighederne og de civile frihedsrettigheder. Jeg har med interesse fulgt med i landets øgede inddragelse i det internationale samarbejde på en række områder som f.eks. oliehandel og håndtering af ulovlige immigranter, der forsøger at nå frem til Europa via Libyen.

Libyen er et smukt land med betydelige, men næsten ukendte monumenter, der kan føres tilbage til Romerriget. Landet har brug for støtte til at udvikle sin turistinfrastuktur. Libyen har med andre ord brug for Europa, og Europa har brug for Libyen. Vi bør derfor knytte forbindelser baseret på gensidigt samarbejde. Vi kan imidlertid ikke acceptere et samarbejde for enhver pris som f.eks. de bulgarske sygeplejerskers og den palæstinensiske læges liv. Erfaringen viser, at oberst Gaddafi og Libyen først giver efter, når de udsættes for et stærkt, beslutsomt og konsekvent internationalt pres.

Vi er nødt til at anlægge denne strategi hurtigst muligt. EU skal stå fast og udvise solidaritet i kampen for frigivelse af de personer, der uretmæssigt sidder i fængsel. Hr. kommissær, vi skal ikke længere forhandle bag kulisserne i håb om at nå frem til en mindelig løsning i sagen om de bulgarske sygeplejersker. Vi skal acceptere, at disse forhandlinger ikke har skabt resultater. Det Europæiske Råd og Kommissionen skal udvise langt større beslutsomhed. De skal bruge alle tilgængelige midler med henblik på at hindre Libyens forsøg på at knytte kontakter til Europa og således udelukke landet fra det internationale fællesskab og gøre det til en pariastat igen. På baggrund af Libyens handlinger er vi nødt til at afbryde alle forbindelser med landet.

Pierre Schapira (PSE). - (FR) Fru formand! Situationen er chokerende, skandaløs og uacceptabel. Det er den anden dødsdom over de bulgarske sygeplejersker og den palæstinensiske læge. De libyske retsmyndigheder viser endnu en gang deres hårdhændethed, og at retsapparatet udnytter politikken til sin egen fordel. Aids-sagen er blot en dårlig undskyldning.

Stillet over for alvoren i de libyske myndigheders overgreb på de grundlæggende rettigheder og alle de fejlslagne tiltag må vi vise beslutsomhed. Jeg ville ønske, at alle Unionens medlemsstater kunne danne fælles front mod Gaddafis regime, tale med én stemme og ikke give efter for nogen af hans afpresningsmetoder.

På den måde kunne medlemsstaterne, inden oberst Gaddafi tager på sin planlagte europaturné, benytte lejligheden til i fællesskab at nægte ham adgang til EU's territorium, så længe lægepersonalet ikke er frigivet. Vi skal få det libyske regime til at forstå, at Unionens medlemsstater alle er solidariske med Bulgarien og alle handler med samme beslutsomhed som den, de ville vise, hvis sagen angik nogle af deres egne statsborgere direkte.

FORSÆDE: Alejo VIDAL-QUADRAS ROCA

Næstformand

Miroslav Mikolášik (PPE-DE). - (SK) Hr. formand! Som medlem af Parlamentet og læge tror jeg ikke, at en palæstinensisk læge og fem bulgarske sygeplejersker, der har en hellig pligt til at hjælpe og helbrede syge, bevidst og forsætligt ville smitte børn med hiv under deres arbejde i Libyen.

Jeg er nærmere tilbøjelig til at spørge mig selv, om det er muligt at have tillid til Libyen og dets miskrediterede leder, oberst Gaddafi. Libyen ledes fortsat af en person, der forsætligt gav ordre til tilintetgørelsen af uskyldige ofre, myrdet af terrorister, der sprang et passagerfly i luften over byen Lockerbie. Bortset fra Libyens indrømmelse af sit ansvar for denne rædselsfulde forbrydelse er det eneste "positive" aspekt ved Libyen landets meget store olie- og naturgasdepoter.

Afsigelsen af dødsdommen over sundhedspersonalet er en hæslig og kynisk handling, som Gaddafi og hans regime har ansvaret for, og den er ikke udtryk for retsstatsprincippet og retfærdighed. Gad vide om dette er et led i Libyens beskidte spil, et forsøg på at få fingre i enorme pengebeløb i form af erstatning for børnenes liv, eller om Libyen måske afpresser Vesten og EU, nu hvor Bulgarien er en medlemsstat, i et forsøg på at sikre frigivelsen af de libyske terrorister, der er blevet retfærdigt dømt og sat i fængsel for deres handlinger.

Jeg opfordrer derfor Kommissionen og Tyskland, der varetager EU-formandskabet, til at gøre brug af alle tilgængelige midler med henblik på at udøve politisk og økonomisk pres på Libyen for at redde de bulgarske sygeplejerskers og den palæstinensiske læges liv. Det ville være en alvorlig og fatal fejltagelse at give politiske indrømmelser til Gaddafi og hans autoritære politistyrker. Det er umoralsk at acceptere politikere, der tidligere har været involveret i terror, og endnu mere så at samarbejde med dem, og en sådan accept kan underminere de principper, som Europa bygger på - sandhed, retsstatsprincippet, menneskerettighederne og respekt for den menneskelige værdighed.

Günter Gloser, formand for Rådet. - (DE) Hr. formand, mine damer og herrer! Jeg takker for Deres bidrag og også for Deres engagement til fordel for de fem bulgarske sygeplejersker og den palæstinensiske læge.

Ligesom tidligere skal det understreges, at EU viser solidaritet over for Bulgarien, over for sygeplejerskerne og over for den palæstinensiske læge og ikke giver efter i sine bestræbelser.

Jeg kan forsikre Dem om, at formandskabet - naturligvis på grundlag af denne diskussion, men også på grundlag af tidligere beslutninger - ikke vil undlade at tale i et klart sprog i dialogen med de libyske institutioner.

Vi kan hverken acceptere retssagen eller dommen. Det er blevet sagt af nogle, at EU afviser dødsstraf, ikke kun for sig selv, men også andre steder. Det er rigtigt - og det har nogle talere også sagt - at der har været en tilnærmelse af Libyen til Europa. Dette skift i den tidligere libyske holdning for nogle år siden var rigtig og vigtig, men samtidig skal det, når denne tilnærmelse konkretiseres, stå helt klart og tydeligt, at vi ikke kan acceptere det, som er foregået hidtil i denne sag i Libyen.

Derfor vil det tyske rådsformandskab sammen med Kommissionen bestræbe sig på at øge presset på Libyen, således at der endelig sættes en stopper for usikkerheden for de mennesker, der har levet i usikkerhed i mange år, fordi de har haft en dødsdom hængende over sig. På den anden side har vi også allerede understreget og vil også understrege det i fremtiden, at vi naturligvis ser den anden side af tragedien og fortsat vil støtte de inficerede børn og voksne, hvor end vores hjælp er nødvendig. Men det må ikke misbruges til andre formål. Derfor er det vigtigt, at formandskabet også får støtte fra Parlamentet.

Jacques Barrot, næstformand i Kommissionen. - (FR) Hr. formand! Jeg vil også gerne lykønske Dem med Deres genvalg, og jeg kan fortælle Dem, at jeg sammen med min kollega Meglena Kuneva har lyttet yderst opmærksomt til hele denne forhandling, som afspejler hele Europa-Parlamentets meget dybe bekymring for den uacceptable situation, som disse mennesker befinder sig i. De har været fængslet siden 1999, et årstal, De ikke må glemme. Vi er i Kommissionen overbevist om, at de europæiske institutioner har en absolut pligt til solidaritet i denne sag, og at vi må yde resolut støtte til dem.

Jeg bekræfter således ligesom formandskabet, at alle de europæiske institutioner vil vise solidaritet over for en sådan tragedie. Jeg vil også gerne delagtiggøre Dem i, at vores kollega Benita Ferrero-Waldner er fast besluttet på at nå frem til en forhandlingsløsning. Fru Ferrero-Waldner er dybt engageret i en dialog, som nok er vanskelig, men som absolut skal føre til noget godt. Endelig vil jeg sige, at selv om jeg for lidt siden hentydede til initiativer, som måske var improviserede eller ubelejlige, og som kunne risikere at forstyrre den nødvendige forhandling og uundværlige dialog, skal de libyske myndigheder ikke af den grund glemme, at de fremtidige relationer mellem Libyen og EU afhænger af den endelige løsning på dette problem.

Fru Ferrero-Waldner vil holde Parlamentet informeret om enhver udvikling i spørgsmålet, især efter mødet i Rådet (almindelige anliggender).

Jeg takker Parlamentet for et absolut propert sprog i denne forhandling, som passer til sagens alvor.

Formanden. - Mange tak, hr. kommissær.

Som afslutning på forhandlingen har jeg modtaget seks beslutningsforslag⁽¹⁾, jf. forretningsordenens artikel 103, stk. 2/artikel 108, stk. 5.

Forhandlingen er afsluttet.

Afstemningen finder sted i morgen kl. 12.00.

8. Syvende årsberetning om våbeneksport (forhandling)

Formanden. - Næste punkt på dagsordenen er betænkning af Raül Romeva i Rueda for Udenrigsudvalget om Rådets syvende og ottende årsberetning i henhold til punkt 8 i de operative bestemmelser i Den Europæiske Unions adfærdskodeks for våbeneksport (2006/2068(INI)) (A6-0439/2006).

Raül Romeva i Rueda (Verts/ALE), ordfører. - (ES) Hr. formand! Det er tredje gang, at jeg har den ære at henvende mig til Kommissionen og Rådet for at forelægge den vurdering, som Europa-Parlamentet hvert år foretager om gennemførelsen af adfærdskodeksen for våbeneksport.

(1) Se protokollen.

Det glæder mig at gøre det på et tidspunkt, hvor processen til vedtagelse af en international traktat om våbenoverførsel, på opfordring af FN's generalsekretær, formelt er begyndt. Det er desuden et historisk krav fra brede grupper af civilsamfundet i hele verden.

Som De nok har bemærket, har vi ved denne lejlighed gennemgået to på hinanden følgende år, 2004 og 2005, med det formål at få bugt med den tidsmæssige forskydning, der var i forbindelse med de tidligere beretninger med hensyn til Rådets forelæggelse af årsberetningen og Europa-Parlamentets vurdering. Ikke desto mindre, og til trods for, at Rådet har fremskyndet rytmen for forelæggelse af årsberetningen betydeligt, kommer den stadig for sent - beretningen for 2005 kom i efteråret sidste år - hvorfor vi endnu en gang understreger, at det ville være ønskeligt, hvis Rådet fortsatte de nylige bestræbelser på gennemsigtighed og punktlighed, så årsberetningen som minimum kan være til rådighed i løbet af første kvartal i det efterfølgende år. Europa-Parlamentet skal naturligvis kunne leve op til denne anmodning, og det skal kunne komme med et rettidigt svar ved forelæggelsen af Rådets årsberetning.

Med hensyn til det specifikke indhold i den beretning, vi beskæftiger os med i dag, der som nævnt drejer sig om Rådets syvende og ottende beretning, vil jeg gerne fremhæve nogle vigtige data og kendsgerninger.

For det første er der dataene. I henhold til de fremlagte statistikker fastholdes tendensen med hensyn til den vægt, som eksporten af europæiske våben har i forhold til eksporten fra resten af verden, eftersom omtrent en tredjedel af den samlede våbeneksport stammer fra EU. I 2004 blev der eksporteret europæiske våben for en værdi af næsten 10 milliarder euro, og i 2005 var tallet ni milliarder euro. Det, der interesserer os her, er imidlertid også den samlede værdi af de udstedte tilladelser, for det er det, der viser, om adfærdskodeksen reelt bliver anvendt korrekt. I denne henseende nåede tallet i 2004 op på 25 milliarder euro og på 26 milliarder euro i 2005.

På den anden side er det også vigtigt og bekymrende, at der blandt de lande, der indkøber europæiske våben, findes lande som Kina, Colombia, Etiopien, Eritrea, Indonesien, Israel og Nepal. Vi drøfter jævnligt disse lande under debatterne om uopsættelige spørgsmål torsdag eftermiddag her i Parlamentet, og det er i sig selv en åbenlys overtrædelse af indholdet i adfærdskodeksen.

For det andet, og det er så afgjort det vigtigste aspekt, vi påpeger i vores betænkning, beklager vi dybt den kendsgerning, at Rådet stadig ikke har taget dette skridt, selv om Coroper allerede i juni 2005 besluttede at ændre den nuværende adfærdskodeks til en fælles holdning, hvorved den får en juridisk status på europæisk plan, hvilket den stadig ikke har i dag, og til trods for at COARM's eksperter allerede havde lavet det tekniske arbejde med henblik på denne ændring. Det vigtigste, da der ikke er en eksplicit årsag, der retfærdiggør denne forsinkelse, er den implicite årsag, at visse regeringer tilsyneladende gør nævnte ændring, og dermed en styrkelse af adfærdskodeksen, betinget af en samtidig ophævelse af våbenembargoen mod Kina.

Lad mig sige det ligeud. Her i Parlamentet har vi altid været af den opfattelse, at de to spørgsmål er helt uafhængige. Med hensyn til våbenembargoen mod Kina ved Rådet og Kommissionen, at vores holdning har været og fortsat er, at en ophævelse er betinget af klare og effektive fremskridt i forbindelse med respekten for menneskerettighederne i Kina, især i betragtning af hændelserne på Den Himmelske Freds Plads i 1989.

Det er klart, at det er et vigtigt spørgsmål, og at vi skal drøfte det, men i dag beskæftiger vi os med EU's adfærdskodeks for våbeneksport, som har at gøre med våbeneksport til hele verden, og ikke kun til Kina. Med andre ord, og undskyld mig min frimodighed, forstår vi ikke og accepterer derfor ikke denne forsinkelse. Det gør civilsamfundets mange organisationer heller ikke. De har arbejdet i årevis for at få en mere omfattende og bedre ordning til kontrol med våbeneksporten, såvel på europæisk plan som på globalt plan, med det formål at reducere de skadevirkninger, som denne type handel ofte har.

Jeg håber derfor, at den betænkning, som Parlamentet vedtager i morgen - på grund af dens indhold og politiske belejlighed - vil bidrage til en lille forbedring af kontrollen med våbeneksporten, såvel den europæiske som den globale, inden for rammerne af en forhåbentligt snarlig kommende international traktat om våbenoverførsel.

Günter Gloser, *formand for Rådet*. - (DE) Hr. formand, mine damer og herrer! Jeg vil gerne takke Parlamentet og især ordfører Raúl Romeva i Rueda for fremlæggelsen af betænkningen. Rådet og medlemsstaterne værdsætter hr. Romeva i Ruedas arbejde. Han har som ordfører været ansvarlig for årsberetningen om Den Europæiske Unions adfærdskodeks for våbeneksport i fire år.

Jeg vil også gerne understrege, at Rådet bifalder mange idéer i betænkningen og også vil bestræbe sig på at gennemføre dem. Her vil jeg gerne nævne nogle enkelte: videreudvikling af bedste praksis for anvendelse af kodeksens kriterier, forbedring af de nationale årsberetninger og de årsberetninger, der er konsolideret af EU, fuldstændig gennemførelse af den fælles holdning om overvågning af våbenmæglervirksomhed, fortsat invitation af parlamentsmedlemmer til bestemte seminarer og workshoper, fortsættelse af EU-formandskabets praksis om at præsentere arbejdet fra Rådets arbejdsgruppe om våbeneksport i Parlamentets Underudvalg om Sikkerhed og Forsvar og invitere ordføreren til et møde med arbejdsgruppen.

Desuden vil EU og medlemsstaterne støtte forhandlingerne om en international traktat om våbenhandel i fuldt omfang, som Rådet erklærede i sine konklusioner af 11. december 2006, hvor Rådet bl.a. gav udtryk for, at det bifalder den formelle indledning af processen til udarbejdelse af en retligt bindende international traktat om våbenhandel ved vedtagelse af resolutionen om en international traktat om våbenhandel, om fastlæggelse af fælles internationale standarder for import, eksport og overførsel af konventionelle våben fra FN's Generalforsamling den 6. december 2006.

Rådet bifaldt især den kendsgerning, at generalsekretæren i de operative afsnit i resolutionen anmodes om at indhente medlemsstaternes opfattelse af gennemførligheden og det mulige anvendelsesområde samt de foreløbige kriterier for et omfattende bindende retsinstrument. Det samme gælder, hvad angår oprettelsen af en gruppe af regeringsekspertter, som skal indlede deres arbejde i 2008 for at prøve disse spørgsmål.

Rådet har i sine konklusioner derfor på ny bekræftet, at EU og de enkelte medlemsstater skal spille en aktiv rolle i denne proces. EU og alle andre medlemsstater i FN opfordres til aktivt at støtte processen for udarbejdelse af en traktat om våbenhandel, at viderebringe deres opfattelse til generalsekretæren og at deltage i arbejdet i gruppen af regeringsekspertter.

Jacques Barrot, *næstformand i Kommissionen*. - (FR) Hr. formand! Hr. Romeva i Rueda, mine damer og herrer, ansvaret for kontrol og opfølgning af våbensalg påhviler naturligvis først og fremmest medlemsstaterne. Kommissionen har imidlertid også et ansvar i kraft af sin rolle i den fælles udenrigs- og sikkerhedspolitik.

Deres ordfører, Raül Romeva i Rueda, har endnu en gang udarbejdet en fremragende betænkning, som opfordrer medlemsstaterne til at gøre en større og bedre indsats for stringens, harmonisering og gennemsigtighed i kontroller og opfølgning af EU's våbeneksport. Forbedringerne af de europæiske kontroller kan og skal opmuntre andre af verdens regioner til som minimum og i første omgang at vedtage god praksis og gennemføre det. Vi skal forsikre os om, at fuldkommen legale eksportvarer ikke pludselig befinder sig på forkerte hænder, som bidrager til at fremprovokere væbnede konflikter eller overtrædelser af menneskerettighederne.

Den betænkning, De har udarbejdet, hr. Romeva i Rueda, indeholder, samtidig med at den først og fremmest er udarbejdet til medlemsstaterne, nogle elementer, som Kommissionen følger op på. Jeg vil derfor på vegne af fru Ferrero-Waldner delagtiggøre Dem i kommentarerne og vores bemærkninger til disse elementer.

Først og fremmest glæder Kommissionen sig over den nye opmærksomhed, som Deres betænkning yder spørgsmålet om de private sikkerhedsfirmaer, og den støtter udviklingen af en mekanisme til regulering af deres aktiviteter. Dette spørgsmål er på sin vis knyttet til spørgsmålet om reform af sikkerhedssektoren, blandt hvilke de private firmaer i lighed med de statslige institutioner skal virke i henhold til principperne om demokratisk kontrol, ansvarlighed, overholdelse af menneskerettighederne og respekt for retsstaten. Det Europæiske Fællesskab støtter aktivt alle reformaktiviteter i sikkerhedssektoren i mange af verdens områder. Effektive kontroller på våbeneksportområdet er en del af denne bestræbelse.

Derudover spiller Kommissionen en aktiv rolle i bekæmpelsen af ulovlig handel med håndvåben og lette våben. Vi er enige i analysen af, at forbedret kontrol og opfølgning af våbeneksporter og tilknyttede aktiviteter som f.eks. formidling af våben kan bidrage til at reducere den ulovlige handel med håndvåben og lette våben, for ophobningen og handelen med dem bidrager til væbnet vold og usikkerhed blandt mennesker og vedligeholder de regionale og interne konflikter.

Vi samarbejder også med medlemsstaterne inden for rammerne af den fælles udenrigs- og sikkerhedspolitik om at iværksætte den europæiske strategi til bekæmpelse af ulovlig ophobning og

handel med håndvåben og lette våben samt ammunition hertil som vedtaget af Rådet i december 2005. Kommissionen har allerede i et stykke tid samarbejdet med internationale og regionale organisationer, med forskningscentre, med ngo'er og med civilsamfundet imod følgerne af uhensigtsmæssige eller ulovlige våben. Vi må være klar over disse udfordringer og være i stand til at tage udfordringerne op. Disse handler kan i en række af verdens områder være knyttet til narkotikahandel eller handel med råstoffer som f.eks. tropiske olier, mineraler eller diamanter.

I 2007 vil Kommissionen stille sit formandskab for Kimberley-processen til rådighed for at bidrage til at fremme iværksættelsen af kontrollerne. Vi skal forhindre oprørsgruppers handel med diamanter med henblik på våbenkøb. Vi skal også nøje overvåge den ulovlige våbenhandel via luftvejen. Jeg er klar over, at denne transportform anvendes i utallige handler, især mod destinationer på det afrikanske kontinent, og vi skal inddrage alle toldmyndigheder for at forebygge dette.

Det er rigtigt, at den internationale situation ikke er gunstig for at forhandle og vedtage multilaterale nedrustningsaftaler, som er juridisk bindende, men det skal ikke forhindre os i at styrke kontrollerne med våbeneksporten. Vi støtter medlemsstaternes bestræbelser på at få en traktat om våbenhandel, selv om forhandlingen om denne traktat tager tid. I mellemtiden er det yderst vigtigt, at EU virker på nationalt og regionalt niveau for at forbedre og styrke de eksisterende foranstaltninger.

Endelig er Kommissionen aktivt involveret i at bistå med iværksættelse af de internationale instrumenter og sørge for, at de forskellige lande overholder dem. Gennemførelsen af FN-konferencens handlingsprogram for bekæmpelse af ulovlig handel med håndvåben og lette våben eller af Ottawa-traktaten, som forbyder personelminer, bidrager aktivt til menneskers sikkerhed.

Jeg vil opsummere med at sige, at betænkningen virkelig må tages seriøst af alle de europæiske tjenestemænd, som har til opgave at følge våbeneksporterne. Vi skal i fællesskab arbejde på at forbedre vores præstationer på dette område. Et sammenhængende tiltag kræver, at vi anvender en bred vifte af værktøjer fra internationalt diplomati og politisk indflydelse til eksportkontrol og udviklingsbistand. For at være effektive skal disse værktøjer anvendes sideløbende. Udfordringen, som Deres betænkning så udmærket understreger, hr. Romeva i Rueda, er, at en egentlig menneskelig eller socioøkonomisk udvikling ikke vil kunne finde sted uden denne uundværlige sikkerhed, og Deres betænkning understreger - hvis der skulle være behov for det - vores ansvar i forbindelse med global våbeneksport.

Karl von Wogau, for PPE-DE-Gruppen. - (DE) Hr. formand, mine damer og herrer! Først vil jeg også gerne fra min side takke hr. Romeva i Rueda mange gange for det meget værdifulde og meget engagerede arbejde, han har udført som vores ordfører i forbindelse med dette emne i de forløbne år og også udfører igen i dag. Jeg vil også takke Dem, hr. kommissær, fordi De har gjort opmærksom på Kommissionens aktiviteter mod våbensmugling og på en kendsgerning, som vi alle kender, nemlig at den første forudsætning i forbindelse med enhver økonomisk udvikling i udviklingslandene er, at der skabes sikkerhed. Uden sikkerhed er der ingen økonomisk udvikling.

I Romeva i Rueda-betænkningen handler det om fælles regler på våbeneksportområdet. Her er problemet, at vi ganske vist har fælles regler med adfærdskodeksen, men at denne adfærdskodeks ikke er bindende. Hvordan kan vi opnå en retlig binding? Først og fremmest ved at enkelte medlemsstater erklærer en retlig binding eller fastlægger noget ved lov, som det f.eks. er tilfældet i Tyskland. Men vi kan også opnå det ved hjælp af en fælles europæisk regulering, en fælles holdning. Det er den vej, vi befinder os på nu, og ad den vej skal vi fortsætte.

Det egentlige problem består imidlertid også i, at vi ganske vist i princippet har fælles regler, men at gennemførelsen af disse regler sker via 27 forskellige forvaltningssteder i 27 medlemsstater, og at det også håndteres på meget forskellige måder. Der foregår ganske vist en gensidig information af medlemsstaterne, men der er ingen afgørelse på fælles grundlag. Vi har f.eks. en våbenembargo over for Kina. Men hvad der kan eksporteres til Kina, hvad der falder ind under begrebet "våbenembargo", er underlagt de regler, som fortolkes forskelligt i de 27 forskellige medlemsstater, og i USA er fortolkningen igen forskellig. Det kan ikke fortsætte sådan. Vi har brug for større fælles fodslag her.

Vi er på vej mod en fælles forsvarspolitik. Hertil hører udviklingen af fælles militære tropper. Mange har oplevet, at vi f.eks. i Bosnien-Hercegovina allerede i dag har militære tropper under europæisk kommando, og at disse militære tropper skaber fred og sikkerhed dér. Desuden har vi brug for et fælles marked for forsvar. Også her har vi taget nogle væsentlige skridt i de forløbne år. Men hvis vi gør begge disse ting, har vi også brug for større fælles fodslag, hvad angår kontrol af våbeneksport. Det er en af de vigtige opgaver for de kommende år og for det tyske rådsformandskab.

Ana Maria Gomes, for PSE-Gruppen. - (PT) Hr. formand! Jeg ønsker Dem tillykke med genvalget! Jeg takker hr. Romeva i Rueda for det fremragende arbejde, som han endnu en gang har ydet, og som forklarer det næsten enstemmige flertal i udvalget.

Der flere grunde til denne konsensus i Europa-Parlamentet om den fremtidige adfærdskodeks, men den vigtigste er, at vi her i Parlamentet - til forskel fra visse medlemsstaters tendens til stadig at lade uigennemsigthed og kortsigtede interesser styre deres våbeneksportpolitik - mener, at EU skal have en fælles, effektiv, troværdig våbeneksportpolitik, der respekterer de grundlæggende rettigheder, ikke mindst menneskerettighederne, og som skal knytte an til Unionens udenrigs- og udviklingspolitikker og dermed bidrage til og styrke deres sammenhæng.

Parlamentets mulighed for at påvirke Rådet og den offentlige mening i denne debat hidrører fra vores sammenhængende og principielle holdning til dette spørgsmål, fri for nationale særinteresser og uheldige kortsigtede overvejelser. Parlamentet har været Europas stemme i denne sag. Parlamentet sender et klart budskab i sin seneste betænkning, sådan som det hele tiden har gjort. For det første vil vi give adfærdskodeksen status af fælles holdning. Det er en nødvendig foranstaltning, og beviset herpå er, at Rådets arbejdsgruppe siden juni 2005 har haft en tekst klar til vedtagelse, men som det trækker ud med at få vedtaget. I beslutningen gentager vi også, at denne vigtige foranstaltning ikke må afhænge af, hvad der skal ske med våbenembargoen over for Kina, der fortsat er velbegrundet. Det er ligeledes vigtigt at styrke de eksisterende mekanismer. Det drejer sig således f.eks. om at harmonisere de nationale rapporter om adfærdskodeksens gennemførelse, så vi kan bruge dem til evaluere, hvordan medlemsstaterne efterlever den. Kommissær Barrot nævnte våbensmugling ad luftvejen især til Afrika.

Den efterladenhed, der kendetegner europæiske lufthavne, og som vores undersøgelse af CIA-flyvningerne afslører, får en til at frygte, at det værste - det utænkelige - kan ske på dette felt. Det handler imidlertid også om efter to års stilstand endelig at gennemføre en særlig foranstaltning over for lande, der for nylig har været omfattet af embargo. Det gælder således Libyen, som vi netop har diskuteret. Det umoralske våbensalgskapløb til Libyen siden 2004 viser tydeligt, hvor vigtigt det er, at der findes overgangsregler for regimer, der overtræder menneskerettighederne.

Endelig drejer denne beslutning sig ikke kun om adfærdskodeksen. Parlamentet kræver også, at medlemsstaterne går forrest med at indføre mere vidtgående internationale retsinstrumenter, der regulerer og om muligt reducerer den internationale våbenhandel. Ligesom Europa spillede en afgørende rolle for Ottawa-konventionen mod antipersonelminer, må EU nu stille sig i spidsen, hvad angår processen med at udarbejde en FN-traktat om våbenhandel.

Menneskerettigheder, bæredygtig udvikling samt varig fred og sikkerhed bør være retningsgivende for EU's og medlemsstaternes eksterne indsats. Uden en sammenhængende og effektiv politik for kontrol med eksport af våben kan Unionens mest grundlæggende mål ikke nås, ligesom den heller ikke kan bidrage til en bedre verden.

Annemie Neyts-Uyttebroeck, for ALDE-Gruppen. - (EN) Hr. formand! Det er en fornøjelse at se Dem føre forsædet igen. Tillykke med det.

(NL) Først og fremmest vil jeg lykønske hr. Romeva i Rueda med hans meget overskuelige betænkning, som min gruppe enstemmigt har godkendt i udvalget, og som vi også vil godkende i morgen her på plenarmødet. Betænkningen nævner alle de fremskridt, som er gjort i den seneste tid takket være Parlamentets utrættelige indsats. Således har de sidste tre formandskaber forelagt og drøftet deres arbejde i forbindelse med adfærdskodeksen med vores Underudvalg om Sikkerhed og Forsvar, og jeg vil gerne opfordre det tyske formandskab til at gøre det samme.

F.eks. noterer vi, at kriterierne i forbindelse med menneskerettighedssituationen i bestemmelseslandet og risiciene ved forhindring af våbeneksport og geneksport af eksporterede våben er afpuddet og tydeliggjort. Også min gruppe mener, at en yderligere afpuddning er nødvendig, hvad angår bestemmelseslandets interne situation, indvirkningen på den regionale situation og foreneligheden af våbeneksport med bestemmelseslandets tekniske og økonomiske kapacitet.

Vi er mest skuffede over, at det ikke lykkedes medlemsstaterne at omdanne adfærdskodeksen til en fælles holdning, som selvfølgelig ville gøre den samme kodeks meget mere obligatorisk, end det nu er tilfældet. Det ville også være et meget tydeligere signal om, at medlemsstaterne mener det alvorligt med at bidrage til global våbenkontrol og nedrustning. Jeg har med stor interesse taget Kommissionens erklæringer herom til efterretning, og jeg har også med fornøjelse noteret, at Kommissionen i nær fremtid

vil optræde som formand for Kimberley-processen. Det glæder mig særdeles meget, hr. kommissær, for før i tiden var jeg selv med til at hjælpe med det.

Til sidst vil jeg helt klart sige, at min gruppe er imod ophævelsen af våbenembargoen over for Kina, og at vi opfordrer medlemsstaterne til at gøre en meget kraftigere indsats for oprettelsen af en international konvention om våbenhandel i FN-regi. Måske har den internationale sammenhæng ikke nogen særlig positiv virkning på multilaterale aftaler, således som kommissæren med rette sagde. Det udgør imidlertid ikke en grund til, at medlemsstaterne og EU-institutionerne skal slække på deres bestræbelser.

Liam Aylward, *thar ceann an Ghrúpa UEN.* - A Uachtaráin, is mór an onóir dom labhairt i mo theanga dhúchais anseo tráthnóna inniu. An fiú tada an Cód Iompair um Easpórtáil Armlóin, a chairde? Sin í an cheist is tábhachtaí atá le freagairt againn.

Faraoir, is iad na tíortha is saibhre a cheannaíonn an t-armlón is cumhachtaí. Sin é an fáth go bhfuil an oiread sin armlóin sa Mheán Oirthear, armlón atá faighte acu ó Bhallstáit an Aontais Eorpaigh agus ó Rialtas Mheiriceá.

Ní féidir an fhírinne a sheachaint. Tá cogaí san Iaráic, san Iaráin, agus sa Chuáit ó na h-ochtóidí. Deineadh ionsaí ar an Araib Shádach i rith Cogadh na Murascáile.

Tá baint mhíleata ag an tSiria le hachrann na Liobáine.

Bíodh sé ceart nó mícheart, tá blianta caite ag an Iosrael i mbun troda i gcoinne fórsaí na Liobáine, na Siria agus na Palaistíne.

Ach tharla sé seo ar fad toisc go raibh na tíortha seo ábalta teacht ar armlón lena

n-aidhmeanna míleata and polaitiúla a bhaint amach.

Ba chóir d'iarthar an domhain a bheith ag iarraidh easpórtáil armlóin a laghdú seachas a bheith á méadú. Sin é an fáth go gcaithfear An Cód Iompair um Easpórtáil Armlóin a chur i bhfeidhm níos déine.

Is in olcas seachas chun maitheasa atá an teannas sa Mheán Oirthear ag dul, de réir mar a dhíoltar breis armlóin leo.

Carl Schlyter, *for Verts/ALE-Gruppen.* - (SV) Hr. formand! Jeg vil takke ordføreren for en meget fin og omfattende betænkning. Jeg er især glad for, at De beskæftiger Dem med sikkerhedsfirmaer og den voksende industri, som involverer proformasoldater. Hvis de, der sidder på tilhørerpladserne, læste EU's våbeneksportregler, ville de opdage, at de er fantastiske. I henhold til disse regler skal menneskerettigheder og internationale aftaler overholdes. Det er ikke tilladt at eksportere våben til lande, hvor den sociale udvikling er truet. Våbeneksport skal udelukkende ske til lande, hvor der er stabile tilstande. Men hvordan ser virkeligheden ud? Årsberetningen om våbeneksport er hykleri. 14 EU-lande eksporterer våben til Israel, 12 til Indonesien. Er det eksempler på lande, hvor der er fred, stabilitet og tryghed? Fem lande eksporterer våben til Saudiarabien. Er det et land med menneskerettigheder? Saudiarabien, et land, hvor kvinder ikke har den mindste mulighed for politisk indflydelse! I henhold til punkt 8 i adfærdskodeksen for våbeneksport må våbeneksport ikke skade den sociale og økonomiske udvikling i modtagerlandet. Men halvdelen af Afrika er på listen over lande, som vi eksporterer våben til! Det er på tide, at vi begynder at anvende adfærdskodeksen for våbeneksport. Jeg støtter ændringsforslag 3 og 4. Lissabon og udvikling kan ikke betyde mere våbenproduktion. Vi skal ikke have noget agentur for våbeneksport, hvis det fører til disse resultater!

Tobias Pflüger, *for GUE/NGL-Gruppen.* - (DE) Hr. formand! Generelt giver jeg hermed på vegne af min gruppe støtte til Romeva i Rueda-betænkningen. Vi arbejder meget tæt sammen på dette område.

EU-staterne er imidlertid globalt set våbeneksportør nr. 1 før USA og før Rusland. Inden for EU fører Frankrig, Tyskland og Storbritannien, men også Nederlandene, Sverige og Italien spiller en central rolle. Våbeneksport dræber, også våbeneksport fra EU. Det er en massiv krænkelse af menneskerettighederne, som skal stoppes.

Hvilken rolle spiller adfærdskodeksen? I den forbindelse vil jeg citere fra et dokument fra den fælles konference for "Kirche und Gesellschaft" i Tyskland. Her hedder det: "Imidlertid har adfærdskodeksen ikke ført til, at den europæiske våbeneksport er blevet inddæmmet. Ifølge undersøgelser fra SIPRI overgik EU-staterne i 2005 de klassiske våbeneksportører Rusland og USA." Det er en skandale, at

EU's kodeks stadig er medlemsstaternes egen forpligtelse. Det er nødvendigt med en fælles holdning fra Rådets side, som er retligt bindende for alle.

Nu har EU oprettet et militæragentur. Dette militæragentur har til opgave at fremme rustningsindustrien i EU. Jeg citerer fra det samme dokument som ovenfor: "Med Det Europæiske Forsvarsagentur er der desuden kommet et instrument til fremme af det europæiske rustningssamarbejde, som ikke opvejes af nogen tilsvarende bestræbelser på militærkontrol." Netop det er problemet. Derfor har vi indgivet et ændringsforslag, som sigter mod, at der skal oprettes et agentur for nedrustning og ikke et militæragentur. I stedet for at fremme våbeneksport med militæragenturet er det nødvendigt at indføre et stop for denne våbeneksport.

Jeg vil nævne nogle konkrete eksempler, hvormed det tydeliggøres, hvilke lande der eksporteres til. Fra tysk side er der eksport til Irak, der alene i 2004 beløb sig til 28,9 millioner euro og i 2005 til 25 millioner euro. I det følgende nævnes lande, hvortil der eksporteres: Afghanistan, Algeriet, Egypten, Bangladesh, Indien, Indonesien, Irak, Israel, Jordan, Kasakhstan, Katar, Colombia, Malaysia, Nigeria, Oman, Pakistan, Den Russiske Føderation, Saudi-Arabien, Singapore, Thailand, Tunesien og De Forenede Arabiske Emirater. Det er entydigt for mange. Derfor siger vi følgende: Våbeneksporten skal stoppes, våbeneksport dræber, og det skal være slut!

Jeg forventer, at EU og det tyske rådsformandskab tager skridt i denne retning, og at militæragenturet ikke fremmes yderligere. For i mellemtiden har der også ofte været en slags vekselvirkning mellem EU's militære indsats på den ene side og EU's eksport af krigsvåben på den anden side. Stop derfor denne våbeneksport fra EU!

Georgios Karatzaferis, for IND/DEM-Gruppen. - (EL) Hr. formand! Der findes tre regler, der gælder i forbindelse med våben. Den første regel er, at våben er konstrueret til at dræbe mennesker. Man producerer ikke våben for at dræbe høns.

Den anden regel er, at alle, der har penge, vil købe en form for våben.

Den tredje regel er, at der ikke gælder nogen regler for våbenhandel.

Hvem solgte våben til Israel, så landet kunne angribe Libanon sidste sommer? Hvem solgte våben til Tyrkiet, så landet kunne invadere Cypern og holde det besat i 40 år? Dette er kendsgerningerne. Hvem forsynede Saddam Hussein med våben? Det gjorde amerikanerne, så de kunne bruge ham som redskab mod Iran. Hvem forsynede Bin Laden med våben, den største terrorist, som for tiden fører krig mod hele verden? Det var Amerika, der forsynede ham med våben og støttede ham økonomisk, dengang de spillede deres spil med Afghanistan og Rusland. Der er altså ingen regler. Derfor er der ingen grund til at forsøge at indføre regler, som ikke vil blive overholdt.

I fredags eksploderede en raket i den amerikanske ambassade i Athen. Det er et våben, som den græske stat aldrig har købt. Raketten forvoldte imidlertid store skader, og vi ved ikke, hvor den kom fra, om den kom fra Albanien eller fra Libanon. Det var nemlig samme slags raket som dem, der bruges af den albanske hær og af Hizbollah. I hvert fald kom den til landet. Der findes 150.000 Kalashnikov i Grækenland, men vi har aldrig købet et eneste af de våben. Alligevel kommer de ind i landet. Ved I, hvad der er problemet med Schengen-konventionen? Problemet er, at der transporteres våben fra den ene ende af Europa til den anden, uden at der er nogen toldkontrol.

Jeg vil minde Dem om, hr. kommissær, at man for syv år siden transporterede den største kanon, der nogensinde er blevet bygget, gennem hele Europa. En kanon på 50 m til Saddam Hussein, som blev beslaglagt af en toldfunktionær i Patras. Så vores anstrengelser er forgæves. Lad os standse våbenfremstillingen og begynde at nedruste, hvis vi virkelig vil redde menneskeliv. Det eneste, vi gør nu, er at lege færdselspoliti, hvor vi dirrigerer trafikken og forsøger at gætte, hvem der bliver dræbt i hvilket land.

Günter Gloser, formand for Rådet. - (DE) Hr. formand, mine damer og herrer! Mange tak for Deres forståelse for, at jeg er nødt til at forlade Deres møde nu på grund af en anden aftale i Stuttgart. Jeg vil dog gerne takke Dem alle udtrykkeligt. Jeg har allerede takket ordføreren, men jeg takker også Dem som medlemmer af Europa-Parlamentet for Deres engagement og vedvarende interesse, fordi jeg mener, at det er et vigtigt punkt fortsat at behandle dette emne følsomt. Jeg kan forsikre Dem om, at formandskabet naturligvis også fremover vil søge dialogen med medlemmerne af Europa-Parlamentet.

Med de forskellige bidrag er der naturligvis blevet rykket for en fælles holdning, og De ved også, at det kræver enstemmighed blandt medlemsstaterne i den forbindelse. Det er der ikke opnået. Men måske lykkes det os at skabe nogle nye impulser. Formandskabet vil i hvert fald forsøge at undersøge, om der er noget, der har ændret sig ved bestemte holdninger. Jeg kan naturligvis ikke give Dem noget resultat i dag, men intentionen er til stede. Jeg vil gerne takke endnu en gang for Deres interesse og også for Deres forståelse for, at jeg er nødt til at forlade Deres møde nu.

Geoffrey Van Orden (PPE-DE). - (EN) Hr. formand! Det meste af indholdet i betænkningen af hr. Romeva i Rueda er ukontroversielt, hvilket måske er overraskende. Det står imidlertid klart, at vestlige demokratier er meget gode til selvpiskning. Det har vi hørt meget om i nogle af talerne i eftermiddag og i nogle af de temmelig selektive eksempler, der er givet. Mange gange skaber vi retlige og andre strukturer for at udvide EU's lovgivningsbeføjelser og begrænse os selv, selv om vi, når vi ser på terror- og oprørsbevægelserne rundt omkring i verden, på de mennesker, der virkelig forårsager elendighed og lidelser, kan konstatere, at deres våben og udstyr ikke stammer fra demokratierne, men fra andre lande. Det er de lande, vi bør fokusere på. Det kræver international aktion og en traktat, som er bindende for de virkelig skyldige. Ellers risikerer vi at sende det forkerte budskab til både vores egen befolkning og til dem, der leverer de våben, som nærer konflikter.

Under disse omstændigheder bør vores bestræbelser være koncentreret om en målrettet international traktat om våbenhandel i FN-regi. Der er allerede indledt et omfattende arbejde i FN. Den 6. december 2006 vedtog FN's Generalforsamling en resolution, hvor generalsekretæren blev pålagt at fremme dette initiativ. Ban Ki-moon vil indhente medlemsstaternes synspunkter i 2007, og en gruppe statslige eksperter mødes i 2008, hvorefter generalsekretæren forelægger en rapport for FN's 63. samling.

EU bør fokusere på at fremme denne fremgangsmåde i FN. En EU-våbeneksportordning, der begrænser europæiske nationer, ville ikke være til nogen særlig nytte, hvis det står lande som Kina frit for at sælge våben til hvem som helst. Kina er den mest ryggesløse leverandør af våben til modbydelige regimer og andre grupper overalt i Asien og Afrika, deriblandt Sudan, Myanmar, Zimbabwe og andre lande, og ville givetvis være tilfreds med hårdere restriktioner for våbeneksport, der udelukkende berører EU's medlemsstater.

Selv om en adfærdskodeks er værdifuld, må vi ikke misforstå eller forklejne forsvarsindustriens betydning for den nationale sikkerhed og vores økonomier, navnlig i lande som Det Forenede Kongerige, Frankrig, Tyskland, Sverige og visse andre. Det Forenede Kongeriges forsvarsindustri spiller en afgørende økonomisk og strategisk rolle og bør ikke udsættes for uhensigtsmæssige lovgivningsmæssige restriktioner, der ikke gælder i mange andre lande. Problemet er ikke vores forsvarsindustrier, men mindre samvittighedsfulde udenlandske regeringer og virksomheder. Det Forenede Kongerige har med en af verdens største forsvarsindustrier pligt til at støtte FN i disse bestræbelser, og det har opfyldt denne forpligtelse. Den britiske sammenslutning af fabrikanter af forsvarsvåben, Defence Manufacturers' Association, har erklæret, at den bifalder begrundelsen for den internationale traktat om våbenhandel. Det Forenede Kongerige var med til at udarbejde FN's Generalforsamlings resolution af 6. december 2006.

Hvis vi skal have en international traktat, der virkelig løser de alvorlige problemer, som visse våbeneksportører udgør, er en FN-traktat, der bl.a. omfatter Kina, helt påkrævet.

Panagiotis Beglitis (PSE). - (EL) Hr. formand! Først vil jeg gerne sige, at hr. Raül Romeva i Rueda virkelig gengiver problemet i sin betænkning. Han har gjort et meget vigtigt stykke arbejde, som vi vil støtte i Den Socialdemokratiske Gruppe, som vi også gjorde det i Udenrigsudvalget.

Desværre har formanden for Rådet, hr. Gloser, forladt salen. Desværre, eftersom vi i dag skulle drøfte det grundlæggende politiske problem, vi står overfor, nemlig hvorfor Rådet fortsat afviser at ændre adfærdskodeksen til en tekst, der er retligt bindende for alle, en effektiv fælles holdning. Dette er et vigtigt spørgsmål for alle, og vi vil alle blive bedømt, ligesom vores politiske ansvarlighed vil blive bedømt.

Europas borgere vil gerne vide, hvilke nationale, økonomiske eller militære interesser der betyder, at visse regeringer og medlemsstater bliver ved at lægge hindringer i vejen for vores ønske om at ændre adfærdskodeksen til en politisk holdning, som er en mere bindende tekst. Dette spørgsmål er ikke af sekundær betydning. Det har med selve EU's troværdighed at gøre. Det drejer sig om de principper og værdier, som vi vil bygge en fælles vision for EU på, et EU med fred, sikkerhed, stabilitet og udvikling for den tredje verdens befolkninger.

I Europa-Parlamentet og i Den Socialdemokratiske Gruppe har vi støttet våbenembargoen mod Kina på grund af landets fortsatte krænkelse af menneskerettighederne. Det er vi nødt til at holde fast i. Vi er imidlertid også nødt til at være ærlige og se i øjnene, at embargoen og sanktionerne mod Kina ikke har bidraget det mindste til at forbedre menneskerettighedssituationen i Kina, og det er vi nødt til at tænke over.

Som medlemsstat bærer man et enormt ansvar, når man eksporterer våben, især til ustabile områder i verden og til tredjelande, der krænker FN's grundlæggende principper ved at opretholde besættelseshære i EU-medlemsstater, som det er tilfældet med Tyrkiet i Cypern. En beslutning i Rådet om at ændre kodeksen til en retligt bindende tekst vil i dag være et ikke kun symbolsk, men også et reelt bidrag fra EU til at sikre stabiliteten i verden.

Marios Matsakis (ALDE). - (EN) Hr. formand! Jeg lykønsker ordføreren med hans glimrende betænkning. Jeg må sige, at jeg er bange for, at vores bestræbelser på at indføre en adfærdskodeks for våbeneksport i EU-regi i stor udstrækning vil være forgæves.

Vi må ikke gøre os illusioner. Verdens gigantiske våbenproducenter og -handlere, som hovedsageligt holder til i USA, Rusland og Kina, er ikke bare uden for vores jurisdiktion, de er alligevel deres egen lov. Paranoide nationale sikkerhedsfobier, udbredt korrupsion og komplet vanvid udnyttes og håndteres fuldt ud af dem, hvis virksomhed består i at sælge midlerne til at forårsage død og ødelæggelse. For dem er eksport af våben en global forretning, der er over 1 trillion amerikanske dollars værd pr. år, og de agter ikke at lade sig begrænse af Europa-Parlamentets medlemmers romantiske forestillinger.

Lad os derfor holde op med at spille vores tid på ineffektive lovgivningsmæssige utopier, og lad os begynde at overveje, hvordan vi bedst kan tackle problemet effektivt ved roden, som er den stadig større, hæslige og dødelige våbenindustri ukontrollable forskning i, produktion af og handel med våben.

Bart Staes (Verts/ALE). - (NL) Hr. formand, mine damer og herrer! En god debat føres ikke i et tomrum, og som supplement til de eksempler, som Carl Schlyter og Tobias Pflüger gav os, har jeg tre punkter, som hjælper os med at blive realistiske. For det første dør mere end 500.000 mennesker årligt på grund af konventionelle våben. Det er ét menneskeliv pr. minut, 90 menneskeliv under denne forhandling. For det andet bruger hvert tredje land flere penge på forsvar end på sundhedspleje. For det tredje bruger lande i Asien, Afrika, Mellemøsten og Latinamerika gennemsnitligt 22 milliarder dollars på våben. Med disse penge kan millenniummålene, såsom grundlæggende skolegang for alle børn og udryddelse af børnedødelighed, gennemføres.

Raül Romeva i Rueda slår hovedet på sømmet med sin betænkning og siger med rette, at EU's adfærdskodeks skal gøres juridisk bindende og forankres i en fælles holdning. Jeg synes, det er umoralsk at knytte disse bestræbelser til en ophævelse af våbenembargoen over for Kina.

Endelig står der også med rette i betænkningen, at det er nødvendigt i FN-regi at nå frem til en international konvention om våbenhandel. Jeg håber, at Belgien, nu hvor det er medlem af Sikkerhedsrådet, også vil lægge særlig vægt på dette.

Jaromír Kohlíček (GUE/NGL). - (CS) Hr. formand, mine damer og herrer! Jeg tror, at Kommissionen har udpeget den kommissær, der skulle fremsætte de indledende bemærkninger til denne betænkning, efter nøje overvejelse, da den er klar over, at det mest anvendte våben i EU er bilen. Derfor fremsatte kommissæren for transport de indledende bemærkninger.

Alvorlig talt tilfører Den Europæiske Unions adfærdskodeks for våbeneksport meget lidt nyt på dette område. Dette fremgår efter min opfattelse meget klart af betænkningen, og jeg vil gerne takke ordføreren herfor.

Betænkningens titel "Den Europæiske Unions adfærdskodeks for våbeneksport" lyder meget lovende. Hvad dækker denne titel så egentlig over? De store EU-lande er blandt de store våbeneksportører, og som følge af udvidelsen af EU vil konkurrencen formodentlig lige så stille blive fjernet. Det gælder nu også interne konkurrenter. Desværre henvises der i betænkningen kun i begrænset omfang til den kendsgerning, at USA, en af de største våbeneksportører i verden, ikke har forpligtet sig til våbenkontrol, eller at de store EU-lande stadig ikke er indstillet på at reducere eksporten.

Sidste år gennemførte mindst fire lande atomprøvesprængninger, men ifølge ordføreren er det kun farligt i Nordkorea og Iran, mens de andre går fri. Våbenembargoen over for Kina bibeholdes under påskud af, at den ikke har ført til en klar og varig forbedring af situationen med hensyn til menneskerettigheder

og politiske frihedsrettigheder. Undskyld, men helt ærligt, på dette grundlag kunne vi forbyde eksporten af våben til de fleste lande i verden, herunder også de store EU-medlemsstater og USA. Denne liste ville også omfatte Somalia og Saudi-Arabien. Modsig mig endelig, hvis jeg tager fejl.

Jeg vil gerne komme med en afsluttende bemærkning. De gamle medlemsstater Belgien og Finland og de nye medlemsstater Den Tjekkiske Republik, Polen, Ungarn, Slovakiet og Estland har som de eneste lande ansøgt om eksportlicenser. De største våbeneksportører er ikke omfattet af denne liste. Det er det største problem i forbindelse med de gældende aftaler. Den Europæiske Venstrefløjs Fællesgruppe/Nordisk Grønne Venstre støtter sammen med en række andre medlemmer i Parlamentet en rationel kontrol af våbeneksporten. Det handler imidlertid denne gang om den aktuelle pakke af foranstaltninger, der er indeholdt i forslaget. De hidtidige resultater har været ynkelige.

Gerard Batten (IND/DEM). - (EN) Hr. formand! Udenrigsudvalget erklærer, at det "finder det uacceptabelt, at der ikke er taget skridt til at vedtage kodeksen som en fælles holdning". En fælles holdning ville ikke være bindende som sådan, men ville indeholde de generelle retningslinjer, som medlemsstaterne må følge. Ordføreren beskriver den fælles holdning som "juridisk set mere bindende for EU-medlemsstaterne end en adfærdskodeks".

I betænkningen opfordres formandskabet og medlemsstaternes regeringer til at forklare, hvorfor kodeksen ikke er blevet vedtaget som en fælles holdning. Det bliver beklaget, at der ikke er nogen fælles holdning, med den forklaring, at dette både har svækket styrkelsen af EU's eksportkontrol og forhindret bestræbelser i retning af en yderligere generel harmonisering af EU's eksportkontrol.

I betænkningen anføres det, at Parlamentet "er overbevist om, at udarbejdelse og gennemførelse af en harmoniseret europæisk politik for kontrol med våbeneksport vil udgøre et afgørende bidrag til uddybelsen af Unionens fælles udenrigs- og sikkerhedspolitik". Det står der sort på hvidt. Argumenterne i betænkningen er redskaber til at fremme den fælles udenrigs- og sikkerhedspolitik og det allestedsnærværende og ubarmhjertige behov for, at alt harmoniseres.

Det Forenede Kongerige har en anderledes historie og baggrund end Europas øvrige lande. Vi har lange og historiske bånd med vores allierede i Commonwealth og over hele verden. Storbritannien har en hidtil ubrudt tradition og en langt mere succesfuld tradition for at forsvare sine livsvigtige nationale interesser end noget andet land, som er repræsenteret her. Derfor forkaster Det Forenede Kongeriges Uafhængighedsparti denne betænkning, for det må være op til Storbritannien at fastsætte sin egen våbeneksportpolitik ud fra sin egen nationale og internationale politik og udenrigspolitik og sine egne forsvarsinteresser og i overensstemmelse med alle de legitime internationale aftaler, som det har indgået.

Luis Yáñez-Barnuevo García (PSE). - (ES) Hr. formand, mit indlæg går i den helt modsatte retning af den forrige talers, og jeg vil begynde med at sige, at hverken Det Forenede Kongerige eller noget andet isoleret land, uanset hvor stort og mægtigt det måtte være, er i stand til at klare nogle af verdens globale problemer - og dette er et af dem - alene, lige meget hvor meget min kollega siger, at Det Forenede Kongerige kan klare sig selv.

EU kan heller ikke klare sig selv, men vi kan gøre noget, og i sin betænkning tager hr. Romeva et stort skridt fremad, som han har gjort det ved tidligere lejligheder - dette er den tredje. Denne gang er han ordfører for Rådets syvende og ottende beretning om kontrol med våbeneksporten.

Jeg vil også gerne kommentere noget, jeg har hørt i flere indlæg, nemlig at hensigten med betænkningen ikke er at gå imod våbenindustrien som sådan eller våbeneksport, og hverken ordføreren eller os, der stemte for den i Udenrigsudvalget, har til hensigt at gøre det, men derimod imod den uhensigtsmæssige brug - misbruget - af våbeneksporten. Ordføreren går derfor, til støtte for en kontrol, som i dag består af denne ikke bindende adfærdskodeks, som han giver sin støtte - og jeg er sikker på, at der er mange andre, der vil bakke op om den i morgen - ind for en fælles EU-holdning om våbenkontrol.

Det er absolut nødvendigt, og det vil naturligvis styrke udenrigspolitikken og den fælles sikkerhed. Det vil desuden gøre det muligt for os at effektivisere anmeldelserne, kontrollen og evnen til at stoppe disse misbrug, excesser og overtrædelser af reglerne om eksport af våben til lande, der befinder sig i en konflikt, eller til fallerede stater eller lande, som har uhensigtsmæssige forbindelser med omverdenen.

Min tid er gået. Jeg vil blot lykønske hr. Romeva med hans betænkning.

FORSÆDE: Edward McMILLAN-SCOTT*Næstformand*

Sarah Ludford (ALDE). - (EN) Hr. formand! Jeg støtter advarslen i betænkningen om, at uansvarligt våbensalg kan føre til korruption. I henhold til OECD-konventionen om bekæmpelse af bestikkelse, som Det Forenede Kongerige har undertegnet, må undersøgelse af mistanker ikke påvirkes af overvejelser om nationale økonomiske interesser, den mulige virkning på forholdet til en anden stat eller den involverede persons identitet. Kriterium 1 i EU's adfærdskodeks for våbeneksport forpligter medlemsstaterne til at overholde deres internationale forpligtelser, og kriterium 2 forpligter dem til at overholde menneskerettighederne.

Derfor ville jeg meget gerne have været en flue på væggen, da britiske embedsmænd i går forsøgte at forklare OECD's arbejdsgruppe om bestikkelse, hvorfor regeringen beordrede, at vores kontor for bekæmpelse af svig skulle opgive en efterforskning af British Aerospace's påståede korrupte betalinger for at sikre våbensalg til Saudi-Arabien. Formåede de at afkræfte den udbredte antagelse, at grunden var, at saudiaraberne truede med at hæve kontrakten og give fremtidige kontrakter til Frankrig, med andre ord for at redde arbejdspladser? Regeringens linje var, at det af hensyn til den nationale sikkerhed var nødvendigt for ikke at risikere, at Saudi-Arabien brød efterretningsforbindelserne. Desværre for regeringens alibi har lederen af den britiske efterretningstjeneste MI6 nægtet at bekræfte den teori.

Blair-regeringen lovede at være hvidere end hvid. I stedet for har den været et skændigt eksempel for nye og måske kommende medlemsstater på, hvordan korruption og våbensalg hænger uløseligt sammen. Jo før Det Forenede Kongerige bruger mere af sin fremstillingskapacitet til at producere noget andet end våben, desto bedre.

Richard Howitt (PSE). - (EN) Hr. formand! Jeg vil allerførst sige, at det glæder mig, at arbejdet med den internationale konvention om våbenhandel er indledt i år med 153 FN-medlemmers godkendelse. Jeg anerkender det vigtige arbejde, som den britiske Labour-regering har udført for at opnå en aftale om dette i FN, og ligeledes, at den britiske konservative talsmand omsider i dag har ændret holdning og nu er for.

EU og medlemsstaterne må fastholde en stærk og proaktiv tilgang i vores støtte til den foreslåede traktat, navnlig under de kommende bilaterale konsultationer med den nye generalsekretær for FN, og vi må fastholde presset på USA's regering, for at få den til at revurdere sine forpligtelser over for traktaten. Vi må have en stærk, effektiv og juridisk bindende traktat, der omfatter handel med alle konventionelle våben og indeholder klare standarder for, hvornår en våbenoverførsel ikke må finde sted, herunder overholdelse af menneskerettighederne, og vi må have en effektiv overvågnings- og håndhævelsesmekanisme.

Hvad angår andre spørgsmål i denne betænkning, vil jeg endnu en gang rose min gode ven og kollega hr. Romeva i Rueda for hans glimrende arbejde, som jeg støtter stærkt. Siden vi holdt denne årlige debat sidste år, er yderligere 45 millioner mennesker i vores verden blevet berørt af de ødelæggende virkninger af krig, og som vi kun ved alt for godt, er det ikke bare et spørgsmål om de skræmmende høje dødstal. Ifølge FN's Organisation for Ernæring og Landbrug er voldelige konflikter i dag den største årsag til sult i verden.

Hr. formand! I år har De og jeg på vegne af Europa-Parlamentet været i Den Demokratiske Republik Congo, hvor undersøgelser i år har vist, at ammunition og våben fra Grækenland, en af EU's medlemsstater, og fra Serbien, en stat, som vi forhandler om en associeringsaftale med, er i hænderne på oprørere i den østlige del af Den Demokratiske Republik Congo til trods for FN's våbenembargo. Jeg vil sige til den britiske konservative talsmand, som under denne debat har sagt, at dette er selvpiskning mod europæiske nationer, at jeg ganske enkelt kalder det mord, når nogen bliver dræbt med et ulovligt eksporteret våben. Det er ingen undskyldning, når de siger, at det er acceptabelt, fordi Kina også gør det. Europa har pligt til at føre an moralsk. Vi må opnå enighed om denne fælles holdning og til næste år offentliggøre navnene på de stater, der har nægtet at tilslutte sig den i Rådet. Jeg takker tyskerne for deres udtalelser.

Marianne Mikko (PSE). - (ET) Hr. formand, mine damer og herrer! Våbenindustrien er en af de mest avancerede sektorer i økonomien. Selskaber i de vestlige lande dominerer det globale våbenmarked som følge af deres teknologiske forspring. Vi har således et stort ansvar, som vi helt klart ikke kan leve op til. Der er ikke blevet færre væbnede konflikter, og de er tilmed blevet dyrere.

Det er ikke muligt at investere i uddannelse og sundhed på grund af de store våbenudgifter. Denne onde cirkel har givet næring til konflikter i konfliktområder i flere årtier. De penge, der er blevet brugt på at slå ihjel, kunne have været brugt til undervisning af og mad til de myrdede mennesker resten af deres dage.

Våben, der allerede er blevet produceret, når i sidste ende frem til deres logiske mål - konfliktområder - selv når de er blevet indsamlet i forbindelse med en ESFP-mission, som det skete i Bosnien. Undervejs tjener kriminelle og ulovlige regimer penge på våbnene.

Som leder af delegationen fra Moldova ved jeg, at separatisterne i Transnistrien-konflikten skaffede midler gennem ulovlig våbenhandel. I Cabasna, der er kontrolleret af tidligere topfolk i KGB, finder vi de største ammunitionslagre i Europa.

Hvad angår antallet af ofre, er håndvåben i dag de virkelige masseødelæggelsesvåben. Kalashnikov-maskingeværet har f.eks. opnået ikonisk status blandt ekstremister. Det er alligevel gentagne gange lykkedes ekstremisterne at få fat i mere udviklede våbensystemer. Vores uansvarlige holdning vil før eller siden vende sig imod os.

Jeg går derfor ind for, at EU's retningslinjer for eksport af våben gøres bindende. Jeg ved, at Rådet kan indarbejde disse retningslinjer i en fælles holdning. Jeg beklager, at hr. Gloser ikke hører disse ord.

Jeg håber også, at Det Forenede Kongerige og Frankrig vil sætte en stopper for anvendelsen af eksportkreditter til støtte for våbeneksport, og at bestikkelse i disse sager vil blive straffet og ikke kun på papiret.

Verden har brug for en international aftale om våbenhandel, og Europa har brug for større gennemsigtighed på dette område, som påpeget af ordføreren. Jeg vil gerne takke ordføreren for denne betænkning.

Józef Pinior (PSE). - (PL) Hr. formand! Et af de vigtigste aspekter, der har lejret sig i vores kollektive europæiske bevidsthed, er forsvarsindustriernes skrupeløse medvirken til udløsningen af verdenskrigene i det 20. århundrede. Jeg tænker her på de skændige beslutninger i forskellige europæiske parlamenter om at yde lån til våben i den sidste fase forud for Første Verdenskrig.

I lyset af den aktuelle globale situation er EU forpligtet til at udforme en harmoniseret europæisk våbeneksportpolitik hurtigst muligt. En sådan politik vil styrke og udbygge EU's fælles udenrigs- og sikkerhedspolitik. EU kan ikke tolerere en situation, hvor eksporten af våben produceret i Europa i visse dele af verden kan bidrage til krænkelse af menneskerettighederne, forværring af konflikter og misbrug af midler, som har til formål at fremme en bæredygtig udvikling.

Jeg vil også gerne understrege, at det er nødvendigt at udvide anvendelsesområdet for EU's lovgivning om kontrol med våbeneksport til at omfatte private sikkerhedsfirmaer. USA har allerede indført en sådan lovgivning.

Joel Hasse Ferreira (PSE). - (PT) Hr. formand, mine damer og herrer! EU-medlemsstaternes våbeneksport må ikke være i konflikt med kampen for menneskerettigheder eller til gavn for diktaturer og krigerske regimer. Europas og verdens sikkerhed og forebyggelse af terror fordrer en enorm indsats med at sikre kontrol med den europæiske eksport af både konventionelle våben og produkter, udstyr og teknologi, der lader sig anvende militært.

Jeg vil gerne fremhæve, hvor vigtigt det er at se nøje på de landes og regeringers aktuelle og tidligere adfærd, der køber våben og militært udstyr, ligesom der må drages de fornødne konsekvenser, hvad angår eksportkreditmekanismerne. Vi har så afgjort brug for en klar, effektiv og harmoniseret europæisk politik på dette område, ligesom det er bydende nødvendigt at støtte indsatsen for styrkede internationale standarder for våbenleverancer. Jeg vil slutte med en sætning, som jeg ytrede i plenarforsamlingen den 16. november 2006: "Ingen vil kunne forstå, hvis EU-medlemsstaternes forsvarsindustrier reelt beforder illegitime krige eller diktatoriske regimer. Det er ikke Europas mål og kan ikke være EU's praksis".

Proinsias De Rossa (PSE). - A Uachtaráin, ar an gcéad dul síos ba mhaith liom an tuairisc seo a thréaslú leis an tuairisceoir. Níl aon dabht ná go bhfuil dul chun cinn maith déanta leis an gcód saorálach faoi easpórtáil arm. Is í an fhadhb mhór a bhaineann leis, áfach, ná go bhfuil sé saorálach agus nach bhfuil dualgas dleathach ar na Ballstáit cloi leis na hoibleagáidí atá ann. Tá sé in am dúinn an cód seo a aistriú ina chomhbheartas Eorpach. In Éirinn, is oth liom a rá, níor chuir an rialtas i gcrích fós na gealltaí chun

reachtaíocht 1983 faoi easpórtálaithe arm a thabhairt suas chun dáta. Dá bhri sin, tá dreasacht ag déileálaithe arm an Stát a úsáid chun srianta níos láidre i dtíortha eile a sheachaint. Go ginearálta, ní aontaím le Coimeádaigh na Breataine ach caithfidh mé a rá go n-aontaím leis an tUasal Van Orden nuair a deireann sé go mba chóir go mbeadh an tAontas chun tosaigh ins na Náisiúin Aontaithe chun conradh nua faoi thrádáil arm idirnáisiúnta a bhaint amach. Chun críochnú, tugaim láncaíocht do mhír 28 faoi lánchosc arm ar an tSín. Ar a laghad, ba chóir go gcoimeádfar an lánchosc sin go dtí go mbeidh dul chun cinn sásúil déanta le cearta daonna agus polaitiúla.

Formanden. - Jeg takker tolkene og lykønsker hr. De Rossa med hans pragtfulde irske udtale.

Jacques Barrot, næstformand i Kommissionen. - (FR) Hr. formand! Parlamentet har endnu en gang i løbet af denne forhandling demonstreret sin betragtelige ekspertise i kontrol med våbenhandelen. Jeg vil igen takke hr. Romeva i Rueda, som personligt har opnået et ret godt kendskab til denne sag, der nok er vanskelig, men også meget vigtig. Vi kan se, faktisk, hvor meget spredningen af våben rundt om i verden giver næring til enhver form for vold visse steder.

Jeg har desuden noteret mig, at flere af Dem udtrykker ønske om, at EU skal spille en ledende rolle i FN i forbindelse med en international lovgivning om våbenhandel.

Jeg tror, at Parlamentet således bidrager til at styrke den europæiske kontrol med denne handel, som har så mange implikationer. Dette er en helt igennem grundlæggende, etisk dimension.

Jeg vil derfor gerne takke alle de parlamentsmedlemmer, som har udtalt sig under denne fremragende forhandling.

Formanden. - Forhandlingen er afsluttet.

Afstemningen finder sted i morgen.

9. Udvikling af Fællesskabets jernbaner - Certificering af lokomotivførere og togpersonale - Jernbanepassagerers rettigheder og forpligtelser (forhandling)

Formanden. - Næste punkt på dagsordenen er forhandling under ét om

- indstilling ved andenbehandling fra Transport- og Turismeudvalget om Rådets fælles holdning med henblik på vedtagelsen af Europa-Parlamentets og Rådets direktiv om ændring af Rådets direktiv 91/440/EØF om udvikling af Fællesskabets jernbaner og Europa-Parlamentets og Rådets direktiv 2001/14/EF om tildeling af jernbaneinfrastrukturkapacitet og opkrævning af afgifter for brug af jernbaneinfrastruktur (5895/2/2006 - C6-0309/2006 - 2004/0047(COD)) (A6-0475/2006) (Ordfører: Georg Jarzembowski);

- indstilling ved andenbehandling fra Transport- og Turismeudvalget om Rådets fælles holdning med henblik på vedtagelse af Europa-Parlamentets og Rådets direktiv om certificering af togpersonale, der fremfører lokomotiver og tog på jernbanesystemet i Fællesskabet (05893/5/2006 - C6-0310/2006 - 2004/0048(COD)) (A6-0480/2006) (Ordfører: Gilles Savary) og

- indstilling ved andenbehandling fra Transport- og Turismeudvalget om Rådets fælles holdning med henblik på vedtagelse af Europa-Parlamentets og Rådets forordning om internationale jernbanepassagerers rettigheder og forpligtelser (05892/1/2006 - C6-0311/2006 - 2004/0049(COD)) (A6-0479/2006) (Ordfører: Dirk Sterckx).

Georg Jarzembowski (PPE-DE), ordfører. - (DE) Hr. formand, hr. næstformand i Kommissionen, fru formand for Rådet! I min egenskab af ordfører anbefaler jeg Parlamentet, at de nationale jernbanenet i morgen ikke blot bliver åbnet for international personbefordring udført af alle jernbanevirksomheder, hvad enten de er statslige eller private og uanset deres oprindelsesland - som Rådet har i sinde - men at de også bliver åbnet for national personbefordring på et senere tidspunkt.

Det har været Parlamentets holdning siden 2003. Vi har altid haft den opfattelse, at det indre marked også bør gennemføres én gang for alle inden for jernbanesektoren, for gennem fair konkurrence blandt jernbanevirksomhederne at skabe flere og bedre servicetilbud til jernbanerejsende.

For at imødekomme Rådet, fru rådsformand - som stadig er betænkelig ved en for tidlig liberalisering af markedet for privat personbefordring - foreslår udvalget nu 2017 som det tidspunkt, hvor markedet for national befordring skal åbnes. Og det er også meningen, at lande, som først er tiltrådt EU den 1. maj 2004 eller senere, skal kunne forlænge denne frist med yderligere fem år, så deres jernbanevirksomheder får mere tid til at forberede sig på det indre marked og den konkurrence, det medfører.

Vi burde egentlig være enige om, at 10 eller 15 år virkelig burde være tilstrækkeligt for medlemsstaterne til at omstrukturere deres jernbanevirksomheder på en måde, så efterspørgslen fra kunderne og deres behov bliver dækket, for borgerne har krav på en effektiv og billig personbefordring på det nationale område. Kun på den måde vil jernbanesektoren kunne konkurrere med biler og fly og derved have en fremtid.

Bortset fra nogle få mindre ændringer er Transport- og Turismeudvalget enig med Rådet og Kommissionen i, at medlemsstaterne ikke må åbne deres net - heller ikke delvist - hvis dette udgør en trussel for personbefordringen inden for regional- og nærtrafik. Her er vi helt enige, for regional- og nærtrafikken er af vital betydning for borgerne, ikke mindst af miljøårsager.

Men, fru rådsformand, vi er ikke helt enige, hvad hele den store pakke angår, som Rådet er kommet med for at begrænse åbningen af nettene yderligere. Udvalget foreslår at afvise indførelsen af kriteriet "hovedformål" og prioriteringen af koncessionskontrakter med lang løbetid. Det glæder mig meget, at det portugisiske formandskab i bilag II i den fælles holdning havde samme opfattelse som Parlamentet på det punkt, for når man holder kravene fra det indre marked - som burde være gennemført for længst - op mod de offentlige regionale og lokale personbefordringstjenesters særinteresser, så bliver det klart, at begrænsningen af markedsåbningen er sikret tilstrækkeligt til fordel for den offentlige passagernærtrafik gennem særbestemmelserne.

Udvalget fulgte ikke min anbefaling om klart at afvise de tvungne afgifter for alle former for personbefordring til gavn for den offentlige passagernærtrafik - som Rådet overraskede os ved at indføre - men anbefaler derimod ændringer.

I forligsproceduren må Parlamentet og Rådet i fællesskab overveje endnu en gang, hvorvidt en sådan tvungen afgift rent faktisk er berettiget og forenelig med ordningen eller blot risikerer at blive et påskud for målrettede begrænsninger af markedsåbningen.

Endvidere henstiller udvalget til, at de nye regler om transit overtages og at undtagelserne for Malta og Cypern og de ændrede formuleringer vedrørende ændring af direktiv 2001/14/EF til fordel for en mere effektiv planlægning af højhastighedsstrækninger vedtages.

Jeg appellerer til Dem, hr. næstformand i Kommissionen, om, at Kommissionen tilslutter sig Parlamentets forslag, da tilkendegivelserne fra Deres medarbejdere i udvalget, hvorefter de ikke kunne se nogen grund til at åbne markederne for den nationale personbefordring, efter min mening står i et modsætningsforhold til Kommissionens holdning gennem flere år.

Jeg vil gerne minde om den berømte hvidbog om det indre marked, som Kommissionen offentliggjorde i 1985. Med den in mente står det klart, at man siden da har haft det princip, at der ikke er behov for at begrunde det indre markeds gennemførelse, men modstanden mod det, og en sådan begrundelse er De os stadigvæk skyldig.

Afslutningsvis vil jeg gerne sige, at jeg ikke tror, at formandskabet vil godkende Parlamentets forslag *in toto*, og derfor appellerer jeg til det om at indlede forligsproceduren med det samme, om muligt allerede i februar, så vi bliver færdige, før det tyske formandskab slutter til sommer. Jeg tror, at borgerne og det europæiske erhvervsliv har brug for denne tredje jernbanepakke, så lad os arbejde sammen om at få den vedtaget til sommer.

Gilles Savary (PSE), ordfører. - (FR) Hr. formand! Hr. kommissær, mine damer og herrer, det er mig en ære at præsentere Dem for min betænkning om certificering af togpersonale, der fremfører lokomotiver og tog på jernbanesystemet i Fællesskabet

Jeg vil gerne først og fremmest sige, at der er tale om en eksemplarisk og sjælden sag, for sjælden, vil jeg sige, for den afspejler gennemførelsen i gældende europæisk ret af en sektoriel overenskomstaftale, i dette tilfælde en forhåndsftale mellem arbejdsgiverne og lønmodtagerne ved jernbanen. Alt dette er der taget højde for i lovgivningen, men generelt bryder vi, fulde af overbevisning, ret så ofte med denne

aftale mellem jernbanearbejdere og arbejdsgivere for jernbaneselskaber, eller mere generelt mellem lønmodtagere og arbejdsgivere, selv om der ikke længere er tale om at bryde noget, når alle føler sig ansvarlige for et europæisk forslag og for et direktiv. Jeg hører til dem, der mener, at for at skabe et effektivt Fællesskab af De Europæiske Jernbaner, hvilket er absolut påkrævet, skal jernbanearbejderne bifalde det og være overbeviste om, at det i stedet for at starte en slags økonomisk borgerkrig mellem jernbaneselskaberne snarere støtter udviklingen af jernbanen.

Det stillede forslag er helt igennem eksemplarisk. Jeg vil gerne tilføje, henvendt til hr. Jarzembowski, at det ikke er nok at dekretere nogle datoer for liberalisering for at opnå et indre europæisk marked, noget vi altid har været uenige om. Denne kamp om datoer er forfærdelig restriktiv. For at opnå et indre europæisk marked skal vi først sørge for, at togene er interoperable, hvilket først og fremmest kræver en betragtelig finansiering. I den forbindelse har jeg lagt mærke til, at liberaliseringstoget kører langt hurtigere end budget- eller interoperabilitetstoget.

For at vende tilbage til direktivet vil det berøre Storbritannien meget lidt, eftersom der kun findes én tunnel for at komme derfra, og få grænser til lands. Det vil berøre Spanien forholdsvis lidt, eftersom sporvidden er anderledes. Det vil berøre en række andre lande i forholdsvis lille grad, da disse lande ikke nødvendigvis har direkte jernbaneforbindelser over grænserne til Unionen, jeg tænker på Finland og Grækenland. Så det meste af liberaliseringen afhænger af interoperabiliteten, og min betænkning omhandler den menneskelige interoperabilitet, dvs. godkendelsen af et togførerbevis på hele Unionens territorium.

Jeg vil gerne takke mine kolleger i dag for et bemærkelsesværdigt stykke arbejde. Hvad direktivet angår, har jeg følgende bemærkninger. For det første er det rigtigt, at det drejer sig om en licens for hele jernbanenettet og ikke kun for det internationale jernbanenet, for vi mener, at alle togførere skal kunne have ambitioner om at avancere til internationalt niveau, og at der ikke er stor forskel på at køre et TGV-tog (højhastighedstog) inden for en medlemsstats grænser eller et TGV-tog, som passerer grænsen. Jeg mener, at dette er helt essentielt.

Dernæst er Parlamentets store bidrag - som også har skabt uoverensstemmelse med Rådet - at vi mener, at det togpersonale, der udfører sikkerhedsopgaver, skal omfattes af yderligere et forslag, og vi foreslår en køreplan. Der reddes jævnlige liv af det togpersonale, som har lært en række opgaver som f.eks. at evakuere togvognene, bringe passagererne i sikkerhed, signalregulering og aktivering af visse alarmsystemer. Det er helt berettiget, at disse kvalificerede personer anerkendes, og især at vi forsøger at harmonisere deres kvalifikationer i alle europæiske lande for at undgå, at nogle af dem er underkvalificerede. Det er et spørgsmål om sikkerhed og ikke bare et socialt spørgsmål.

Parlamentet har stillet forslag herom, og vi mener, at det er meget vigtigt at stille det nu, for vi befinder os faktisk i et univers med flere jernbaneselskaber, og da det er Fællesskabet af De Europæiske Jernbaner, vi er ved at skabe, er det helt legitimt at fastsætte regler for erstatning mellem jernbaneselskaberne, når de udveksler personale, som de har uddannet. Med andre ord, når et selskab uddanner en togkonduktør med store omkostninger og denne konduktør forlader selskabet efter to år for et andet selskab, kræver det et minimum af regler for, at det selskab, som arver denne konduktør, delvist godtgør det selskab, som har uddannet vedkommende. Eftersom der ikke er noget jernbaneuniversitet, gives der for tiden dispensation fra uddannelsen i visse selskaber, hovedsageligt de historiske selskaber, og det må ikke blive sådan, at de, der går ind på markedet, udnytter dette for at blive mere konkurrencedygtige med lavere omkostninger.

Hr. kommissær, jeg mener, Europa-Parlamentets forslag er rigtige. Jeg er udmærket klar over de uoverensstemmelser, som består med Rådet, hovedsageligt de, som jeg netop har nævnt om anvendelsesområdet. Jeg mener ikke desto mindre, at Parlamentets holdning er rigtig. Jeg gør opmærksom på, at vores kolleger, fra alle politiske grupper, enstemmigt har godkendt forslaget i Transport- og Turismeudvalget. Her er der altså en stærk holdning, som vi vil lægge vægt på i forligsproceduren, på samme måde som for de andre betænkninger, f.eks. Jarzembowski-betænkningen, som jeg forstår opfordrer til liberalisering, uden imidlertid at forstå ...

(Formanden bad taleren afslutte indlægget)

Jeg ville blot sige ja til liberalisering på betingelse af, at den reguleres, og at de offentlige tjenester bevares.

Dirk Sterckx (ALDE), ordfører. - (NL) Hr. formand, fru formand for Rådet, hr. kommissær! Hensigten med disse betænkninger er at gøre de europæiske jernbaner mere attraktive for brugerne. En af de ting, som i årevis har tilskyndet EU til dette, er åbningen af markedet, som fører til flere investeringer i jernbanerne og forbedrer kvaliteten af servicen. Til denne indsats passer også denne forordning om passagerers rettigheder.

Siden Kommissionens forslag er vi kommet et godt stykke fremad under førstebehandlingen og også med Rådets fælles holdning og afstemningen i Transportudvalget. Jeg vil gerne takke de kolleger, som har medvirket til det, og ganske særligt skyggeordførerne, mange gange for de bidrag, som de har ydet til denne betænkning.

Jeg tror, vi nu er ved at samle rettighederne til en effektiv og gennemførlig helhed, som indeholder bestemmelser om jernbaneselskabers ansvar i tilfælde af en ulykke - jeg håber, at det aldrig sker, men hvis det skulle ske, skal der være ens regler overalt i Unionen. Bestemmelser om modtagelse af passagerer og kompensation i tilfælde af forsinkelser eller aflysning af en togforbindelse, togs og stationers tilgængelighed for handicappede, rettigheder og bestemmelser om bagage og større ting såsom cykler og barnevogne og adgang til billetsalg. Jeg vil bede mine kolleger om ikke at overdrive og undlade at pålægge jernbaneselskaber, som anvendes af meget få mennesker, besværlige og meget dyre systemer, for det kunne påvirke jernbaneselskabernes rentabilitet. Vi skal dog garantere, at billetter i meget vid udstrækning er tilgængelige og disponible for folk, som vil med toget. Samtidig bør information af passagerer være tydelig og tilgængelig, og der skal være en klageordning, som alle kender, og som også nemt er tilgængelig for alle.

Vi synes - og jeg vil bede rådsformanden om at overbevise sine kolleger om, at dette punkt skal tilføjes - at hele systemet med rettigheder skal forklares tydeligt for borgerne og togpassagererne på stationerne og i toget.

Vi har efter min mening sammensat en meget afbalanceret pakke med rettigheder. På de punkter, hvor vi stadig er uenige med Rådet, håber jeg, at vi kan opnå et kompromis i en god dialog under forligsproceduren.

Der er imidlertid et vigtigt punkt, fru rådsformand, hvor Rådet og Parlamentet er uenige. Vi forstår ikke, hvorfor alle disse rettigheder ikke skal gælde for alle jernbanepassagerer. Hvis nogen kommer ud for en ulykke og er kommet til skade, er det da vigtigt, om han sidder i et tog, som passerer en national grænse eller ej?

Ansaret skal der træffes bestemmelser om på en tydelig og forståelig måde for alle togpassagerer i Unionen. Hvis jeg vil med toget med en kørestol, skal toget og stationen være tilgængelige, og så er det ligegyldigt, om det tog, jeg vil med, kører fra Hannover til Amsterdam eller fra Hannover til Berlin.

Jeg vil altså bede Rådet om at opgive sin holdning og sørge for, at alle togpassagerer får de rettigheder, som de fortjener, for så ved alle europæiske borgere, at de har en pakke med grundlæggende rettigheder, uanset hvor i EU de tager toget. Så ved de også, at de roligt kan nyde EU's mangfoldighed, når de tager toget.

Da denne mangfoldighed i EU udgør Europas sjæl, som fru Merkel sagde i formiddags, vil vi opfordre alle til at lære Europas sjæl at kende ved at tage med toget, hvis det er muligt.

Karin Roth, formand for Rådet. - (DE) Hr. formand, mine damer og herrer! På vegne af forbundsminister Tiefensee, som desværre ikke kan være til stede på grund af en vigtig aftale, takker jeg for denne mulighed for at tale til Dem i dag.

Det tyske formandskab er først lige begyndt, og med den forestående afstemning om forslagene til den tredje jernbanepakke har vi allerede en af de vigtigste sager på transportområdet i dette halvår på dagsordenen. Disse tre pakker vil bringe os et væsentligt skridt tættere på en fuldstændig åbning af markederne og dermed gennemførelsen af det europæiske jernbaneområde. De fortsætter det, som vi påbegyndte i fællesskab med de første programmer med foranstaltninger.

Med den første jernbanepakke, der blev vedtaget i 2001, gjorde vi det muligt for de enkelte operatører inden for jernbanegodstransport at gøre praktisk og uafhængig brug af nabobanernes net i den internationale transport.

Vedtagelsen af den anden jernbanepakke var en anden milepæl på vores vej mod gennemførelsen af et fælles jernbanemarked i Europa, hvilket er en bydende nødvendighed. Med den blev åbningen af markederne for godstransport en realitet pr. 1. januar 2007. Det er et stort fremskridt, som Rådet og Parlamentet begge kan være stolt af.

Der er et stort behov for denne åbning af markederne, for godstransporten vokser enormt, men det vil næppe være noget nyt for Dem. Ifølge Kommissionens beregninger vil godstransporten på vejene notere en stigning på 45 % frem til 2020, hvilket svarer til 1,5 millioner lastbiler yderligere på vejene. I modsætning til landevejstransport har jernbanetransport stadigvæk et stort potentiale, som vi kan udnytte. Der er altså et stort behov for at få mere gods transporteret med jernbane.

Så hvis åbningen af markederne skal være mere end blot en dato, så må vi styrke processen og sætte alt ind på at sikre, at de nuværende forhindringer bliver fjernet hurtigt. Dertil hører bl.a. også at sikre, at det personale, som står for godstransporten - særligt lokomotivførerne - også rent faktisk kan benyttes uden hindringer i den grænseoverskridende trafik. Sådanne regler er fastlagt i det såkaldte direktiv om certificering af lokomotivførere og togpersonale, som der skal træffes afgørelse om nu.

Hvad denne retsakt angår, ser jeg ikke de store uoverensstemmelser mellem Rådet og Parlamentet, men jeg vil gerne tage et par punkter op. For det første ønsker udvalget nu - ved at ændre direktivets artikel 1 - at personale, der ikke fungerer som lokomotivførere, men har ansvar for sikkerhedskritiske opgaver, også skal certificeres. I princippet er denne tilgang rigtig, men spørgsmålet er, hvem der er tale om. Formuleringen "andet personale, som varetager sikkerhedsopgaver" er så vag, at vi slet ikke ved, hvem den dækker over.

Efter min mening vil det være hensigtsmæssigt at få det afklaret, før vi gør noget som helst andet. Først da kan vi træffe afgørelse om, under hvilke forudsætninger og på hvilke betingelser en certificering er nødvendig. Rådets fælles holdning har taget højde for dette punkt. Ifølge den skal Det Europæiske Jernbaneagentur undersøge, om yderligere personale skal certificeres. Jernbaneagenturet kan altså hjælpe os med at finde ud af, på hvilke betingelser det vil være hensigtsmæssigt at certificere personale, som ikke indbefatter lokomotivførere. Vi bør afvente resultaterne af Jernbaneagenturets undersøgelse, før vi forhastet medtager dette punkt i direktivet.

For det andet bliver det i ændringsforslag 23 foreslået, at hvis en lokomotivfører skifter til en anden jernbanevirksomhed, så skal der ved lov betales en godtgørelse for udgifterne til dennes uddannelse. Hvad indholdet angår, er Rådet og Parlamentet enige på det punkt. Men hvorfor skulle vi regulere det med en lov, når løsninger i form af aftaler kunne være langt mere effektive? Ifølge Rådets fælles holdning skal arbejdsmarkedets parter fastlægge ved aftale, hvem der skal afholde udgifterne til uddannelse. For så vidt er der ingen uenighed.

Jeg vil nu gerne gå over til den tredje jernbanepakkes anden retsakt, nemlig forslaget om jernbanepassagerers rettigheder og pligter, som ikke kun tager sigte på at forbedre forbrugernes rettigheder, men også gøre jernbanen mere attraktiv i Fællesskabet på lang sigt. Den foreslåede forordnings betydning for bevægelseshæmmede skal også fremhæves, da forordningen vil gøre det betydeligt nemmere for dem at rejse med jernbane.

Rådets fælles holdning falder i vid udstrækning sammen med Parlamentets krav. F.eks. er COTIF/CIV-bestemmelserne om jernbanevirksomhedernes ansvar for skader på personer og bagage og indgåelse af transportaftaler medtaget.

Der hersker dog uenighed med hensyn til forordningens anvendelsesområde. Afvigende fra den fælles holdning kræver Parlamentets Transport- og Turismeudvalg, at forordningen som hovedregel skal gælde for den nationale jernbanetrafik. På det punkt var det særlig vanskeligt at opnå enighed i Rådet. Det er derfor formandskabets opfattelse, at det kompromis, der er fundet med den fælles holdning, ikke bør bringes i fare.

Det gælder også for den tredje jernbanepakkes tredje og sidste retsakt, direktivet om liberalisering. Ifølge den fælles holdning, som vi nåede frem til sammen med alle medlemsstater under store anstrengelser, skal de internationale markeder for personbefordring åbnes fra og med 2010 under inddragelse af cabotage i forbindelse med internationale rejser, idet de nationale jernbanenet dog ikke skal åbnes i første omgang. Det skal hilses meget velkommen, at Transport- og Turismeudvalget har godkendt tidspunktet 2010.

Med hensyn til det vanskelige spørgsmål om at åbne de nationale jernbanenet har Parlamentet foreslået et nyt kompromis. Selv om jeg finder det meget påskønnelsesværdigt, tvivler vi meget på, at der kan opnås enighed på baggrund af det kompromisforslag. I den henseende er det også udtryk for at gå bort fra den gradvise tilgang, som har kendetegnet liberaliseringen hidtil, hvorfor man kan frygte, at mange medlemsstater vil undlade at betragte dette nye kompromis som et kompromis overhovedet.

Hvad åbningen af de nationale jernbanenet angår, må man stille det spørgsmål, om vi ikke forlanger for meget af medlemsstaterne. Med den ønskede fælles vedtagelse af alle tre lovforslag for øje må det være tilladt at spørge, om vi ikke ved at presse på med maksimumskrav inden for personbefordring ødelægger mulighederne for løsninger inden for godstransport, som er langt mere presserende.

Jeg er helt klar over, at det ikke bliver nemt at opnå enighed på det punkt. Personbefordringstjenesterne i Europa skal være attraktive og pålidelige. Parlamentet og Rådet må derfor vedkende sig et fælles ansvar og leve op til det.

Jeg mener at kunne sige, at den tredje jernbanepakke er så vigtig for os alle, at vi alle må have en interesse i at opnå enighed. Det tyske formandskab vil sætte alt ind på at få den vedtaget og få gennemført det integrerede jernbaneområde, som vi har så stort behov for. Det kræver modige forandringer, men også kløgt og undertiden en smule tålmodighed. Rådet og Parlamentet har ofte nok demonstreret deres gode vilje og fundet et for begge parter acceptabelt kompromis, selv om holdningerne var forskellige.

Vi er ikke bange for at finde frem til et bæredygtigt kompromis i en fornuftig forligsprocedure. Jeg appellerer til Parlamentet om ikke at stille en lang række tungtvejende ændringsforslag og derved gøre det næsten umuligt at opnå konsensus, før vi overhovedet kommer i gang. Jeg håber, at budskabet er nået frem.

(Bifald)

Jacques Barrot, næstformand i Kommissionen. - (FR) Hr. formand! Mine damer og herrer, jeg glæder mig over de fremskridt, der er sket med den tredje jernbanepakke siden marts 2004. Der er tale om en samling lovforslag af en vis teknisk og juridisk kompleksitet. Samtidig takker jeg ganske særligt hr. Jarzembowski, hr. Savary og hr. Sterckx, som alle tre har gjort et meget bemærkelsesværdigt stykke arbejde.

Næsten tre år efter vedtagelsen af Kommissionens indledende forslag skal Parlamentet og Rådet finde et kompromis for alle forslagene, som fru Roth netop har forklaret det så godt.

Først og fremmest vil jeg gerne understrege, at hele den lovpakke, som Kommissionen foreslog, med én undtagelse er fastholdt af Parlamentet og Rådet. Der er faktisk en samlet logik, som ligger til grund for disse forslag, og som vil gøre det muligt at gøre jernbanen til et fællesskabsanliggende. Jeg tilføjer, at det nye forslag om offentlig trafikbetjening også har gjort gode fremskridt, selv om det ikke er på dagsordenen i dag, og jeg mener, at en behandling af den tredje jernbanepakke parallelt med dette forslag ville give mulighed for at nå til et samlet kompromis ved lovgivningsprocedurens afslutning. Det kræver naturligvis, at alle gør en indsats, som De sagde, fru minister. Kommissionen er klar til at gøre en indsats, og Deres kommissær vil bestræbe sig på at spille rollen som mægler i den forbindelse.

Jeg har nu et par bemærkninger til de tre betænkninger. Først vil jeg gerne takke hr. Jarzembowski. Kommissionen glæder sig over, at Rådet og Parlamentet er nået til en konsensus om åbningen af markedet for internationale tjenester med cabotage, der vil ske i 2010, som Kommissionen havde foreslået.

Derimod rejser åbningen af markedet for nationale tjenester nogle problemer. I 2004 nøjedes Kommissionen med at foreslå åbning af markedet for internationale tjenester. Den konkluderede på grundlag af sin analyse, at der ikke var de rette økonomiske og lovmæssige betingelser for at retfærdiggøre en større åbning.

Driften af de nationale jernbanelinjer og især de regionale linjer i visse EU-lande er særlig vanskelig og ikke altid rentabel, skal det siges. Det er sandt, hr. Jarzembowski, at indførelsen af større konkurrence på dette marked er positivt for at øge driftseffektiviteten, men vi har bestræbt os på at nå dette mål ved hjælp af en harmoniseret lovgivning om offentlig trafikbetjening.

Vi er således overhovedet ikke imod princippet om at åbne markedet for nationale tjenester, men vi mener, at det i forbindelse med denne tredje jernbanepakke risikerer at være for tidligt at træffe en afgørelse. Vi ønsker at vurdere spørgsmålet ud fra en mere detaljeret analyse, og vi ønsker at tage hensyn

til andre elementer i det forslag om offentlig trafikbetjening, som hr. Meijer er ordfører for. Det er grunden til, hr. Jarzembowski, at vi er tilbageholdende med hensyn til åbningen af det nationale marked.

Til gengæld kan jeg støtte en række af Parlamentets ændringsforslag til andre artikler i teksten, som f.eks. planen om en udvidelse af gyldighedsperioden for rammeaftalerne om kapacitetstildeling til 15 år i tilfælde af specialiseret infrastruktur. Ligeledes støtter vi en ændring af ordlyden i artiklen om rammeaftalerne, afklaringen af anvendelsesområdet for den afgift, der pålægges for at finansiere de offentlige tjenester, samt de vilkår, der er fastlagt i den forbindelse, og vi er også med på at udskifte begrebet økonomisk ligevægt med begrebet rentabilitet for at analysere cabotagens eventuelle indvirkning på en eksisterende offentlig tjeneste inden for rammerne af en international tjeneste. Det var, hvad jeg havde at sige om det første forslag, som hr. Jarzembowski har arbejdet meget med.

Det andet forslag er fra hr. Savary, og jeg har noteret mig, at det er vedtaget enstemmigt i Kommissionen. Dette forslag giver faktisk mulighed for, som hr. Savary meget fint bemærkede, at opnå interoperabilitet for mennesker, hvilket er lige så vigtigt som for materiel. De har genoptaget det anvendelsesområde, som Kommissionen oprindeligt foreslog. Med et mere og mere åbent jernbanenet forekommer det os faktisk vigtigt at sikre, at personalet - som De præciserede var kvalificeret personale med ansvar for sikkerheden på togene, og ikke bare konduktører - uddannes korrekt, og at dets helsetilstand er i orden. Jeg har i øvrigt noteret mig fru Roths bemærkninger, men jeg mener, at der er mulighed for at nå frem til en aftale.

Tillad mig, hr. Savary, at lufte nogle forbehold vedrørende visse ændringsforslag om finansieringen af uddannelsen. De har foreslået, at en jernbanevirksomhed, som har ansat en togkonduktør, hvis uddannelse helt eller delvist er finansieret af en anden jernbanevirksomhed, som denne konduktør frivilligt har forladt efter mindre end fem års ansættelse, refunderer en del af uddannelsesomkostningerne til den virksomhed, som har stået for uddannelsen. Vi er principielt enige, men det er sandt, at ændringsforslaget skaber problemer, især af juridisk art - er det ikke tilfældet med et mere kontraktligt tiltag? Kommissionen tøver med at gribe ind på et område, hvor vi ikke rigtigt har nogle faktuelle oplysninger. Vi kender ikke problemets omfang fuldt ud, og vi ved heller ikke, hvilke muligheder vi har for at løse det. Med dette forbehold, hr. Savary, er vi enige i forslaget, som blev vedtaget enstemmigt i Kommissionen.

Jeg kommer nu til hr. Sterckx' betænkning om internationale jernbanepassagerers rettigheder og forpligtelser. Det første problem angår anvendelsesområdet og det, at det omfatter de nationale tjenester. Fru Roth har netop forklaret os, at dette anvendelsesområde skabte nogle problemer i Rådet. Jeg vil ikke desto mindre gerne sige til Dem, hr. Sterckx, at vi efter min mening må indrømme, at det er umuligt at skelne sektionerne fra de forskellige jernbaneinfrastrukturer, for i modsat fald ville brugerne aldrig finde ud af, hvad deres rettigheder var, som De så udmærket sagde. Kommissionen vil derfor gerne tilslutte sig Deres ændringsforslag, og den vil bistå med at nå til kompromis med Rådet på dette punkt. Endvidere forekommer det logisk med et tiltag, som giver medlemsstaterne mere frihed angående alle de jernbanetjenester, som er underlagt offentlige servicekontrakter, og det burde lette kompromiset.

Det andet spørgsmål gælder det civilretlige erstatningsansvar ved ulykkestilfælde. Deres anmodning om at etablere et objektivt ansvar for jernbaneselskaberne ville sidestille deres ansvar med luftfartsselskabernes. Hvad det angår, afspejler det fint Kommissionens foranstaltning, og derfor kan jeg støtte dette ambitiøse tiltag, selv om det går ud over COTIF/CIM-ordningen.

Vores tjenestegrene vil viderebringe Dem Kommissionens detaljerede holdning til hvert ændringsforslag. Kommissionen bliver naturligvis og overhører Deres forhandling og står til Deres rådighed, hvis der skulle opstå spørgsmål.

Til slut vil jeg gentage Deres forslag, fru minister. Jeg tror faktisk, at det er nødvendigt, at vi hver især sætter alt ind på at få denne tredje jernbanepakke til at lykkes. Det ville virkelig være ærgerligt at lade denne chance for at fremme hele jernbaneområdet i Europa gå fra os. Det er altafgørende, at den tredje jernbanepakke kører på skinner, og at den når sin destination. Jeg takker Dem alle for det fremragende arbejde, der allerede er gjort, og jeg opfordrer Dem til at gøre alt for at gennemføre det.

Elisabeth Jeggle, for PPE-DE-Gruppen. - (DE) Hr. formand, hr. kommissær, mine damer og herrer! Jeg vil gerne byde hjertelig velkommen til fru Roth som rådsformand. Som ordføreren og også kommissæren allerede har forklaret, er EU-førerbeviset for lokomotivførere, som sættes under afstemning i morgen, et vigtigt skridt hen imod en åbning af jernbanetransporten i hele EU. Førerbeviset for lokomotivførere er en del af den tredje jernbanepakke, som også indeholder to andre lovforslag, som er vigtige i vores øjne, nemlig det om erstatning til passagerer og åbning af den internationale

personbefordring fra og med 2010. Disse tre lovforslag skaber de bydende nødvendige forudsætninger for, at en fuldstændig liberalisering af jernbanetransporten i EU kan blive en realitet.

Særligt på baggrund af den åbning af markederne inden for godstransport i EU, der trådte i kraft ved årsskiftet, vil EU-førerbeviset for lokomotivførere få stor betydning. Det vil spare tid og penge. For øjeblikket har hver af de 27 medlemsstater forskellige krav til, hvilket togpersonale der skal certificeres hvordan. Det har hidtil været forbundet med en masse bureaukrati at få anerkendt de forskellige førerbeviser for lokomotivførere, men disse problemer bliver nu forhåbentlig ryddet af vejen med den standardisering i hele EU, der er på tale.

Det vil være en yderligere fordel, at dette EU-førerbevis for lokomotivførere øger arbejdstagernes frie bevægelighed inden for jernbanetransport væsentligt og også jernbanesikkerheden.

Men førerbeviset bliver kun en virkelig succes, hvis det generelt også fører til mindre bureaukrati - også det har vi banet vejen for. Vi har f.eks. forhindret, at hele personalet skal certificeres, som nogle havde ønsket. Nu vil vi som første skridt certificere lokomotivførerne og som næste skridt det personale, der varetager sikkerhedsopgaver - som kommissæren mente ikke var nogen god løsning. Men Det Europæiske Jernbaneagentur vil på baggrund af de erfaringer, der er gjort indtil da, afgøre, hvordan dette andet skridt skal se ud. Det er vores holdning.

Vi har også fået rykket tidspunktet for indførelsen frem til slutningen af indeværende år, da en hurtig indførelse vil medføre besparelser hos jernbanevirksomhederne. Hvad bilagene om de tekniske aspekter angår, måtte vi acceptere et kompromis, som dog bestemt er fornuftigt. Derfor støtter vi det også. Samlet set er jeg meget tilfreds.

Jeg vil gerne takke ordføreren, hr. Savary, for det konstruktive samarbejde. Vi vil støtte denne betænkning på plenarmødet i morgen.

Bogusław Liberadzki, for PSE-Gruppen. - (PL) Hr. formand! Jeg repræsenterer Den Socialdemokratiske Gruppe i Europa-Parlamentet, og vores tilgang til problemet er følgende: Hvad angår hr. Jarzembowskis betænkning, er vi meget engagerede i genrejsning af jernbanerne. Med genrejsning mener vi bedre udnyttelse af jernbanernes potentiale og af fordelene ved det positive bidrag, som de kunne yde til et europæisk transportsystem.

Vi er meget opmærksomme på passagerernes interesser, herunder nødvendigheden af at gøre jernbanerne tilgængelige for alle sociale grupper set ud fra både et teknisk og et økonomisk synspunkt. Endelig mener vi, at det er meget vigtigt, at jernbanerne kan levere flere attraktive tjenesteydelser på markedet. Det kan bl.a. opnås ved at tillade konkurrence mellem jernbaner på det internationale marked.

Derfor opfatter vi liberalisering som et middel til at nå et mål, ikke som et mål i sig selv. Vi går ind for liberaliseringen af internationale tjenester i 2010 og vil gerne understrege, at det drejer sig om internationale og ikke bare grænseoverskridende tjenester. Vi kan acceptere Rådets holdning og dets forslag om nationale tilsynsorganers rolle og overvågning af leveringen af offentlige tjenester. Vi kan også acceptere alle de bestemmelser, der skal sikre, at nationale personbefordringssystemer fungerer effektivt.

Vi stillede et ændringsforslag om, at der i 2012 skal forelægges en rapport, hvor der redegøres for virkningerne af liberaliseringen i 2010. Vores idéer er i overensstemmelse med dem, som kommissær Barrot fremkom med. Vi har store forventninger til den rapport.

Spørgsmålet om evt. liberalisering af nationale tjenester gav anledning til meget debat i Transport- og Turismeudvalget. Som et overordnet kompromis foreslår vi, at muligheden for liberalisering i 2017-2022 overvejes for henholdsvis EU-15 og EU som helhed. Der er uenighed i gruppen om dette spørgsmål. Vi mener imidlertid, at der er vigtigt at sende et budskab om, at Europa er interesseret i at skabe et europæisk transportsystem. Det glædede os også at høre ministeren sige, at Rådet er rede til at søge et kompromis og undersøge, hvordan der kan opnås enighed.

Min gruppe glædede sig også over kommissær Barrots holdning og hans udtalelse om, at Kommissionen ønsker at engagere sig aktivt. Til sidst vil jeg takke ordførerne for deres indsats.

FORSÆDE: Mario MAURO*Næstformand*

Josu Ortuondo Larrea, for ALDE-Gruppen. - (ES) Hr. formand! Fru formand for Rådet, hr. kommissær, mine damer og herrer, for mange år siden vedtog vi oprettelsen af et fælles europæisk område, der var kendetegnet ved den frie bevægelighed af personer, varer, kapitaler og tjenesteydelser, og vi er kommet videre i løbet af disse år, men vi skal stadig gøre meget, for at det, vi tilstræbte, bliver en realitet.

En af de udestående opgaver er netop den, vi behandler i dag, dvs. åbningen af det fælles europæiske rum for tjenesteydelser vedrørende jernbanetransport af passagerer. Vi taler om en tjenesteydelse, der berører borgerne direkte, og derfor skal vi handle fornuftigt for at undgå, at opnåelsen af vores mål kan forårsage så stor skade, at det ikke opvejes af den forventede gevinst. Som det har været tilfældet i forbindelse med andre typer af liberaliseringer, skal vi være forsigtige og tålmodige, så vores beslutninger giver tilstrækkeligt rum for tilpasning til ændringerne og ikke berører en grundlæggende offentlig serviceydelse.

Gruppen Alliancen af Liberale og Demokrater for Europa går fuldt og helt ind for, at de internationale tjenesteydelser bliver liberaliseret, sådan som Kommissionen og Rådet foreslog i deres fælles holdning, men vi ønsker derudover, at de øvrige nationale tjenesteydelser bliver liberaliseret, og det bør medtages i den ændring af direktiv 91/440/EØF, vi drøfter.

Hvad angår sidstnævnte aspekt ved vi, at der er mange mennesker, som f.eks. vores franske kolleger og andre, der frygter, at den frie konkurrence kan få negative følger for ydelsen af nationale jernbanetransportydelse, der ikke er så rentable.

Vi deler denne bekymring, og derfor vil vi, selv om vi som helhed vil støtte Transport- og Turismeudvalgets ændringsforslag, stemme for ændringsforslag 37, så Kommissionen i 2012, når man har høstet to års erfaringer med liberaliseringen af de internationale ydelser, forelægge en rapport for os, der fem år på forskud analyserer status for forberedelsen af åbningen af markedet for passagertransport i de enkelte stater. Vi vil også forkaste ændringsforslag 18, for vi synes, at det er fornuftigt, at man i en periode på højst 15 år kan begrænse de internationale personbefordringstjenesters ret til at optage og afsætte passagerer, når det betyder, at de skal konkurrere med en anden tidligere statslig koncessionsaftale, der er indgået efter en offentlig gennemsigtig og åben udbudsprocedure.

Vi vil sikre, at en introduktion af nye internationale befordringstjenester, som betyder konkurrence, ikke kommer til at berøre de nuværende regionale og lokale jernbanetjenesters økonomiske levedygtighed, samt at der kan fastsættes afgifter, der skal tilfredsstille såvel de statslige tjenester som de internationale, og som skal anvendes til at kompensere for det offentliges forsyningspligt.

Vi tilstræber desuden, at det private initiativ investerer i udviklingen af jernbanerne, og derfor foreslår vi, at rammeaftalerne for tildelingen af jernbanetransportydelse kan dække et tidsrum på op til 15 år eller mere, såfremt det drejer sig om store investeringer i specielle infrastrukturer, som kan fremvise en afskrivningsplan, der retfærdiggør en sådan exceptionel frist.

Endelig vil jeg gerne takke ordførerne, hr. Jarzembowski, hr. Sterckx og hr. Savary for deres indsats.

Roberts Zile, for UEN-Gruppen. - (LV) Hr. formand, fru Merkel og hr. Barrot! Det glæder mig meget, at tre af mine kolleger, som jeg tidligere har haft æren af at deltage i udarbejdelsen af den tredje jernbanepakke sammen med, med stor succes har forberedt andenbehandlingen. Jeg siger "med stor succes", for det første fordi pakken er bevaret, og for det andet fordi Europa-Parlamentet holder fast ved, at vi i det fremtidige Europa ikke kan anvende forskellige standarder, f.eks. mellem såkaldt international transport og national transport. Passagerer i Europa bør have den samme beskyttelse, uanset om de passerer en statsgrænse eller ej. I forbindelse med liberalisering af passagerbefordringsmarkedet må vi være principfaste. Hvis EU's indre marked eksisterer, eksisterer det også inden for intern transport. Det går ikke, at vi siger, at der er et indre EU-marked for varer og tjenesteydelser, men at markedet på dette område er afgrænset til medlemsstaternes grænser. Hvis jeg ser på denne tredje jernbanepakke med en baltisk borgers øjne og spørger, hvad den vil ændre for mig som kunde, er svaret på baggrund af Rådets fælles holdning, at intet vil være ændret. For ligesom de baltiske stater er afskåret fra EU's elektricitetsnet, er de også afskåret fra EU's internationale jernbanetransportsystem. Derfor må Parlamentet være rede til at gå videre til forligsproceduren af hensyn til personer med særlige behov og til passagerer i Vest- og Centraleuropa og dem i den østlige periferi. Efter min opfattelse må vi også finde en ny løsning på problemet vedrørende kvaliteten af jernbanegodstransport, men det ligger ude i fremtiden.

Michael Cramer, for *Verts/ALE-Gruppen*. - (DE) Hr. formand, hr. næstformand i Kommissionen, fru formand for Rådet, mine damer og herrer! Indtil nu har det kun været muligt at rejse ubegrænset gennem Europa, fra Lissabon til Tallinn, fra London til Athen, fra Paris til Warszawa, på landevejen eller i luften. Jernbanenettet ligner til gengæld et tæppe bestående af 27 klude, og derfor halter jernbanen bagefter.

De nationale jernbanenet bør åbnes. Gruppen De Grønne/Den Europæiske Fri Alliance vil samtidig sikre sig, at der også bliver værnet om de sociale og miljømæssige interesser. Desuden må vi lære af de fejl, der f.eks. blev begået i Det Forenede Kongerige og Estland, hvor det ikke kun var jernbanenettene, der blev åbnet, men hvor infrastrukturen også blev privatiseret. Det var en katastrofe. Derfor og også på grund af vores erfaringer med de europæiske elektricitetselskabers monopolstrukturer stiller vi som en ufravigelig betingelse, at infrastrukturen fortsat skal ligge i offentligt regi.

Europa kan ikke være tilfreds med den nuværende situation på jernbaneområdet - og det kan kunderne bestemt heller ikke. En international europæisk billet er noget nær eksotisk. Det er også uacceptabelt, at jeg slår til lyd for, at franske tog benytter det tyske jernbanenet, mens Frankrig lukker sine net for andre udbydere. Takket være EU-førerbeviset for lokomotivførere vil det nu ikke længere være nødvendigt at skifte lokomotivfører ved grænsen mellem medlemsstaterne.

Jernbanepassagerernes rettigheder skal styrkes i alle EU's medlemsstater med mulighed for at sætte krav om erstatning ved forsinkelse igennem ad rettens vej. Det skal være muligt at medbringe sportsudstyr og cykler i et multifunktionsrum i alle tog - også i højhastighedstog som de franske TGV eller de tyske ICE. Omfattende information om europæiske jernbaneforbindelser og køb af billetter gældende for hele EU bør være reglen og ikke undtagelsen. Adgangen for bevægelseshæmmede passagerer skal sikres. De nationale jernbanenet skal også åbnes for personfjerntrafik senest 2017 - eller 2022 for de nye medlemsstaters vedkommende. Vi knytter vores støtte til den betingelse, at der ikke må finde social dumping eller ødelæggende konkurrence sted.

Vi ved, at åbningen af jernbanenettene har ført til en væsentlig stigning inden for jernbanegodstransport, men vi ved også, at de medlemsstater, der har afskåret sig selv, har noteret et fald. I Frankrig har kun fem jernbanevirksomheder licens, og de transporterede tonkilometer faldt her med 28 % i perioden 1999-2005. I Tyskland har mere end 700 jernbanevirksomheder licens, og her steg godstransporten i samme periode med 25 %, i Nederlandene sågar med mere end 40 %. Det er succeshistorier. Vi ønsker at overføre disse positive resultater til persontransporten, og derfor ønsker vi også at få jernbanenettene åbnet inden for europæisk persontransport.

Jeg vil gerne takke ordførerne og mine kolleger for samarbejdet.

Erik Meijer, for *GUE/NGL-Gruppen*. - (NL) Hr. formand! Allerede længe inden EU opstod, havde vi i Europa et godt samarbejde inden for jernbanerne. Der var grænseoverskridende fjerntogruter, folk kunne i deres eget land direkte købe billetter til fjerne rejsemål, og i hvert land kunne man få en international køreplan. Denne udmærkede situation trues.

Det europæiske jernbanenet følger USA's eksempel og splittes stadig mere op. Snart er der kun net i byområder og højhastighedsruter mellem de største byer tilbage. Den 27. og 28. september 2005, under førstebehandlingen, gik Parlamentet glip af en historisk chance for at beholde og forstærke den gode europæiske koordinering og det høje serviceniveau, dels ved at gå med til en liberalisering, der gik for vidt, dels ved at gå mindre vidt, end Kommissionen foreslog, når det gælder beskyttelse af passagerers rettigheder.

I ændringsforslag 37 om passagerers rettigheder blev togpassagerers ret til at kunne købe internationale billetter til hele EU's jernbanenet erstattet af en opfordring til frivilligt samarbejde. Således får jernbaneselskaber al mulig frihed til at gøre en ende på billetsalg til og information om fjerne rejsemål. Passagervenlige tilbud om rejser i og til udlandet begrænses stadig mere.

Sidste år afskaffede tre store medlemsstater deres EuroDomino-pas, som gav indbyggere i andre lande bedre adgang til deres jernbanenet. InterRail-passet til rundrejser i hele Europa, som især mange unge har benyttet for at lære andre lande i Europa at kende, giver stadig mindre adgang til hurtige fjerntog. De europæiske jernbaner er ikke længere en overskuelig enhed for offentligheden. Nu hvor der ikke længere findes statsmonopoler, opløses de europæiske jernbaneselskaber i en række selskaber, som konkurrerer med hinanden på det samme område. Årelangt samarbejde ændres derved til en kamp, og grænseoverskridende forbindelser udtyndes eller afbrydes.

EU gør intet ved det, så længe det fortsætter med at gå ud fra, at jernbaneselskaber på grundlag af artikel 5 i direktiv 91/4401 skal drives som handelsselskaber og derfor må betragte udgiftsbegrænsning som deres prioritet. På den måde jager vi togpassagererne over i flyene, når det gælder mellemlange afstande.

Jo mere den offentlige transport er afhængig af markedet, desto mere begrænset er overlevelseschancerne. Ikke blot bilernes voksende betydning og det større motorvejsnet, men også afgiftsfritagelsen for flybrændstoffer og lavprisselskabers fremmarch inden for luftfarten fører til, at jernbanetransporten erfares som forholdsvis dyr.

For at overleve skal den gøres tillokkende for yngre generationer. Hvis denne generation begynder at opleve biler og fly som en selvfølge og betragte toget som en utilgængelig museumsgenstand, er konsekvensen, at jernbanerne blot bliver mere tabgivende, og at de må reducere deres omkostninger endnu mere. De, som forventer, at jernbanernes stilling forstærkes ved at udsætte dem for de samme konkurrencemekanismer som luft- og vejtrafikken, bliver skuffede. Denne udvikling er uheldig både for passagererne, for jernbanepersonalet og for beskyttelsen af vores miljø.

Jeg er klar over, at hr. Jarzembowski i årevis har kæmpet for mere marked og hurtigere adgang for flere konkurrerende jernbaneselskaber. Ikke blot inden for den grænseoverskridende fragtttransport, men også for den nationale passagerbefordring. Hvis han ikke får sin vilje i forbindelse med den første jernbanepakke i 2001, kæmper han videre for i sidste instans at få sin vilje med den tredje pakke. Min gruppe har aldrig støttet ham deri.

Min gruppe foreslår i ændringsforslag 35, at Jarzembowskis liberaliseringsbetænkning ikke støttes og, i tilfælde af at den vedtages, at medlemsstaterne i det mindste får mulighed for at begrænse konkurrencen. Det kan gøres ved at vedtage ændringsforslag 33, 34 og 36, som er stillet i dette øjemed. Hvad angår Sterckx-betænkningen, støtter vi i vores ændringsforslag 70-73 den europæiske forbrugerorganisations ønsker.

Endelig er kun Savary-betænkningen, som gør det nemmere for togførere at passere grænserne og arbejde under teknisk forskellige omstændigheder, et værdifuldt bidrag til integreringen af de europæiske jernbaner.

Michael Henry Natrass, for IND/DEM-Gruppen. - (EN) Hr. formand! Vi har hele ugen fået at vide, at dette er en strålende ny begyndelse med ny formand for Parlamentet og nye medlemmer. Men som denne betænkning viser, er der stadig "blade på skinnerne".

Under førstebehandlingen i 2005 sagde hr. Sterckx, at vi ikke må pille ved internationale aftaler, der allerede er tilfredsstillende. Derfor vil jeg minde ham om, at COTIF-konventionen er en praktisk aftale mellem 42 individuelle nationer, herunder mange nationer uden for EU, som skal lette jernbanerejser mellem dem, men i dag ønsker hr. Sterckx, at denne aftale kører af sporet. Han har stadig det indtryk, at hverken medlemsstaterne eller de nationale jernbaneselskaber er i stand til selv at fastsætte kodekser for passagerernes rettigheder. Det er i hvert fald ikke rigtigt for Det Forenede Kongeriges vedkommende.

Hr. Sterckx siger, at det egentlig vedrører forbrugerrettigheder, selv om det erkendes, at mere regulering er ensbetydende med højere billetpriser. Hvorfor skal mine landsmænd have EU-regulering, når det fører til højere billetpriser? Men hr. Sterckx har ikke udarbejdet en betænkning om forbrugerrettigheder. Den drejer sig om EU-kontrol. Ordføreren siger, at det ikke giver mening at skabe en forordning, der kun gælder for de 5 % af jernbanepassagererne, der rejser internationalt. Hvorfor gør vi det så? Der er masser af EU-lovgivning, som ikke vil berøre det store flertal, der ikke har grænseoverskridende interesser, men som samtidig ødelægger muligheden for at give nationale befordringstilbud. Hr. Sterckx! I EU er den grænseoverskridende skelnen irrelevant, og EU's gavetog er ikke til at standse, før det til sidst rammer pufferne. Bag al denne uges selvtilfredshed er det den ægte sandhed.

Luca Romagnoli, for ITS-Gruppen. - (IT) Hr. formand, mine damer og herrer! Denne tale markerer afslutningen på den velkendte forskelsbehandling af dem, der var løsgængere. Det er også den første tale, som den nye gruppe, Identitet, Tradition og Suverænitet, holder om en betænkning. Derfor vil jeg gerne benytte lejligheden til at understrege, at millioner af europæiske borgere nu ikke længere kun er repræsenteret halvt. Dette burde være en grund til tilfredshed hos alle dem, der anser sig for fuldstændigt demokratiske, og som i mange EU-lande - i det mindste indtil Berlinmurens fald - var og måske stadig er stolte over at dele ansvar, idealer og meget andet med kommunisternes Internationale.

Jeg vil nu komme ind på det, som vores forhandling drejer sig om, nemlig udviklingen af EU's jernbaner. Vi er modstandere af en liberalisering, og det er vi også i lyset af de mange uheldige erfaringer i de forskellige lande, der har foretaget en liberalisering. Derfor er vi ikke enige i de forslag, som den dygtige ordfører, hr. Jarzembowski, stiller på disse punkter.

Efter vores mening er gensidighedsklausulen af afgørende betydning, da liberaliseringen ellers ikke giver den frie konkurrence, som skal komme forbrugerne til gode. Når det gælder passagerernes rettigheder og pligter, er vi i det store og hele enige med hr. Sterckx. Vi går således ind for en udvidelse af anvendelsesområdet for forordningen om internationale jernbanepassagerers rettigheder og forpligtelser. Her tænker jeg f.eks. på, hvor nødvendigt dette er i mit land, Italien, ikke mindst fordi vi er af den opfattelse, at passagerer ikke må inddrages i forskellige kategorier, alt efter hvilket jernbaneselskab de benytter. Passagerernes værdighed og rettigheder skal sikres både af de private og offentlige selskaber, der er aktive på EU's område, og derfor er den midlertidige undtagelse, der tages højde for i ændringsforslag 22, efter vores mening mere end tilstrækkelig i den forbindelse.

Selv om definitionen af personer med nedsat førighed er lige så bred, som den er vag, så den kan omfatte flere millioner passagerer om dagen, er det så afgjort fornuftigt, at der sker en tilpasning af det rullende materiel og af stationerne. Det er også nødvendigt med assistance om bord på togene, f.eks. ved hjælp af muligheden for gratis ledsagelse, og derfor bifalder vi ændringsforslag 47 og 66.

Der er til gengæld flere ændringsforslag, som vi er uenige i. Vi mener navnlig ikke, at man kan indføre en pligt til at have en særlig afdeling til transport af cykler og sportsudstyr i alle tog, ikke mindst i mangel af andre specifikationer. Derfor er vi modstandere af ændringsforslag 26, 58, 59 og 69.

Endelig er gruppen med hensyn til togpersonalelicenser enig i forslaget om en certificering af lokomotivførerne, men vi er ikke helt sikre på, hvorvidt det også er hensigtsmæssigt at certificere personalet om bord, sådan som det sker for andre transportmidlers vedkommende.

Jim Allister (NI). - (EN) Hr. formand! Det er udmærket og helt nødvendigt at åbne jernbanemarkedet for konkurrence. Men hvis man ikke har tilstrækkelig jernbaneinfrastruktur, kommer det i anden række.

I min valgkreds i Nordirland dragede vi fordel af væsentlige forbedringer af den nord-sydgående jernbaneforbindelse fra Larne over grænsen til Irland og videre til Dublin. Det er sket som led i det transeuropæiske transportnet. Men den anden vigtige arm i vores infrastruktur sygner hen på grund af forsømmelse og deraf følgende forfald. Det drejer sig om forbindelsen fra Belfast til vores næststørste by, Londonderry. Det drøftede jeg med kommissæren, da han besøgte Nordirland for nogen tid siden. Der er blevet investeret meget lidt i denne nordvestlige rute, navnlig nord for Ballymena, og de foreslåede udgifter på 10,5 millioner engelske pund vil ikke dække de grundlæggende behov for infrastrukturforbedringer, men blot standse yderligere forværringer og efterlade os med et net, der ikke kan bære de nødvendige højhastighedstog. Det er påkrævet, at denne nordvestgående linje inddrages i programmet for de transeuropæiske net efterfulgt af de investeringer og moderniseringer, der måtte være nødvendige. Det er det, jeg anmoder Kommissionen om.

En jernbanebro over floden Foyle ville give mulighed for en forbindelse til Donegal og dermed en ægte transnational forbindelse. Denne nordvestgående linje skal ikke bare reddes, men også forbedres væsentligt, og EU kan yde et værdifuldt bidrag gennem de transeuropæiske net.

Endelig vil jeg til Savary-betænkningen sige, at der lægges en alt for stor lovgivningsmæssig byrde på jernbanesektoren. Den vil lægge et lag af EU-lovgivning oven på allerede velfungerende national lovgivning, uden at jernbanesektoren eller dens brugere, så vidt jeg kan se, drager nogen fordel af det.

Reinhard Rack (PPE-DE). - (DE) Hr. formand! Angela Merkel, den tyske forbundskansler og rådsformand, holdt en storslået tale i Parlamentet i formiddags. Hun viste os lidt forenklet, at EU ikke er nogen nem sag, men en, det er værd at kæmpe for.

Vi kan bekræfte begge dele helt konkret i relation til emnet denne eftermiddag. Det er ikke nemt at skabe forståelse for vores arbejde blandt folk derhjemme. De føler ofte, at det ikke berører dem. Europa er så langt væk, siger de, og denne fordom vokser, når politikere tager del i debatten.

Men det er en fordom, og derfor ikke korrekt. I de seneste dage og uger har en lang række interessegrupper og lobbyister kontaktet mig og mange andre om netop dette emne - og de gør det stadigvæk. Jernbanerne har forklaret meget klart, hvad de ønsker og har brug for, og hvad de ikke ønsker og ikke har brug for. De har vist, at Europa berører dem. Mange forbrugerorganisationer har henvendt sig til os og forklaret,

hvad borgerne i deres øjne forventer og har brug for. Også de føler, at Europa berører dem. Og et stort antal arbejdstager- og arbejdsgiverorganisationer har henvendt sig til os gentagne gange i de seneste uger og måneder. Europa berører deres klientel.

Alle disse henvendelser vedrørte ganske vist forskellige anliggender, og det fører til et andet centralt problem for Fællesskabet. Hvis vi prøver at finde en fællesnævner for alt, bliver det hele meget kompliceret og udvandet, og så bliver resultatet hverken fugl eller fisk.

Desuden - og det vedrører et tredje element af europæisk lovgivning - tager vores processer meget lang tid. Vi ved, at der også vil komme en forligsprocedure i forbindelse med jernbanepakken. Her vil det ikke blive nemt at opnå enighed med Rådet, og lange overgangsperioder i en lang række tilfælde vil i sidste ende betyde, at det tager endnu længere tid.

Men det må ikke få os til at miste modet. Det er værd at kæmpe for hr. Sterckx' betænkning om passagerernes rettigheder. Vi ønsker en ensartet lovtekst for al persontransport i EU, og det skal nok lykkes os at få den nedfældet. Vi ønsker økonomisk compensation og ikke kun smukke ord. Endvidere ønsker vi rettigheder for bevægelseshæmmede og handicappede passagerer. Det er vigtigt for mig, at vi i den sammenhæng også opfatter mødre eller fædre, der rejser alene med flere mindre børn, som problemtilfælde og hjælper dem. Men det er vigtigt for os alle, at vi samlet set opnår et godt resultat, og at borgerne så også får øjnene op for, at Europa berører dem og er noget, det er værd at kæmpe for.

Saïd El Khadraoui (PSE). - *(NL)* Hr. formand! Jeg vil gerne begynde med at takke de medlemmer, som på afstand eller på nært hold har bidraget til det resultat, vi i dag drøfter. Som De ved, er det ikke tilstrækkeligt. Vi vil sandsynligvis få en forligsprocedure, hvilket vil medføre en del arbejde.

Hvad angår hr. Sterckx' betænkning, vil jeg endnu en gang gentage, hvad jeg sagde under førstebehandlingen, nemlig at det er lykkedes os på tværs af partigrænserne at nå frem til enighed om de vigtigste spørgsmål vedrørende passagerers rettigheder. Der kan måske bygges bro over kløften med Rådet, som ønsker at begrænse disse rettigheder til den internationale passagerbefordring gennem de overgangsforanstaltninger, som vi ønsker for situationer, hvor kontrakter om offentlige tjenesteydelser allerede indeholder bestemmelser om disse passagerrettigheder.

Samtidig skal vi sørge for, at disse undtagelser afgrænses meget tydeligt, og altså ikke tillade, at denne forordning bliver et tomt hylster.

Om hr. Jarzembowskis betænkning er der tydeligvis delte meninger. Ikke kun mellem grupper, men også internt, da situationen for jernbanemarkedet og de potentielle konsekvenser af en liberalisering af det nationale jernbanemarked, som er genstand for diskussion, er stærkt forskellig fra land til land. Jeg beklager i allerhøjeste grad, og det er en personlige opfattelse, at et flertal af mine kolleger, i hvert fald i Transportudvalget, har vist sig at være tilhængere af liberaliseringen af den nationale passagerbefordring. Det er noget, som sektoren faktisk ikke har bedt om, og hvis konsekvenser heller ikke er ordentligt undersøgt. Hverken Kommissionen, Rådet, fagforeningerne, forbrugerorganisationerne eller sammenslutningen af europæiske jernbaneselskaber ønsker, at denne liberalisering vedtages i dag.

Det skyldes især, hr. ordfører, at det ikke er lykkedes os på en juridisk pålidelig måde at fjerne angsten for, at liberalisering vil få de offentlige tjenesteydelser i vores medlemsstater til at smuldre eller gøre dem alt for dyre, af den simple grund, at nye konkurrenter selvfølgelig kun vil være interesserede i de få rentable ruter på jernbanemarkedet, hvilket resulterer i et betydeligt økonomisk tab for de offentlige tjenesteydere, som bliver nødt til at finde nye indkomster for at opretholde de små urentable ruter, eller også bliver de nødt til at beslutte, at disse skal ophæves.

Det havde derfor været bedre at betragte liberaliseringsspørgsmålet sammen med Meijer-betænkningen, hr. kommissær, hvilket De også nævnte, således at vi kunne få tydelige og ensartede procedurer, som gør det muligt for medlemsstater eller regioner at tildele dele af nettet til ét bestemt selskab inden for rammerne af kontrakter om offentlige tjenesteydelser.

At stemme om liberalisering allerede nu uden at træffe bestemmelser om dette er at vende tingene på hovedet, og det fungerer ikke. Desuden tror jeg ikke, hvilket jeg har sagt flere gange, at liberalisering af markedet i sig selv er en patentløsning, som kan få flere mennesker til at benytte jernbanen. I Belgien er antallet af passagerer f.eks. steget spektakulært i de seneste år, sidste år med 6,6 %, ikke ved at liberalisere, men ved at investere i nyt og komfortabelt rullende materiel og ved at føre en attraktiv prispolitik.

Anne E. Jensen (ALDE). - Hr. formand, fru rådsformand, hr. kommissær. Som min gruppes ordfører for direktivet om certificering af togpersonale vil jeg bakke varmt op om den linje, som hr. Savary har lagt. Et langt stykke af vejen har Rådet jo været enig i Parlamentets linje fra førstebehandling, så der er kun få udestående punkter tilbage, som vi kan være uenige om. En fælles ramme for uddannelse af togpersonale er jo en logisk følge af de allerede vedtagne liberaliseringer. Den store diskussion har stået om, hvem der skal omfattes af direktivet om certificering af togpersonale. Skal det udelukkende være lokomotivførere eller andet personale også? Min gruppe er tilfreds med det resultat, der nu foreligger. Der er fundet en passende balance, hvor togførere og personale, som er direkte involveret i sikkerheden, er omfattet. Vi finder det også vigtigt, at togføreren kan få adgang til sine egne data. Det er et simpelt spørgsmål om retssikkerhed, og endelig lægger vi vægt på, at forslaget om, at uddannelsesomkostningerne skal refunderes, hvis lokomotivføreren skifter job kort tid efter uddannelsen. Der er jo tale om en dyr uddannelse, og vi må ikke skabe et system, hvor nogle togselskaber kan køre friløb og systematisk undgå at betale uddannelsesomkostninger ved at rekruttere nyuddannede fra andre selskaber. Jeg håber meget, at der i morgen er det tilstrækkelige flertal her i Parlamentet for Jarzembowski-betænkningens forslag om liberalisering af passagertransporten.

Det er nødvendigt med liberaliseringer, også af den nationale passagertransport og ikke kun af de 5 % af passagertransporten, der krydser grænser. Det er nødvendigt, hvis togene i EU skal kunne levere et tilstrækkeligt konkurrencedygtigt alternativ til andre transportformer og dermed levere mere miljøvenlig og energibesparende transport. Hvad sker der, når man liberaliserer og skaber fri konkurrence? Jo, passageren kommer i centrum. Tog til tiden og god komfortabel transport bliver et hovedmål. Ikke bare i slogans og reklamer, men som noget der gennemsyner hele togselskabets selvforståelse. For uden kunder i butikken er der ikke nogen forretning. Passagerrettighederne skal også gælde for national transport og ikke kun den grænseoverskridende. Hr. Sterckx har klart vist, at det ingen mening har at skelne mellem passagerrettigheder ved henholdsvis nationale og internationale transport. I Danmark er togselskaberne gået forrest og har allerede gennemført forslaget om passagerrettigheder ved forsinkelser, sådan som vi har foreslået det i Parlamentet, så selvfølgelig kan det lade sig gøre.

Leopold Józef Rutowicz (UEN). - (PL) Hr. formand! På grund af den begrænsede tid jeg har til rådighed, vil jeg kun tale om en ting. Udviklingen af Fællesskabets jernbaner og beslutningerne om jernbaneinfrastrukturkapacitet og opkrævning af afgifter skal være bestemt af de pågældende tjenesters funktion og efterspørgslen efter dem. Det afhænger alt sammen af økonomien og passagererne. Udvikling af jernbanerne bør også omfatte samarbejde med andre transportformer. En sådan tilgang kunne bane vej for private kapitalinvesteringer og for de europæiske og nationale subsidier, der kræves til langsigtede investeringer, som kan garantere jernbanernes udvikling.

Det er på sin plads at prioritere at støtte investeringer i højhastighedspassagertog, men udviklingen af godstransport er lige så vigtig. Der kræves investeringer for at forbedre grænseknudepunkter som led i bestræbelserne på at skabe et fælles marked og fremme handel ud over vores østlige grænser.

Lande som Polen har ubenyttede jernbanelinjer med bred sporvidde. Der kunne bygges containerhavne til tør bulk for enden af disse linjer. Dette ville lette presset på uegnede vejnet og gavne miljøet. Jeg mener, at idéerne i hr. Jarzembowskis betænkning vil bidrage til liberaliseringen af jernbanetransporten og yderligere udvikling i Europa.

Hélène Flautre (Verts/ALE). - (FR) Hr. formand! Som De ved, er det afgørende for De Grønne at etablere en veritabel europæisk transportpolitik, som giver mulighed for et skifte fra vejtransport til banetransport. Vejtransporten udgør 25 % af drivhusgasemissionerne, det er altså lidt af en udfordring.

Det spørgsmål, vi må stille os selv, er, om liberaliseringen, især af togpassagertransporten, vil kunne leve op til denne udfordring? Jeg tror tværtimod, at vi kan forvente, at forslagene i Jarzembowski-betænkningen reelt risikerer at give en serviceforringelse for brugerne. Pris, billetsalg, information om afgang- og ankomsttider og trafikforvaltning, hvordan skal brugerne kunne finde vej mellem de forskellige tjenester, som jernbaneselskaberne tilbyder? Vi kan forvente os, at de mindst rentable jernbanelinjer opgives på trods af, at de udfører nogle grundlæggende opgaver for social og territorial samhørighed. Vi kan også forvente et øget pres på jernbanepersonalets arbejdsvilkår, som det sker inden for *low cost*-selskaberne i luftfartssektoren, eller måske en indædt konkurrence på de mest profitable jernbaneinfrastrukturer, uden at det har nogen virkning på det endelige antal transporterede passagerer.

Hvis vi skal styrke jernbanetransporten, kræver det et reelt europæisk engagement for at finansiere moderniseringen af infrastrukturen, hvis forfald er en stor forhindring for dens udvikling. Vi skal også overvinde de forhindringer, der er for interoperabiliteten, og vedtage - et afgørende punkt - et afgiftssystem, som virkelig straffer de mest forurenende transportformer som f.eks. en afgift på kerosen eller internalisering af miljøomkostninger på vejtransporten.

Liberalisering er afgjort ikke den eneste vej til europæisering af transportpolitikkerne.

Jaromír Kohlíček (GUE/NGL). - (CS) Mine damer og herrer! Vi er nu nået frem til debatten om andenbehandlingen af den tredje pakke med jernbaneforanstaltninger. Pakkens indhold har været kontroversielt fra begyndelsen. Arbejdsmarkedets parter deler det synspunkt, det er ikke begrænset til medlemmer af Europa-Parlamentet på venstrefløjen.

Vi har ved flere lejligheder givet klart udtryk for, at den manglende evaluering af anden jernbanepakke er en tilsidesættelse af de forudsætninger, der lå til grund for, at Parlamentet vedtog den sammen med Kommissionen. Denne debat har ikke været rationel. Uden at nævne infrastrukturens og det rullende materiels tilstand eller gennemførelsen af foranstaltningerne i henhold til transportkommissærens aftale med fællesskabet af de europæiske jernbaner drøfter vi i dag den yderst kontroversielle betænkning af hr. Jarzembowsky om liberalisering af markedet for jernbanetransport.

Lad mig gå lige til sagen: Kommissionen og Rådet forsøger at forlænge tidsfristerne i denne betænkning eller at gøre dem fleksible. Som følge af denne grundlæggende uenighed vil medlemmerne af Den Europæiske Venstrefløjs Fællesgruppe/Nordisk Grønne Venstre endnu en gang stemme imod betænkningen. Især er der nogle farlige ændringsforslag, som forværrer situationen. På den anden side støtter vi de fremragende betænkninger af hr. Savary og hr. Sterckx, som jeg lykønsker, fordi de forholder sig til den praktiske situation og kravene fra fagforeningerne og de pragmatiske ledere.

Jeg vil gerne gentage, at nogle ændringsforslag kan forværre situationen betydeligt. Jeg mener, at resultatet af afstemningen om denne pakke vil afspejle tilsvarende bekymringer fra de nye medlemsstaters side. Det drejer sig bl.a. om at gøre brug af overgangsperioder og om at fastsætte betingelserne for passagerbefordringstjenester.

Jeg håber, at vi inden længe kan løse problemerne med bilaget om jernbanegodstransport til konventionen om internationale jernbanebefordringer (COTIF), og at vi primært opnår dette på grundlag af en aftale mellem de medlemsstater, der har ratificeret den. Den aktuelle situation er utilfredsstillende.

En ting til: Formuleringen i Sterckx-betænkningen virker som et forsøg på at pålægge sanktioner, når tog er forsinkede. Personligt så jeg hellere, at der blev gjort forsøg på at overholde en befordringsaftale i stil med den schweiziske model, som er grundlag for transport af gods og passagerer til deres destination. Sammen med en række andre medlemmer vil jeg stemme for de ændringsforslag, der tager sigte på dette. Uanset udfaldet er jeg overbevist om, at vi vender tilbage til dette spørgsmål i fremtiden.

Johannes Blokland (IND/DEM). - (NL) Hr. formand! I de forløbne måneder har det vist sig, at der langtfra er enighed om den tredje jernbanepakke. I hvert fald gælder dette for Rådet og Parlamentet. Jeg har forståelse for Rådets tilbageholdende opfattelse i betragtning af de indbyrdes forskelle mellem medlemsstater og kompetencefordelingen inden for Europa. For en stor del kan jeg også støtte dette. Det ændrer ikke det faktum, at Rådet ikke på alle punkter har valgt den bedste løsning for fremtiden.

Hr. Sterckx' og hr. Savarys betænkninger yder absolut et bidrag, i modsætning til hr. Jarzembowskis betænkning, som forstyrrer den balance mellem den fremtidige åbning af markedet og den nuværende situation, som Rådet i mine øjne havde fundet.

Som følge af ændringsforslagene i denne betænkning opstår der en situation, hvori der for al personbefordring, om end i etaper, på forskellige måder kan tilbydes tjenesteydelser samtidigt. Det kan resultere i, at nogle selskaber skummer fløden og udvælger rentable ruter på bekostning af mindre rentable, at kvaliteten af tjenesteydelserne forringes, og at der kan opstå sikkerhedsrisici. Ved at lade medlemsstaterne vælge mellem forskellige konkurrencemodeller kan de nævnte ulemper undgås. Med henblik herpå har jeg på min gruppes vegne stillet to ændringsforslag.

Desuden er det vigtigt, at nuværende aftaler om jernbanetjenester af begrænset varighed overholdes. Derfor er ændringsforslag 18 efter min opfattelse ikke ønskværdigt.

Jeg håber, at vi i morgen træffer en god beslutning, men jeg er ikke sikker på det.

Mathieu Grosch (PPE-DE). - (DE) Hr. formand, hr. kommissær, fru formand for Rådet! Jernbanepakken er en interessant trilogi, og alle trilogier indeholder et element af drama. Alle, der kender hr. Jarzembowski, vil vide, at han altid gerne sørger for, at hans forslag aldrig er kedelige.

De første to forslag samlede en meget bred konsensus i Parlamentet. Jeg synes, at det er aldeles glimrende, at vi taler om at liberalisere jernbanerne og drøfter ledsageforanstaltningerne på et tidligt tidspunkt. Det ville være en skam, om vi begik den samme fejl her som f.eks. i forbindelse med landevejstransport - nemlig at liberalisere først og så derefter undersøge, hvor der eventuelt var behov for regulering.

Det gælder efter min mening også for EU-førerbeviset for lokomotivførere. Selvfølgelig skal der være ækvivalens med hensyn til uddannelsen overalt i Europa, også for det personale, som varetager sikkerhedsopgaver direkte. Vi kan næppe opbygge et europæisk jernbanenet, hvis kriterierne og kravene til lokomotivførerne er forskellige fra land til land. Hr. Savary har i vid udstrækning afspejlet Parlamentets holdning, og jeg vil gerne takke ham for hans betænkning.

Det samme gør sig gældende for passagerernes rettigheder. Udtrykt enkelt, ville det være tilstrækkeligt at sige, at jernbanesektoren skal være præcis og af høj kvalitet. I mange lande ville man være glade, hvis blot disse to krav var opfyldt. Men vi er gået endnu videre. Min bekymring går på, om vi måske stiller lidt for store krav. Man skal naturligvis respektere tjenesteydelsernes kvalitet og passagerernes rettigheder, men vi må ikke sætte os for høje mål, når vi allerede ved, hvilke vanskeligheder det volder at leve op til alle disse krav, særligt inden for international jernbanetransport, for også her bør der gælde samme regler. Som kommissæren sagde, så er det uacceptabelt, at passagerernes rettigheder pludselig ændrer sig, så snart de kører over grænsen fra det ene land til det andet. Forslagene vedrørende bevægelseshæmmede er specielt gode.

Jeg vil gerne minde Parlamentet om, at pakken oprindeligt omfattede et fjerde forslag, som vi har mistet i forløbet. Vi må ikke glemme, at der også skal sikres en vis kvalitet inden for godstransport. Den kendsgerning, at vi har indført sanktioner for denne transportform, må ikke føre til, at den generelt bliver forsømt af angst for, at der også bliver indført sanktioner på andre områder.

Hvad liberaliseringen af markedet angår, så skal den internationale transport naturligvis også liberaliseres. Der må gælde de samme kriterier i Paris, Bruxelles og Köln. Nu rejser spørgsmålet om den nationale drift sig. Jeg kommer fra et lille land, Belgien, hvor toget til en vis grad er kørt for vores vedkommende, for de vigtige forbindelser er internationale, f.eks. forbindelsen fra Aachen til Bruxelles eller fra Bruxelles til Antwerpen og videre til Nederlandene. Men - og det ved hr. Jarzembowski også - i de små lande rejser der sig fortsat det spørgsmål, hvem der vil og kan betale disse tjenesteydelser, og hvordan de kan blive organiseret? Det spørgsmål må vi forholde os til parallelt med den foreliggende pakke. Det kan vi gøre inden for rammerne af hr. Meijers betænkning, før vi udtaler os generelt om dette emne. Jeg er enig i kommissærens forslag om at indarbejde hr. Meijers betænkning i den samlede pakke med dette forslag fra hr. Jarzembowski.

Willi Piecyk (PSE). - (DE) Hr. formand, fru formand for Rådet, hr. kommissær! Det er svært at forestille sig en transportform, som har mere brug for politisk støtte end jernbanen. Den tredje jernbanepakke bringer os et lille stykke videre. Der hersker jo ikke uenighed om hr. Savarys og hr. Sterckx' betænkninger, og jeg vil gerne takke ordførerne.

Vi skal ikke kun inddrage lokomotivførerne, men også det øvrige personale. Vi må ikke kun beskæftige os med de internationale passagerer, men med passagerer generelt. Der hersker uenighed om - som det altid har gjort - hvordan vi forholder os til en åbning af markedet. Det har vi traditionelt vanskeligt ved både i Parlamentet og i Rådet. Det hænger meget sammen med nationale beskyttelsesmekanismer, men også med angst. Man må naturligvis respektere disse holdninger, men de hjælper os ikke med at opnå et resultat.

Vi kunne jo naturligvis se bort fra en liberalisering af jernbanesektoren, hvis ikke andre transportsektorer - som det er blevet nævnt flere gange - i de senere år var blevet liberaliseret uden hensyn til sociale og miljømæssige omkostninger og med dramatiske konsekvenser. Der er registreret en enorm vækst inden for landevejstransport og lufttrafik i perioden 1995-2004, mens jernbanen halter bagefter og stagnerer.

Fremtiden ser endnu mere dystre ud, hvor fragtvolumenet frem til 2020 vil stige med 50 % og persontransporten med 35 %. Transportformerne vil profitere forskelligt af denne forventede stigning i personbefordringen på 35 %. Lufttrafikken vil notere et plus på 108 %, bilen 36 % og jernbanen blot

19 %. Disse prognoser stammer fra Kommissionen, og ingen kan da for alvor være tilfreds med disse tal.

Det er meget muligt, at der allerede nu noteres stigende passagertal nationalt, men vi må se på situationen som helhed. Når man så også kan konstatere, at en person, som tilbagelægger 17.000 km med jernbanen, udleder 1 t CO₂ i atmosfæren, mens man når den samme forurening med fly allerede ved 3.000 km, så kan det meget vel få en til at genoverveje sin holdning til åbningen af markedet inden for jernbanesektoren.

I dag debatterer vi ikke hr. Meijers betænkning, som står for tur inden så længe, heller ikke havnepakken, men af energi- og miljøpolitiske årsager debatterer vi en åbning af markedet. Og hvad maksimumskravene angår, vil jeg gerne sige til fru Roth, at 2017/2022 ikke er noget krav stillet for enhver pris, men et meget moderat krav, som også tager hensyn til de mindre medlemsstater. Både Rådet og Parlamentet har indbygget beskyttelsesmekanismer for de mindre medlemsstater. Disse lande har helt klart behov for særlig beskyttelse, og der skal tages særlige hensyn til dem.

Jeg gentager, at hvis jernbanen skal have en reel chance, så må vi tillade en vis åbning af markedet på området. Jeg ser frem til forligsproceduren og håber på et aktivt formandskab, der er villigt til at indgå kompromis og vil føre os frem til en positiv afslutning på sagen.

Paolo Costa (ALDE). - *(IT)* Hr. formand, mine damer og herrer! Den skelnen, man foretager mellem international transport, transport mellem medlemsstater og national transport, går tilbage til 1956 og nærmere betegnet til artikel 70 i traktaten om oprettelse af Det Europæiske Kul- og Stålfællesskab, dvs. den første europæiske bestemmelse på transportområdet.

Da det indre marked for transport begyndte at blive indført, burde den grænseoverskridende transport efter min mening helt klart være blevet et EU-område. Det er dog lige så klart, at den fejlagtige skelnen mellem international transport og national transport er faldet bort for vejtransport, søtransport, lufttransport, cabotagetransport og fra 1. januar i år endda også for jernbanetransport af gods.

Så hvorfor, fru Roth, skal denne skelnen blive ved med udelukkende at eksistere for den sidste enklave i moderne tid, nemlig jernbanetransport af passagerer? Hvorfor gøre sig så store anstrengelser, hr. Barrot, for at liberalisere 5 % af jernbanemarkedet for passagerer inden 2010, dvs. om tre år? Hvorfor ikke også lade de gavnlige virkninger af konkurrencen komme de resterende 95 % af jernbanemarkedet til gode, så jernbanetransporten får den konkurrenceevne i forhold til vejtransport og lufttransport, som vi slet ikke kan klare os uden, hvis vi skal løse nogen af de problemer, vi står over for? Hvorfor skal kun 5 % af passagererne langt om længe nyde godt af den naturlige beskyttelse, der tilkommer alle forbrugere, navnlig handicappede, og som vi allerede har udvidet til at omfatte alle flypassagerer?

Mener De ikke, at en overgangsperiode på 10 år for alle - og endda på 15 år for de nye medlemsstater - er tilstrækkeligt til at gøre selv det mest vaklende af de nationale monopoler - som i dag forsvarer deres eksklusive hjemmemarkeder - i stand til at forberede sig på en konkurrence, der ikke kan være ødelæggende, eftersom markedet allerede er i tilbagegang, og kun konkurrence kan være med til udvide markedet for alle?

Kan det med andre ord være rigtigt, mine damer og herrer, at vi ikke er i stand til at gå bort fra en indfaldsvinkel, der var effektiv for 50 år siden, men som i dag ærligt talt bringer hele vores strategi i fare?

Karin Roth, formand for Rådet. - *(DE)* Hr. formand, mine damer og herrer! Jeg vil gerne takke for de meget åbne og interessante indlæg om jernbanepakken. De viser, hvor vigtig jernbanen er som transportform, og at den skal blive endnu vigtigere. Det hersker der stor enighed om i Parlamentet, og det styrker Kommissionen, Rådet og os alle.

Jeg er overbevist om, at man må tage hensyn til forskellighederne mellem de 27 lande, herunder deres entusiasme med hensyn til at åbne for markedsadgangen. Hvis vi med en sund dømmekraft og entusiasme både accepterer de enkelte landes betingelser og samtidig skaber muligheder for regulering og deregulering, så vil vi også blive mødt af større accept. I mange medlemsstater er der en berettiget frygt for, at visse virksomheder ganske enkelt vil overtage markedet i kølvandet på en åbning af markedet for den nationale personbefordring. Det er et af de synspunkter, som fører til, at man ikke griber emnet særlig energisk an, hvilket De gjorde klart i Deres betænkning, hr. Jarzembowski.

Jeg vil gerne takke ordførerne og dem, der har taget del i debatten, for at engagere sig i transportpolitik og særligt i jernbanerne. Vi mødes bestemt snart igen, hvor vi så vil finde frem til et kompromis.

Formanden. - Forhandlingen er udsat. Den bliver genoptaget kl. 21.00.

10. Udvalgenes sammensætning (frist for ændringsforslag): se protokollen

(Mødet udsat kl. 19.00 og genoptaget kl. 21.00)

FORSÆDE: Miguel Angel MARTÍNEZ MARTÍNEZ

Næstformand

11. Udvikling af Fællesskabets jernbaner - Certificering af lokomotivførere og togpersonale - Jernbanepassagerers rettigheder og forpligtelser (fortsat forhandling)

Formanden. - Næste punkt på dagsordenen er forhandling under ét om Fællesskabets jernbaner.

Nu, hvor jeg for første gang påtager mig ansvaret for at lede Europa-Parlamentet, vil jeg gerne komme med en hilsen til alle de personer, der har fulgt mig indtil dette tidspunkt i mit liv og i min karriere, mine partikolleger og borgerne i min provins, Ciudad Real, i Spanien, der har gjort det muligt for mig at have været medlem af Parlamentet i 22 år. Det er et lykkeligt og historisk sammentræf, at vi skal tale om jernbaner, når jeg stammer fra en by, der hedder Alcázar de San Juan, som var et centralt sted i jernbanens og arbejderbevægelsens historie i mit land.

Sepp Kusstatscher (Verts/ALE). - (DE) Hr. formand, mine damer og herrer! Principielt går jeg ind for den tredje jernbanepakke. Oprindeligt havde jeg den holdning, at staten aldrig burde afstå jernbanedriften til private virksomheder, men forudsat, at infrastrukturen forbliver i offentligt regi og private virksomheder kun får overdraget lokale, regionale og grænseoverskridende ruter på helt klare betingelser, dvs. de skal drives socialt ansvarligt og miljørigtigt, så mener jeg nu, at vi må acceptere fair konkurrence. Men hvis statsmonopolerne blot bliver erstattet af en række private monopolister, som det undertiden har været tilfældet med energiselskaberne, så vil en liberalisering bestemt ikke bringe os videre.

Min erfaring som hyppig togpassager har vist mig, at kvaliteten i jernbanernes tilbud ikke afhænger af privatiseringsgraden, men snarere af en klar politisk vilje til at give jernbanen forrang på bekostning af landevejstransport. Det, der tæller i den henseende, er de sande omkostninger og jernbanernes attraktivitet som helhed, f.eks. indbydende banegårde, afstemte køreplaner, pålidelighed, togenes komfort osv.

Vi har et godt eksempel midt i Europa, nemlig Schweiz, hvor regeringen ikke er løbet fra ansvaret, selv om 45 % af jernbanerne ikke tilhører de schweiziske statsbaner. Der er helt klare krav og en politisk vilje fra de ansvarliges side. Jernbanen fungerer og kan konkurrere med landevejen. Italien er et dårligt eksempel, hvor der hidtil kun har været fokuseret på store projekter, og de eksisterende banestrækninger er blevet slemt forsømt gennem årtier. Måske dette europæiske initiativ også gradvist vil få Italien til at ændre sin tilgang.

Pedro Guerreiro (GUE/NGL). - (PT) Hr. formand! Endnu en gang forsøger Europa-Parlamentets flertal at fremskynde liberalisering og privatisering af personbefordring med jernbane, idet man vil udvide det foreslåede direktiv til ikke blot at omfatte den internationale passagertransport allerede i 2010, men også den nationale passagertransport i 2017. Formålet er at overdrage de mest rentable linjer til de store private økonomiske operatører ved at privatisere deres drift især via offentlig-private partnerskaber. Det vil, ligesom det er sket i så mange andre sektorer, fremme monopoler, hvis formål er profit. Disse monopoler modtager enorm offentlig finansiering uden hensyntagen til det enkelte lands og dets befolknings interesser og behov.

I Portugal har erfaringen vist, at gennemførelsen af denne politik har betydet forringelser af den offentlige jernbanetransport, indskrænkning af befolkningens bevægelighed, højere billetpriser, fjernelse af flere hundreder kilometer jernbanenet, lukning af stationer, færre passagerer, lavere kvalitet og færre ansatte inden for jernbanerne, hvis løn og rettigheder trues. Det er en politik, som arbejdstagerne og befolkningen

mod sætter sig, og vi foreslår derfor, at direktivet forkastes, således som det begrundes i betænkningens mindretalsudtalelse.

Gabriele Albertini (PPE-DE). - *(IT)* Hr. formand, mine damer og herrer! Med den tredje jernbanepakke tager vi et vigtigt skridt i retning af målet om et liberaliseret marked og en fælles politik, som beskytter passagerernes rettigheder og pligter på europæisk plan.

Hr. Jarzembowskis betænkning repræsenterer utvivlsomt den centrale del af den tredje jernbanepakke, og jeg er helt enig i ordførerens indfaldsvinkel. Den giver ikke blot mulighed for konkurrence i den internationale jernbanetransport, men også i den nationale jernbanetransport. Desuden bliver det obligatorisk at overholde gensidighedsprincippet, så man undgår, at virksomhederne i de lande, hvor der ikke er konkurrence, får ufortjente fordele.

Hr. Sterckx' betænkning drejer sig til gengæld om passagerernes rettigheder og pligter. Også her er jeg enig i ordførerens indfaldsvinkel, nemlig at vi skal udvide forordningens anvendelsesområde, så den omfatter alle jernbanepassagerer, både i national og international jernbanetraffic. Den internationale jernbanetraffiks passagerer udgør nemlig kun 5 % af jernbanetraffikken, så hvilket formål ville det have at vedtage en forordning, der kun gælder for en så lille procentdel af forbrugerne?

Et andet argument for at udvide anvendelsesområdet kommer fra den lovgivning, der er gældende for luftfartssektoren, hvor der ikke foretages nogen skelnen mellem international og national trafik, når det gælder passagerers rettigheder og pligter.

Mange medlemsstater vil få svært ved at forene deres nuværende situation med de bestemmelser, der er taget højde for i denne forordning. Derfor er det efter vores mening hensigtsmæssigt, at de foreslåede foranstaltninger indføres gradvist, og at de ikke mindst bliver inspireret af gennemførlighedsprincippet. F.eks. vil man gradvist fjerne hindringer og arkitektoniske barrierer for handicappede i tilfælde af omfattende renoveringsarbejder, opførelsen af nye stationer eller indkøbet af nye tog og togvogne. Selskaberne bliver ansvarlige for passagererne og deres bagage, og i tilfælde af forsinkelser vil der være minimumserstatningsrettigheder i hele EU.

Gary Titley (PSE). - *(EN)* Hr. formand! Jeg vil allerførst lykønske Dem med Deres forfremmelse. Jeg håber, at De vil nyde Deres to og et halvt år som formand og naturligvis give mig masser af taletid!

Denne debat er lidt ligesom det politiske modstykke, hvor Nero spiller violin, mens Rom brænder. Vi taler meget om at tilskynde til, at befordring af personer og transport af gods overføres fra vej til jernbane, og samtidig fastholder vi enorme hindringer for jernbanernes drift. Det er intet under, at gods- og passagertallene falder.

Vi må have et europæisk indre marked for jernbaner i stedet for en række helt uforenelige nationale markeder. Ellers står jernbanerne svagt, navnlig i forhold til luftfart. Jeg kan få en flybillet fra Manchester til Prag med et tastetryk på min computer, men prøv engang at få en togbillet fra Manchester til Prag. Det er umuligt.

Jernbanerne skal liberaliseres nu. Markedet skal åbnes nu. Der skal naturligvis være beskyttelsesforanstaltninger. Jeg vil ikke anbefale nogen at følge Det Forenede Kongeriges eksempel. Privatiseringen - modsat liberalisering - i landet var en total katastrofe. Under den nuværende regering har Det Forenede Kongerige dog fået bragt tingene i orden og har nu de største jernbaneinvesteringer og den største stigning i passagertallet, og der er faktisk også blevet bygget flere km jernbanelinje.

Ingen har mere brug for den slags investeringer end landene i Central- og Østeuropa. Hvorfor trækker vi tiden ud, når disse investeringer er helt påkrævede? Investeringerne skal til for at iværksætte et velfungerende europæisk jernbanemarked. Vi må også sørge for, at passagererne bliver behandlet ordentligt. Jeg modtager mange klager fra bevægelseshæmmede mennesker, som finder det yderst vanskeligt at rejse med tog i Europa. Vi må have standarder for dette, og vi må have let adgang til billetter, så man kan trykke på en tast i Manchester og få en billet til det sted, man ønsker at rejse hen. Desuden må vi gå hurtigere frem, end Kommissionen og Rådet foreslår.

Jeanine Hennis-Plasschaert (ALDE). - *(NL)* Indtil videre ser det ud til, at et stort flertal i Parlamentet vil holde fast ved liberaliseringen af et jernbanenet for både grænseoverskridende og national transport, og ærlig talt er det ikke så mærkeligt. Indtil nu har en større åbning af markedet inden for den offentlige transport jo vist sig at resultere i 25 % mere offentlig transport for de samme penge.

Inden for disse rammer anser jeg i hvert fald ændringsforslag 37 for at være meget vigtigt. Vi skal ikke blot se på konkurrence inden for jernbanen, men især også på konkurrence omkring jernbanen. Det er den såkaldte koncessionsmodel, som er en vigtig måde til at lade markedet fungere, og som samtidig muliggør en indsats for sikkerhed, effektivitet, en sammenhængende køreplan og en forsvarlig finansiel forvaltning. Ligesom skyggeordføreren, Ortuondo Larrea, vil jeg derfor bede ordføreren om fuldt ud at støtte ændringsforslag 37.

Til sidst vil jeg sige et par ord om ændringsforslag 18. I modsætning til ordføreren mener jeg, at kontrakter for internationale passagertjenester, som der allerede har været en åben, kommerciel og ærlig udbudsprocedure for, altså kun i disse tilfælde, hr. ordfører, bør respekteres. Ærlig talt forekommer dette mig simpelthen at være et spørgsmål om god forvaltning. Hvis eksisterende kontrakter med private parter skal ophæves, kan medlemsstater blive konfronteret med et erstatningskrav på i hundredvis af millioner euro, og det er ærlig talt ikke lige det budskab, jeg som parlamentsmedlem ønsker at udsende til den europæiske offentlighed.

ALDE-Gruppen vil derfor forkaste ændringsforslag 18, og jeg vil bede ordføreren om at gøre det samme.

Marie Anne Isler Béguin (Verts/ALE). - (FR) Også jeg vil gerne byde vores nye formand velkommen: Velkommen, hr. formand!

Hr. kommissær, mine damer og herrer! Kampen mod klimaændringer kræver et stort engagement fra Unionens side til fordel for den offentlige transport og især jernbanetransport. I min region, Lorraine, viste en tragisk grænseoverskridende ulykke som følge af en signaleringsfejl for nylig på dramatisk vis, hvor stort behovet er for at få harmoniseret jernbanenettet, og det er ikke nogen lille udfordring. Da harmoniseringsarbejdet vedrører koncepterne for adgang til offentlige tjenester og arealforvaltning, kræver det størst mulig forsigtighed, hvilket ministeren netop bekræftede.

Jeg mener derfor ikke, at den liberalisering, der stilles forslag om i betænkningen af hr. Jarzembowski, er den rigtige tilgang. Bortset fra at åbningen for konkurrencen vil sætte medlemsstaternes forpligtelse til offentlig tjeneste på spil, vil den ikke i sidste ende sænke billetpriserne for vores brugere. De borgere, der tager toget på arbejde hver dag, vil heller ikke opleve nogen forbedring af deres rejseforhold. Det er faktisk stik det modsatte, der vil ske! Åbningen for konkurrencen vil medføre en forringelse af de sekundære linjer, som er så vigtige for den lokale udvikling.

Og hvad med liberaliseringens indvirkning på jernbanesikkerheden, hr. kommissær? Overgangen fra landevejstransport til jernbanetransport er afgørende, og det er afgørende, at denne overgang gennemføres på europæisk plan. Jeg skal slutte af med en lille hilsen til ministeren, der ikke er til stede. Jeg vil gerne sige, at det, der i går var utopi, i dag er en realitet.

Etelka Barsi-Pataky (PPE-DE). - (HU) Hr. formand! Liberaliseringen af jernbanerejser i det indre marked fuldføres med den tredje jernbanepakke. Der hersker ingen tvivl om, at Europa har brug for en holdbar og effektiv jernbanetjeneste. Den tredje jernbanepakke vil imidlertid kun blive en succes, hvis økonomisk sunde, logistisk velforberejede og moderne jernbaneselskaber leverer tjenesten.

Det er ikke tilfældet i dag. Jernbaneselskaber i de nye, og i visse tilfælde i gamle, medlemsstater kæmper med et akkumuleret underskud, og medlemsstaterne står over for konsolideringsproblemet. Alt dette synes at være et nationalt anliggende, men dets dimensioner og betydning gør det til et europæisk problem, som bringer gennemførelsen af de tre jernbanelovgivninger, der drøftes i dag, i fare, navnlig hvis vi stiler for højt.

Jernbanepakken indeholder et forslag, der forlænger forberedelsestiden for liberalisering af national passagerbefordring. Efter min opfattelse er denne forlængede forberedelsestid ikke tilstrækkelig. Jeg foreslår Det Europæiske Råd, at det sætter det udvidede EU's reelle situation på dagsordenen for dets arbejdsprogram, og at det løser problemet. Desuden er det vigtigt at undersøge, hvad der skal og kan gøres for at løse det eksisterende jernbaneproblem i store dele af Europa. Det er altså ikke et spørgsmål om at skelne mellem de gamle og de nye medlemsstater. Lad os tværtimod undersøge muligheden for at skabe en velfungerende, liberaliseret jernbanetjeneste over hele Europa, som er konkurrencedygtig og supplerer de øvrige transportformer.

Målet er derfor, at eksisterende værdier i de nye medlemsstater - i dette tilfælde jernbanetjenester - ikke bør blive offer for åbningen af det indre marked, men tværtimod bør blive en værdifuld del af det. Dette lykkedes desværre ikke med visse tjenester tidligere.

Hvad angår liberalisering af national passagerbefordring, mener jeg, at det ændringsforslag, som jeg fremsatte, er bedre end kompromisforslaget. Forskellen mellem dem er, at mit forslag ville give alle medlemsstater, der ikke er i stand til at forberede sig i tide eller løber ind i andre vanskeligheder, mulighed for en undtagelse. Kompromisforslaget begrænser denne mulighed til de nye medlemsstater.

Efter min mening bør konsekvensanalysen forud for forordningen i hvert enkelt tilfælde omfatte de nye medlemsstaters specifikke forhold, men forordningen skal være ensartet. Under alle omstændigheder glæder det mig, at ordføreren og Transport- og Turismeudvalget har stræbt efter - som det faktisk også var tilfældet første gang - at tilpasse lovgivningen til de særlige problemer, som de nye medlemsstater står over for.

Inés Ayala Sender (PSE). - (ES) Hr. formand! Jeg vil begynde med at ønske Dem hjerteligt tillykke. Miguel Ángel, hvem skulle have sagt, at du, dengang du under Franco-diktaturets isolation forlod Alcázar de San Juan, som var et jernbaneknudepunkt og et symbol for fagbevægelsen i Spanien, at de europæiske jernbaner her til aften endnu en gang ville bringe dig til Alcázar de San Juan, men denne gang som næstformand i Europa-Parlamentet?

Du ser strålende ud, og desuden er der en eller anden, der har stillet nogle blomster i de republikanske farver til venstre for dig.

Udmærket, jeg vil gerne takke ordførerne og skyggeordførerne, især hr. Jarzembowski, for han er som sædvanligt den ordfører, der har tålmodighed nok til at blive her og lytte til alle, selv til dem, der som jeg ikke er enig med ham, men i bund og grund holder vi af ham og respekterer ham. Jeg takker Dem alle for Deres intense og minutløse indsats samt for Deres tålmodighed, når De har behandlet vores forbehold og tvivl.

Jeg glæder mig over, at Europa-Parlamentet har formået at få Rådet og Kommissionen til at anerkende en stor del af dets forslag, der går ud på at løse den vanskelige opgave med at harmonisere og modernisere de nuværende 27 forskellige jernbanesystemer med det formål, at vi får et europæisk jernbanerum, der gør jernbanen til et bæredygtigt, attraktivt, sikkert og fremtidssikret transportmiddel.

Efter min mening bør Europa-Parlamentet blive ved med at fokusere på en gradvis og kontrolleret åbning, og i denne forbindelse er denne tredje lovgivningspakke endnu et skridt. Men vi er hverken så naive eller kyniske, at vi vil narre de europæiske borgere ved at hævde, at jernbanernes aktuelle problemer vil forsvinde blot ved at fastsætte en dato i kalenderen - som mange desuden mener, er for tidlig. Tror De måske, at de transeuropæiske netværks budgetknaphed vil være forsvundet i 2017? Denne budgetknaphed forhindrer os i at fjerne de virkelige grænseoverskridende hindringer i de bjergrige områder som Alperne eller Pyrenæerne for ikke at tale om RTMS. Vil den trængsel, der findes på infrastrukturerne for jernbanetransport af gods eller problemerne med systemernes interoperabilitet - for slet ikke at tale om andre problemer, som Kommissionen måske behandler nu, f.eks. certificering af lokomotiverne og det rullende materiel - måske forsvinde blot ved at fastsætte denne magiske dato?

Udover at liberaliseringen ikke stopper, findes der på den anden side også succes historier om jernbanen, som viser, at det ikke er den eneste forudsætning. Et eksempel herpå er højhastighedspassagertogenes succes i Spanien.

Det samme er - det må jeg indrømme - ikke tilfældet med godstransporten, men jeg mener, at Tyskland er førende inden for denne sektor, endda før liberaliseringen. Måske derfor er det en god idé at lære af alle disse erfaringer. Det er derfor, at vi kræver en gradvis åbning, der gør det muligt for os at koncentrere os om kriterierne og betingelserne, med særlig opmærksomhed på levedygtigheden af de offentlige tjenester og de mange forskellige former for koncessioner, der findes i dag. Derfor vil vi stemme for ændringsforslag 33.

Derfor bakker vi op om, at Kommissionen to år efter åbningen af den internationale passagerbefordring udarbejder en vurdering af fremskridtene og problemerne, og vi foreslår i påkommende tilfælde nye foranstaltninger, der skal ledsage den endelige åbningsproces, sådan som det foreslås i de tekster, som de tre institutioner aftaler, for vi er i det mindste alle enige i undersøgelsen.

(Formanden afbrød taleren)

Nathalie Griesbeck (ALDE). - (FR) Hr. formand, hr. kommissær, mine damer og herrer! Jeg vil gerne sige, at jeg generelt er tilfreds med de fremskridt, der er blevet gjort takket være Europa-Parlamentets og især de tre ordføreres ihærdige, langvarige arbejde.

Reformen af jernbanepassagertransporten er absolut afgørende, hvis vi vil skabe et ægte indre marked, som fremmer alle europæeres mobilitet under optimale sikkerheds- og adgangsforhold, og som meget hurtigt - håber jeg - vil være med til at sænke de ofte ublu billetpriser uden at få tjenesterne til at forsvinde.

Ikke desto mindre vil jeg gerne i aften give udtryk for min bekymring med hensyn til markedsadgangen og fristelsen til allerede nu at fastsætte en dato for det nationale passagermarkeds åbning for konkurrencen. Jeg er personligt ikke for at ændre Rådets holdning på dette punkt, da en forhastet og måske dårligt forberedt åbning af den nationale passagertransport for konkurrencen kunne få alvorlige konsekvenser for tjenesten. Jeg vil gerne først se nogle konsekvensanalyser, navnlig vedrørende effekten af markedets åbning for international konkurrence, cabotagesystemet, som skal oprettes inden for strenge rammer, og effekten af prisstandardiseringssystemet. Hvorfor ikke iværksætte en fjerde jernbanepakke, som ser nærmere på finansieringsinstrumenterne, navnlig deres samordning med forpligtelsen til offentlig tjeneste, og finansieringen af tabsgivende linjer?

For så vidt angår direktivet om internationale jernbanepassagerers rettigheder og forpligtelser, glæder jeg mig over det arbejde, der er blevet gjort for at give jernbanevirksomhederne større ansvar og i sidste ende - meget hurtigt håber jeg - give passagererne og især de bevægelseshæmmede passagerer flere rettigheder. Jeg vil endvidere gerne takke hr. Sterckx for at have støttet vores gruppes ændringsforslag, som har til formål at tage højde for den særlige situation i forbindelse med forstadstransport, som er særlig relevant med hensyn til forpligtelsen til offentlig tjeneste.

Jörg Leichtfried (PSE). - (DE) Hr. formand! Jeg vil gerne benytte lejligheden til at ønske Dem tillykke! Hr. Jarzembowski, jeg vil også gerne benytte lejligheden - selv om vi har forskellige opfattelser af et bestemt detailområde i Deres betænkning - til at give udtryk for min respekt for den beslutsomhed, ihærdighed og styrke, hvormed De har beskæftiget Dem med betænkningen i al den tid, jeg har siddet i Parlamentet, og for den rimelige succes, De har opnået.

På overfladen ønsker vi jo alle det samme for den europæiske jernbane, nemlig høj kvalitet, høje sikkerhedsstandarder og gode arbejdsvilkår. Det har altid heddet, at vi ser forskelligt på det og har forskellige forestillinger om, hvordan vi opnår det, men jeg er ikke helt sikker på, om det virkelig er tilfældet.

Jeg spørger mig selv, hvorfor det primært er de parlamentsmedlemmer, som ikke virkelig styrkede jernbanen i forbindelse med direktiv om brugsafgifter for benyttelse af infrastrukturer, da de udsatte visse ting, der nu går ind for en liberalisering. Hvorfor pressede den tidligere østrigske transportminister f.eks. så hårdt på for at få en liberalisering, mens han samtidig var tæt på at føre de østrigske statsbaner ud i ruin på grund af sin jernbanepolitik derhjemme?

Og hvorfor har vi ikke alle valgt den måske mere fornuftige vej og sagt, at vi først og fremmest vil undersøge liberaliseringen på den internationale arena og afvente resultaterne her, før vi beslutter, om vi ønsker at gå videre ad denne vej? Hvis vi havde gjort det, kunne jeg med sikkerhed sige, at alle her går ind for fremskridt for jernbanen i Europa.

Jeg tror ikke, at der bliver ført en slags neoliberal felttog mod jernbanen. Det tror jeg virkelig ikke, selv om ordføreren er rykket lidt mod højre, nu hvor betænkningen skal præsenteres for plenarforsamlingen. Men jeg er jo også rykket med mod højre, så det har ikke noget at sige.

Jeg synes dog, at der er mange forskellige grunde til at følge denne vej frem mod en liberalisering, som jeg ikke kan tilslutte mig fuldt ud. Derfor ønsker jeg ikke at springe med på vognen endnu. Måske bliver jeg overbevist senere, men på nuværende tidspunkt ønsker jeg ikke at støtte en national liberalisering.

Stanisław Jędrzejko (PPE-DE). - (PL) Hr. formand! Jeg er tilfreds med de resultater, der er opnået under de forhandlinger, som ordførerne for denne tredje jernbanepakke førte. Pakken er virkelig blevet forbedret som følge af disse forhandlinger. Den har ikke bare fået en mere attraktiv indpakning, det er ganske enkelt en bedre pakke. Der er imidlertid et problem, som endnu ikke er løst. Måske skal jeg sige nogle få ord for at sætte det i perspektiv.

I min region i den sydvestlige del af Polen var der en stigning i jernbanepassagertjenesterne sidste år. Det var ikke nogen stor stigning, men det var faktisk den første stigning i mange år. Indtil da havde der kun været et konstant fald i tjenesterne, ikke bare i min region, men i hele Polen. Måske er sidste års lille stigning et tegn på, at jernbaner gradvist begynder at konkurrere med vejtransport, hvilket vi alle sammen nærer et stort ønske om. Det er også et vigtigt princip i europæisk transportpolitik.

Jeg nævner alt dette, fordi vi må passe på ikke at vende denne tendens, når vi indfører nye forordninger om jernbanepassagerers rettigheder. Jernbaner skal være konkurrencedygtige og skal derfor være billige eller måske meget billige. De skal også forvaltes godt og tilbyde passagererne høje rejsestandarder. Problemet er, at hvis disse to mål tages bogstaveligt, opstår der en vis modsigelse. En tjeneste kan ikke være billig og luksuriøs på en gang. Det er grunden til, at der må gøres en indsats for at udtænke et passende kompromis på dette punkt.

Jernbanerne rejser sig langsomt efter en lang nedgangsperiode. De har brug for, at vi hjælper dem i deres bestræbelser. Vi må ikke pålægge jernbanerne nye byrder, hvis vi vil undgå et nyt tilbageslag for dem.

Justas Vincas Paleckis (PSE). - (LT) Hr. formand! Jeg ville støtte liberaliseringen af jernbanetransporttjenester, hvis de sociale virkninger af at åbne jernbanenet og virkningerne på miljøet blev analyseret grundigt. På den anden side giver åbningen af de af EU-landenes jernbanelinjer, der går ind i tredjelande, mulighed for uretfærdig konkurrence. Retten til at benytte disse linjer vil blive erhvervet af selskaber i tredjelande med filialer i EU-lande, hvis hovedinteresse er at befordre passagerer til deres egne lande. Nogle EU-lande risikerer at fortabe retten til at befordre passagerer ind i nabotredjelande, fordi disse ikke er forpligtede til at overholde EU-direktiver og til at åbne deres passagerbefordringsmarked. Jernbaneselskaber i EU-lande med en ydre grænse vil befinde sig i en vanskeligere situation end andre EU-lande. Jeg opfordrer Dem til at stemme imod ændringsforslag 15. Jeg opfordrer Dem til ikke at støtte ændringsforslag 21 i hr. Sterckx' betænkning, som efter min opfattelse svækker Rådets forslag.

Zsolt László Becsey (PPE-DE). - (HU) Hr. formand! Jeg vil gøre opmærksom på nogle få spørgsmål, hvoraf det første er af økonomisk karakter. Når vi taler om liberalisering og liberalisering af tjenesteydelser, siger vi altid det samme. Det bør ikke være sådan, at der ikke er nogen tidsfrist i direktivet om tjenesteydelser, eller at vi i visse tilfælde kun ønsker at liberalisere delvist, for lad os forestille os, at jeg som tysker er følsom over for dette spørgsmål, hvorimod vi på andre områder bør åbne tjenesterne fuldstændig, f.eks. finansielle tjenester og jernbanetjenester. Det siger jeg ikke for at genere jernbanetjenesterne. Det er rigtigt, at disse også skal liberaliseres helt på et tidspunkt, men det kræver, at vi også er med på andre områder.

Det andet spørgsmål er noget, som jeg allerede nævnte under førstebehandlingen. De nye medlemsstater har mange problemer med de nationale statsadministrationer. Derfor siger jeg endnu en gang, at vi først fem år efter euroens indførelse virkelig kan acceptere fuld liberalisering, eftersom vi før den tid ikke vil være i stand til at kapitalisere vores selskaber - der har været genstand for enorme investeringer, som ikke må gå til spilde - således at de kan modstå konkurrence. 2022 i det aktuelle forslag er allerede temmelig skånsomt i den henseende.

Vi må - især i de nye medlemsstater - være meget påpasselige med at fastholde, at vi udelukkende opfylder forpligtelsen til at levere offentlig transport ved hjælp af busser. Dvs. at staten, efter en hændelse, hvor nogen blev ramt, ganske enkelt holder jernbaner ude af forpligtelsen til at levere offentlig transport. Efter min mening går Savary-forslaget set ud fra dette synspunkt i den rigtige retning, dvs. i retning af at uddybe det indre marked.

Selv om alt i Sterckx-betænkningen naturligvis er meget tiltalende, må jeg som repræsentant for en ny medlemsstat sige, at dette vil koste os meget, navnlig hvis vi skal gøre det i løbet af de første 10 år før indførelsen af den frie bevægelighed for personer og indførelsen af euroen. Dette er yderst vanskeligt. Jeg ønsker ikke at modsætte mig det, der er skrevet i betænkningen, for det er et glimrende mål, men tidsmæssigt passer tingene ikke helt sammen, og jeg så gerne, at en sådan forpligtelse først blev bindende efter indførelsen af euroen og den frie bevægelighed for personer. Med liberaliseringen vil kvaliteten også blive bedre, så der bliver sandsynligvis ikke sådan nogle alvorlige problemer i fremtiden, men jeg gentager, at vi må synkronisere.

Vladimír Maňka (PSE). - (SK) Hr. formand! Jeg lykønsker Dem med Deres nye rolle.

For at forbedre jernbanernes konkurrenceevne i forhold til vejtransport og give jernbanerne de samme vilkår, hvad angår konkurrence om kunderne, er det nødvendigt at fuldføre harmoniseringen af de betingelser, der er bestemmende for driften af jernbaner og vejtransport. I energisektoren adskiller vi transmissionssystemer og energileverandører, og i jernbanesektoren er det også nødvendigt at fuldføre reformen af de statsejede jernbaneselskaber, der stadig har transport- og infrastrukturoperatører i en og samme organisation.

At vejtransporten blomstrer, selv i de lande, hvor jernbanetransport ville være at foretrække set ud fra et miljøsynspunkt, skyldes utilstrækkelig harmonisering, eksterne faktorer, mangelfuld interoperabilitet og fejlslået omstilling samt jernbanetransportens dårlige kvalitet.

Den anden vigtige faktor er liberalisering af markedet. Når jernbanenettene til passagerbefordring åbnes, vil det imidlertid være nødvendigt at give de nye medlemsstaters økonomier tid nok til at forberede sig på dette skridt.

Luis Queiró (PPE-DE). - *(PT)* Mange tak, hr. formand! Jeg vil også gerne gratulere Dem med Deres valg og ønske Dem held og lykke med Deres nye hverv.

Det er nødvendigt at liberalisere jernbanetransportmarkedet, men processen har været hård og vanskelig. Vi må derfor videreføre anstrengelserne for i stadig større omfang at skabe et europæisk marked for jernbanetjenester, der kan medvirke til gennemførelsen af den fælles europæiske transportpolitikts vigtige mål.

I denne sammenhæng vil jeg gerne takke ordførerne for det fremragende arbejde, som de har udført. Selv om jernbanerne for mange stadig omgærdes af romantik og eventyr a la den berømte Orientekspres, er forholdet jo det, at de er et sikkert og miljøvenligt transportmiddel, der kan transportere store mængder varer og passagerer på en behagelig, hurtig og god måde. Drømmen om et jernbanenet mellem Atlanterhavet og Østersøen og Det Sorte Hav er dog endnu fjern, for vi står stadig med betydelige hindringer for reel bevægelsesfrihed på jernbaneområdet.

Problemet med de forskellige sporvidder mellem Den Iberiske Halvø og landene på den anden side af Pyrenæerne består således stadig, og det samme gælder spørgsmål som forvaltning af national og international trafik og billetforhold, der ikke er så lette at løse. Vi står over for enorme udfordringer, som vi ikke kan klare uden medlemsstaternes vilje til det. Problemerne med overbelastning i Centraleuropa og den europæiske periferis tilgængelighed er nøje forbundne.

Hvis vi ønsker økonomisk vækst i vores lande, er der brug for kombinerede foranstaltninger, der muliggør, at udvikling på ét område ledsages af fremskridt på et andet. Den vedtagne finansiering af de transeuropæiske net giver dog ikke anledning til større entusiasme, og vi bør derfor være behersket tilfredse med de fremskridt, som vi - håber jeg - vil stemme for i morgen.

Europa-Parlamentet gør i al sin mangfoldighed sit bedste, men Rådet må give et positivt svar på dette tiltag for fremskridt og liberalisering af jernbanetransporten. Hvordan? Ved at anerkende, at fristerne for åbning af nettene er fornuftige, ikke opstille urimelige økonomiske begrænsninger, acceptere kompromisløsningerne for de gældende koncessioner og for forpligtelser til offentlig tjeneste, tilslutte sig bestemmelserne om certificering af togpersonalet af hensyn til sikkerhed for personer og ejendom og sørge for ensartet beskyttelse af alle passagerers rettigheder. Det er sammen med service af høj kvalitet den bedste måde til at få folk til at benytte denne transportform og dermed sikre, at den udvikles, og at de ansatte bevarer deres beskæftigelse.

Dieter-Lebrecht Koch (PPE-DE). - *(DE)* Hr. formand! Vi debatterer i dag tre væsentlige skridt, som vil puste nyt liv i de europæiske jernbaner og resultere i væsentligt forbedrede passagerrettigheder. Jeg vil koncentrere mig om et enkelt aspekt i den samlede pakke, som passer perfekt til starten på det europæiske år for lige muligheder.

Det er godt, at vi sender et signal med forordningen om jernbanepassagerers rettigheder og pligter og dermed yder vores bidrag til lige muligheder. Det giver selvfølgelig ingen mening at vedtage en forordning, som udelukkende er relevant for internationale passagerer. I mine øjne bør alle passagerer have samme rettigheder.

Først og fremmest har alle borgere krav på at blive befordret, men passagererne kan kun benytte sig af deres rettigheder, hvis de kender dem, og derfor er information så vigtig. Jeg kræver, at alle bevægelseshæmmede personer, uanset om deres manglende førlighed skyldes handicap, alder eller andet, skal have samme mulighed for at rejse med jernbane som alle andre. Det står klart, at vi må arbejde løbende på at forbedre tilgængeligheden, så den er handicapvenlig, men det står også klart, at det er umuligt straks at tilpasse alt rullende materiel og alle bygninger til de berørte menneskers behov.

Når forordningen træder i kraft, vil stationsledere og jernbanevirksomheder skulle lægge særlig vægt på at give oplysninger til bevægelseshæmmede personer om jernbanetjenesternes tilgængelighed, adgangsbetingelser til det rullende materiel og faciliteterne om bord. For navnlig at kunne give passagerer

med nedsatte sensoriske evner den bedst mulige information om forsinkelser, kræver vi, at der bliver anvendt systemer, som både er synlige og kan høres.

Bevægelseshæmmede personer vil i fremtiden have mulighed for at købe billetter i toget uden ekstra udgifter, og hvis en bevægelseshæmmede ikke har mulighed for at få adgang til de tjenesteydelser, der tilbydes i toget, vil vedkommende kunne ledsages af en anden person, som rejser vederlagsfrit. Et socialt Europa er ved at tage form!

Erna Hennicot-Schoepges (PPE-DE). - (FR) Hr. formand! Jeg vil gerne ønske Dem et varmt tillykke med valget. De kørte et fint løb.

Den 11. oktober 2006 var en meget sort dag for de franske og luxembourgske jernbaner. På en dobbeltsporet strækning, der midlertidigt anvendes med kun et spor, da der arbejdes på strækningen, blev seks dræbt og to alvorligt såret i en kollision mellem to tog. Et passagertog fra Luxembourg kolliderede med et fragttog på fransk territorium. Ulykken, der ifølge undersøgelsen skyldtes en menneskelig signaleringsfejl fra luxembourgske side, var særdeles tragisk, eftersom signalpasseren, der havde opdaget fejlen, oprindeligt udløste en gennemtrængende alarm via radioen mellem stationen og togene, som ikke nåede frem til føreren af passagertoget. Derefter ville han slukke for strømmen på strækningen, men det var ikke muligt på grund af strømforsyningsforskellen mellem de to lande. Derudover var det luxembourgske tog allerede kommet ind på det franske net og befandt sig derfor uden for signalpasserens rækkevidde.

Hr. kommissær, dette eksempel viser, hvor farlig den manglende samordning af jernbanenettene er, uanset om de privatiseres eller fortsætter som en offentlig tjeneste. Ansvar påhviler både signalpasseren, de to selskaber og myndighederne i de to medlemsstater, men også den manglende ihærdige vilje til at sikre jernbanenettens interoperabilitet. Borgerne vil ikke acceptere, at de sætter livet på spil, når de krydser grænserne med tog, som følger af de mangelfulde systemer.

I Luxembourg står den internationale trafik for 70 % af omsætningen. Vi står derfor i en særlig situation, og der skal gøres en endnu større indsats for at sikre nettens interoperabilitet. Det er en nøgleprioritet. Hvis tilgangen i Parlamentets Transportudvalg giver investeringer i jernbanenettene, er det den rigtige vej at gå.

Jacques Barrot, næstformand i Kommissionen. - (FR) Hr. formand! Allerførst vil jeg gerne ligesom alle de medlemmer, der har ønsket Dem varmt tillykke, sige, at det er en stor fornøjelse at deltage i dette møde med Dem som formand.

Jeg vil gerne takke alle Parlamentets medlemmer. Der har været over 40 indlæg, og jeg kan se, at der er stor interesse for de europæiske jernbaners fremtid. Det vil jeg gerne sige Dem tak for, for Kommissionen og jeg selv ser dette spørgsmål som en absolut prioritet.

Jeg vil gerne komme med et par korte bemærkninger. Allerførst vil jeg gerne påpege, at Kommissionen i princippet ikke er imod at åbne de nationale tjenester for konkurrencen, men den mener, at det er for tidligt at træffe beslutning herom inden for rammerne af den tredje jernbanepakke. Kommissionen vil fortsætte sin behandling af spørgsmålet, og hvis den føler, at omstændighederne er i orden, vil den kunne udøve sin initiativret på området. Jeg skal tilføje, at vi også har mulighed for at indføre konkurrenceelementer, navnlig via teksten om regulering af forpligtelsen til offentlig tjeneste, som selv er baseret på kontraktmæssig indgåelse af forpligtelser, gennemsigtighed og en vis grad af åbning for konkurrencen, mens subsidiaritetsprincippet fortsat overholdes. Jeg mener, at Kommissionens holdning fremgår klart af det, jeg har sagt.

For det andet har jeg bemærket, at der er enighed om certificeringen af togpersonale, der fremfører lokomotiver og tog, og det, fru Hennicot-Schoepges netop sagde, viser, at der er et absolut behov for teknisk interoperabilitet, men også for menneskelig interoperabilitet. Personale med ansvar for jernbanesikkerheden, herunder togførere og alt det personale, der medvirker til at fremføre tog, skal uddannes i overensstemmelse med deres ansvarsområder. På det punkt er jeg helt enig med hr. Savary.

Endelig har det tredje forslag, som fremgår af hr. Sterckx' betænkning, den fordel, at det dækker de nationale tjenester og samtidig indfører en ordning med midlertidige fritagelser. Det virker for mig som et rigtig godt udgangspunkt for fremtidige forhandlinger.

Jeg vil endvidere gerne benytte lejligheden til at sige, især til hr. Grosch, at vi ikke har glemt det fjerde element i denne jernbanepakke, som er kvaliteten af godstransporten. Kommissionen har ikke glemt

dette spørgsmål, som er vigtigt med henblik på at give europæisk jernbanegodstransport nyt liv. Den er jævnlig i kontakt med sammenslutningerne af godstransportkunder, og jeg skal inden årets udgang fremlægge en rapport om udviklingen af kvaliteten af godstransporten i Europa, som det blev angivet under førstebehandlingen.

Det var de bemærkninger, jeg ønskede at komme med her ved afslutningen af denne forhandling, en forhandling, der virkelig har vist Parlamentets interesse i at fremme jernbanetransporten af både passagerer og gods. Jeg håber, at alle med sjæl og samvittighed vil stemme på en måde, der gør det muligt for os at komme videre. Jeg skal tilføje, at jeg er klar til at deltage fuldt og helt i den omtålelige og vanskelige opgave det er at mægle mellem Parlamentet og Rådet for at få afsluttet denne tredje jernbanepakke.

Formanden. - Forhandlingen under ét er afsluttet.

Afstemningen finder sted torsdag kl. 12.00.

Bilag - Kommissionens holdning

Indstilling ved andenbehandling (Sterckx) (A6-0479/2006)

Kommissionen kan acceptere ændringsforslag 1, 2, 3, 4, 5, 6, 9, 10, 11, 13, 15, 17, 18, 19, 20, 22, 23, 24, 25, 26, 27, 28, 29, 30, 31, 32, 36, 37, 38, 39, 41, 42, 45, 46, 50, 51, 54, 55, 56, 57, 62, 63, 64, 66, 68, 70 og 71.

Kommissionen kan acceptere ændringsforslag 43, 47 og 49 uden et nyt udkast.

Kommissionen kan principielt acceptere ændringsforslag 7, 8, 14, 21, 33, 34, 52, 58 og 60.

Kommissionen kan delvist acceptere ændringsforslag 40, 67 og 73.

Kommissionen forkaster ændringsforslag 12, 16, 35, 44, 48, 53, 59, 61, 65, 69 og 72.

*

* *

Indstilling ved andenbehandling (Jarzembowski) (A6-0475/2006)

Følgende 14 ændringsforslag kan accepteres - om nødvendigt i nyt udkast - 7, 8, 11, 12, 14, 21, 22, 23, 24, 26, 27, 29, 31, 32.

Følgende tre ændringsforslag kan delvist accepteres: 5, 13, 17.

15 ændringsforslag bør forkastes: 1, 2, 3, 4, 6, 9, 10, 15, 16, 18, 19, 20, 25, 28, 30, 33, 34, 35, 36, 37, 38, 39, 40, 41.

*

* *

Indstilling ved andenbehandling (Savary) (A6-0480/2006)

Følgende 19 ændringsforslag kan accepteres: 2, 3, 4, 5, 6, 7, 8, 9, 12, 18, 20, 21, 22, 24, 25, 28, 29, 30, 36.

Ændringsforslag 17 og 19 kan principielt accepteres.

Følgende syv ændringsforslag kan delvist accepteres: 1, 15, 16, 26, 27, 33, 35.

Kommissionen forkaster følgende otte ændringsforslag: 10, 11, 13, 14, 23, 31, 32, 34.

Skriftlig erklæring (artikel 142)

Christine De Veyrac (PPE-DE). - (FR) Det glæder mig, at jernbanepassagererne endelig får nogle rettigheder, navnlig med hensyn til erstatning, information og faciliteter for bevægelseshæmmede.

For så vidt angår hr. Jarzembowskis betænkning, er liberaliseringen af den internationale passagertransport en god ting, som øger effektiviteten inden for den pågældende transportform, men jeg er ikke enig i ordførerens holdning om at åbne den nationale trafik for konkurrencen.

Hvis Parlamentet stemmer for en total liberalisering af jernbanetrafikken i morgen, vil jeg gerne være sikker på, at De har taget højde for to grundlæggende punkter. For det første standardiseringsspørgsmålet. Vi vedtog et ændringsforslag om dette emne i udvalget. Det skulle give tabsgivende jernbanestrækninger mulighed for fortsat at modtage finansiering, hvis de opfylder målene om offentlige tjenester.

For det andet føler jeg, at hvis Parlamentet beslutter at åbne den nationale jernbanetrafik for konkurrencen, er det vigtigt at sikre, at vi i overgangsperioden, hvor det kun er den internationale trafik, der åbnes for konkurrencen, forhindrer en tilsøret åbning af den nationale passagertransport for konkurrencen via cabotage.

Denne overgangsperiode er nødvendig for at give jernbaneselskaberne mulighed for at tilpasse sig.

Georgios Toussas (GUE/NGL). - (EL) Den "tredje pakke af foranstaltninger" for jernbanetransporten i EU baner vej for fuld liberalisering, hvilket vil sige at man overdrager sektoren til monopolerne, så EU-kapitalens profit sikres og øges. EU's hidtidige foranstaltninger har også på dette område betydet himmelflugt for billetpriserne, medført tusindvis af afskedigelser og mere arbejde til arbejdstagerne, deres lønmæssige og sociale rettigheder er blevet ramt, og antallet af ulykker er steget voldsomt på trods af de fornærmende tilskud fra medlemsstaternes regeringer.

Liberaliseringen af jernbanetransporten sammen med de krav og betingelser, som EU opstiller med hensyn til certificering af arbejdstagerne, signalerer en yderligere udnyttelse af arbejdstagerne, yderligere intensivering af arbejdet og flere risici for passagerernes sikkerhed.

De hykleriske erklæringer om institutionalisering af regler for passagerernes rettigheder er ikke andet end en mørklægning af de smertelige konsekvenser, som liberaliseringen vil få for jernbanernes arbejdstagere og passagerer. Det grundlæggende resultat er, at monopolerne heller ikke kan opfylde dette sociale behov inden for rammerne af det udbytende system, der fungerer på grundlag af kapitalens profit, og derfor er der brug for radikale forandringer.

KKE erklærer sin kategoriske modstand mod denne befolkningsfjendtlige EU-politik og stemmer imod den tredje pakke med foranstaltninger til liberalisering af jernbanetransporten.

12. Europæisk program for trafikikkerhed (forhandling)

Formanden. - Næste punkt på dagsordenen er betænkning af Ewa Hedkvist Petersen for Transport- og Turismeudvalget om Europæisk Handlingsprogram for Trafikkerikkerheden - midtvejsstatus (2006/2112(INI)) (A6-0449/2006).

Ewa Hedkvist Petersen (PSE), ordfører. - (SV) Hr. formand, hr. kommissær, mine damer og herrer! Flere og flere borgere kører på udenlandske veje i Europa. Det er erhvervschauffører, busschauffører, familier på ferie i Europa og grænsependlere. Hvorfor skulle disse borgere tolerere dårlig trafikikkerhed i nogen af de lande, de kører i? Der dør ca. 40.000 personer hvert år på vejene i EU. Det er en tragedie, som finder sted konstant. Familier rammes. Det er også et gigantisk sløseri med ressourcer. Tænk på, hvor meget sundhedsvæsen vi kunne få, hvis vi halverede antallet af døde på vejene!

Problemet er, at landene i Europa i praksis vurderer trafikikkerhed meget forskelligt, og at forskellene mellem de medlemsstater, som har en lav trafikikkerhed, og de medlemsstater, som har en høj trafikikkerhed, fortsat øges. Men jeg tror ikke, at Europas borgere vil acceptere dette i længden. Vi borgere vil kræve sikre veje overalt i Europa. Vi vil kræve, at politiet stopper spritbilister uanset nationalitet. Vi vil kræve hastighedsgrænser i hele Europa, og at storbyerne har kollektiv trafik, så vi kan komme frem uden bil. Vi vil kræve, at vi kan komme sikkert frem på cykel i bymæssige områder. Europa-Parlamentet skal reagere på disse krav fra borgerne og lægge pres på Kommissionen og medlemsstaterne. Men medlemsstaterne handler helst mest på nationalt plan. Man taler om nærhedsprincippet, som desværre af og til betyder lammelse. Trafikkerikkerhed skal betragtes som et delt ansvar mellem medlemsstaterne og EU. Vi ser nu, at dødstallet for trafikken i Europa reduceres, men det går desværre for langsomt. Hurtige foranstaltninger skal iværksættes nu, for at vi skal nå målet om at halvere antallet af døde inden 2010. Medlemsstaterne skal sørge for, at den eksisterende lovgivning overholdes, og at der idømmes straffe, selv om man bryder reglerne i et andet EU-land. Det handler først og fremmest om lovgivning om sikkerhedsseler, om overholdelse af hastighedsgrænser og om, at alkohol og narko er bandlyst i trafikken. Dette skulle gerne umiddelbart reducere antallet af døde på vejene drastisk.

At involvere de nye medlemsstater i trafikssikkerhedsarbejdet er vigtigt. Kommissionen bør arbejde for projekter i form af parvist samarbejde mellem nye og gamle medlemsstater og sørge for, at de nye medlemsstater deltager i Kommissionens ekspertgrupper. Udveksling af gode eksempler er livsvigtigt.

Alkohol på vejene er et problem i EU, som forårsager op mod 10.000 døde pr. år. Antallet af kontroller varierer fra land til land. Vi har derfor brug for en fælles øvre alkoholgrænse for hele EU på 0,5 ‰ med mulighed for at gå længere ned. Det nytter imidlertid ikke at have en grænse på 0,0 ‰, som flertallet i udvalget har besluttet. En sådan grænse kan ikke måles og kan derfor ikke opretholdes. Dette punkt skal derfor fjernes fra betænkningen.

Vi skal også forbedre kørekortsuddannelsen og bør derfor certificere køreskolelærere i EU. Det er også vigtigt, at e-call-systemet føres videre, således at vi får hurtige udrykninger til ulykkessteder. Flere lande bør fremsætte hensigtserklæringer herom. Transportbranchen skal også handle, og her spiller biludlejningsfirmaerne en stor rolle, da de hvert år indkøber nye biler. Hvis de udelukkende købte sikre biler, ville det forbedre bilflåden i EU væsentligt. Transportindustrien har den største mulighed for at påvirke køretøjerne. Hvis de konstruerer sikre køretøjer og gør sikkerhedsudstyr til en standard, bliver det billigere for forbrugerne, og det redder liv. Et eksempel er alkoholåse, som hindrer berusede personer i at køre. Disse låse er blevet betydeligt billigere, siden markedet begyndte at tage fart.

Vi bør begynde at betragte køretøjet som en mobil arbejdsplads, når ansatte kører i deres arbejdstid, og arbejdsmiljølovgivningen bør da også gælde i køretøjet. Det burde øge trafikssikkerheden. Vi skal altså have et helhedssyn på trafikssikkerheden på vejene i Europa. Det handler om at gøre det lettere for trafikanterne med sikre køretøjer og veje, men også om at uddanne førerne. Alle berørte parter skal tage deres ansvar, et fælles ansvar, hvis det skal lykkes os at nå vores mål.

Dette er min sidste forhandling i Europa-Parlamentet. Jeg forlader min post den 1. februar, og jeg vil takke alle kolleger for et meget fint samarbejde gennem alle årene og også i forbindelse med denne betænkning. Jeg vil også takke alle ansatte i Europa-Parlamentet, som altid har gjort arbejdet lettere. Tak også til alle andre, ingen nævnt og ingen glemt, som jeg har samarbejdet med i mine år i Europa-Parlamentet.

Formanden. - Vi, alle medlemmerne, takker dig også, Ewa. Vi kommer til at savne dig.

Vi ønsker dig held og lykke med dit fremtidige virke.

Jacques Barrot, næstformand i Kommissionen. - (FR) Hr. formand, mine damer og herrer! Jeg vil allerførst gerne sende fru Hedkvist Petersen en varm tak for den kamp - og det er det rette ord - hun har udkæmpet til fordel for trafikssikkerheden. De har ikke kun udarbejdet en fremragende betænkning, men De har også adskillige gange påvist trafikssikkerhedens betydning her i Parlamentet. Forslaget til beslutning viser endvidere, at der hersker bred enighed i Parlamentet, Rådet og Kommissionen om denne prioritet og behovet for at gøre noget på europæisk plan.

Jeg vil gerne komme med en kort vurdering af vores kamp for trafikssikkerhed. Samlet set mistede 50.000 mennesker livet i trafikken i 2001, og vores mål er ikke at komme over 25.000 inden 2010. I 2005 mistede yderligere 41.600 mennesker livet i Europa med 25 medlemsstater. Det er vigtigt, at vi opdaterer vores midtvejsevaluering med de første resultater for 2006. Dette år har været noget bedre end tidligere år. Vi har oplevet en forbedring på 9 %, og visse lande, hvor tallene var stagneret, har gjort betydelige fremskridt. Overordnet set har de stater, der kom med i 2004, gjort større fremskridt end de 15. Det positive resultat er spinkelt, men det fortjener at blive anerkendt. Der er imidlertid stor forskel på de lande, der klarer sig bedst, og dem, der klarer sig dårligst. Forskellen ligger på mellem et og tre dødsfald pr. millioner indbyggere eller et og fem dødsfald pr. millioner personbiler.

Fællesskabets initiativer siden 2001 har været effektive. Trafikssikkerheden er blevet en vigtig politisk prioritet i de fleste medlemsstater. Langt de fleste medlemsstater har derfor udarbejdet planer for den nationale trafikssikkerhed. Vi har vedtaget en lov om køretid og hviletid for erhvervschauffører, vedtaget foranstaltninger om sikkerheden i befordringsmidler og lanceret uddannelses- og oplysningskampagner. Vi har endvidere vedtaget et tredje direktiv om kørekort, som sikrer trafikanterne, og især førerne af tohjulede motorkøretøjer, bedre beskyttelse.

Den vurdering, Kommissionen fremlagde i februar 2006, var rent faktisk, og vi er i færd med at udarbejde nye initiativer. Vi skal fylde tomrummet i den nuværende lovgivning om spejle, der eliminerer den blinde vinkel i de eksisterende lastvogne. Vi skal fremskynde installationen af sådanne spejle. Vi kan

ikke vente på, at hele den europæiske lastvognsflåde bliver fornyet, dvs. over 15 år, før denne praktiske og billige foranstaltning bliver fuldt ud effektiv. Jeg regner i høj grad med Europa-Parlamentets støtte til at fremskynde installationen af disse spejle, der eliminerer den blinde vinkel i eksisterende lastvogne.

Vi har fremlagt et forslag til de lovgivningsmedansvarlige om forvaltning af infrastrukturens sikkerhed på det transeuropæiske net. Det består af en række instrumenter, der skal give medlemsstaterne mulighed for at sikre en bedre forvaltning af sikkerheden på deres net. Derudover skal vi sikre, at ingen overtræder færdselsloven ustraffet, blot fordi de har begået overtrædelsen i udlandet. Jeg vil til sommer stille et formelt forslag om grænseoverskridende håndhævelse af alvorligere overtrædelser af færdselsloven. Vi har endvidere iværksat en høring om obligatorisk brug af kørelys i dagtimerne. Der er endnu ikke blevet truffet nogen beslutning. Vi skal først høre medlemsstaternes og brugernes mening.

Hvis vi vil vinde kampen om sikkerhed, er det allervigtigste, at vi bevarer den direkte kontakt med borgerne. Derfor lancerede vi Det Europæiske Charter for Trafiksikkerhed i april 2004. 650 aktører på trafiksikkerhedsområdet har undertegnet chartret. Selskaber, automobilklubber, foreninger, skoler, medieorganisationer og lokale myndigheder for blot at nævne et par stykker. Ved at undertegne chartret har aktørerne forpligtet sig til at påtage sig et ansvar og iværksætte konkrete, målbare aktioner inden for deres respektive kompetenceområder.

Endelig vil den første europæiske trafiksikkerhedsdag blive afholdt den 27. april 2007. Denne dag falder sammen med FN's globale trafiksikkerhedsuge, og jeg skal opfordre Parlamentet og alle dets medlemmer til at deltage i denne begivenhed, som ligger os meget på hjerte.

Jeg skal slutte af med igen at understrege kvaliteten af det dokument, fru Hedkvist Petersen har udarbejdet. Det giver et velargumenteret syn på fremtiden. Det lægger ikke blot vægt på prioriteterne på kort sigt, men indeholder også løsninger på mellemlang sigt, som Kommissionens tjenestegrene ligeledes arbejder med. Det glæder mig, at vores synspunkter er sammenfaldende, men jeg vil gerne sige, at registreringen af over 40.000 trafikdræbte betyder, at vi har et meget stort ansvar på trafiksikkerhedsområdet. Jeg er derfor taknemmelig for, at Parlamentet er involveret i og fuldt ud engageret i at forbedre dette tal.

Dieter-Lebrecht Koch, for PPE-DE-Gruppen. - (DE) Hr. formand, hr. kommissær, mine damer og herrer! Indledningsvis vil jeg gerne rette en stor tak til fru Hedkvist Petersen for et godt og tillidsfuldt samarbejde gennem mange år. Mange tak for den glimrende betænkning, fru Hedkvist Petersen.

At nedbringe antallet af trafikofre på Europas veje til højst 25.000 inden 2010, er et meget ambitiøst mål på baggrund af den stigende trafikintensitet. Men det er et mål, der kan nås - hvis blot vi vil det! Vi kan være stolte af resultaterne i de seneste år, selv om mange af vores love og foranstaltninger, navnlig inden for det seneste to et halvt år, endnu ikke har haft nogen effekt, fordi de ikke er blevet gennemført i national lovgivning endnu. Jeg behøver vist kun at minde om kørekortsdirektivet.

Men til trods for de gode resultater vil vi ikke nå målet, hvis vi ikke handler mere ambitiøst og konsekvent og hurtigt realiserer eksisterende og nye projekter. Og her har vi ikke kun brug for EU's beslutningstagere, også medlemsstaterne har et stort ansvar. Det skaber betænkningen også klarhed om.

Jeg vil gerne nævne seks konkrete kategorier.

For det første vil vi bevæge os i den rigtige retning, hvis vi kan sikre, at eksisterende lovgivning bliver overholdt bedre, bl.a. med hensyn til hastighedsoverskridelser, ingen kørsel, hvis føreren er påvirket af spiritus, narkotika eller medicin, pligten til at bruge sikkerhedssele, fodgængere og cyklister, som overholder reglerne.

For det andet skal der vedtages nye europæiske love, f.eks. om kørelys, brug af såkaldte dødvinkelspejle og om markering af lastvognes bagender.

For det tredje må vi udvikle foranstaltninger, så vi undgår kødannelser, f.eks. ved at fremme nye logistiske systemløsninger, ved at fremskynde vejarbejder eller tillade ekstraordinært lange lastvogne, de såkaldte giganter, hvis særlige kriterier er opfyldt.

Mit fjerde punkt er, at vi har et ansvar for, at reglerne om sikkerhed og sundhed på arbejdspladsen også kommer til anvendelse i de tilfælde, hvor arbejdspladsen er et køretøj, altså en mobil arbejdsplads. Det indbefatter, at der bliver skabt rimelige muligheder for lægebehandling til erhvervschauffører i arbejdsugen langt fra deres firmaers hovedsæde.

For det femte må vi ikke kun støtte brugen af den mest moderne emissionsteknik, men også indførelsen af aktive sikkerhedselementer som ESP, bremseassistent, fartpilot og førerstøtte.

For det sjette håber vi, at det automatiske alarmsystem e-call vil blive indført så hurtigt som muligt, særligt på baggrund af at der på den ene side findes velafprøvede systemer til automatisk detektering af ulykker, og der på den anden side for øjeblikket kører en kampagne for en slags alarmsystem for fodgængere.

Gary Titley, for PSE-Gruppen. - (EN) Hr. formand! Jeg lykønsker fru Hedkvist Pedersen med denne sidste betænkning for Europa-Parlamentet. Det er en glimrende betænkning, selv om den er blevet bombarderet med nogle underlige ændringsforslag.

Vi har ikke brug for komplicerede ordninger. Vi har bare brug for sikrere veje, sikrere førere og sikrere køretøjer, og som det vigtigste har vi brug for handling og håndhævelse. Da jeg f.eks. var Parlamentets ordfører i spørgsmålet om e-call, havde erhvervslivet gjort fremskridt, men regeringerne gjorde ikke fremskridt. Det er årsagen til, at jeg siger, at vi har brug for handling.

Jeg har imidlertid to forbehold. For det første mener jeg ikke, at obligatorisk kørelys vil føre til nogen samlet nettoforøgelse af trafikikkerheden, for når biler bliver synlige, bliver andre trafikanter, navnlig motorcyklister, mindre synlige. Kørelys vil føre til større brændstofforbrug, og det er ikke godt set ud fra et klimaændringssynspunkt. Det er et spørgsmål om subsidiaritet. Situationen i Spanien om dagen er ikke den samme som situationen i Sverige. Jeg mener, at dette bør være op til medlemsstaterne.

For det andet tror jeg ikke på harmoniserede promillegrænser, ganske enkelt fordi man kan have alle mulige regler, men de er ikke til nogen nytte uden håndhævelse. I Det Forenede Kongerige har vi måske en højere promillegrænse, men vi har færrest tilfælde af spirituskørsel. Hvorfor? Fordi håndhævelsen er streng, og straffene er hårde. Det er der, vægten bør lægges.

Arūnas Degutis, for ALDE-Gruppen. - (LT) Hr. formand! Jeg takker fru Petersen for en omfattende og frem for alt meget betimelig betænkning om sikkerhed - eller snarere om farer - på vores veje. Situationen er meget alvorlig. I takt med at EU accepterer nye medlemmer, stiger problemet. Afgrunden bliver større mellem dem og de ældre lande, som kan drage fordel af mere avancerede infrastrukturer og teknologier.

Eftersom hovedansvaret for at forbedre sikkerhedsforanstaltningerne på vejene for øjeblikket ligger hos de forskellige medlemsstater, støtter jeg fuldt ud ordførerens opfordring til, at Kommissionen øger indsatsen for at gøre de standarder, der anvendes af de forskellige lande, ensartede, og for at indføre ensartet lovgivning og anvende bedre europæisk praksis i disse spørgsmål. Denne beslutning er et velforberedt katalog over diverse planer, hvis gennemførelse utvivlsomt ville bidrage til at undgå mange af de tragiske ulykker på vejene. Den er også en tilskyndelse til hurtigst muligt at indføre den nyeste sikkerhedsteknologi i transportkøretøjer og på vejene, at harmonisere de europæiske landes transportsikkerheds- og inspektionsstandarder, regler for udstedelse af kørekort og færdselstavlesystemer, at anvende bøder for færdselsovertrædelser ensartet og at lægge tilstrækkelig vægt på oplysning og undervisning. Et vigtigt incitament på dette område kunne være Kommissionens vilje til at finansiere partnerskabsprojekter, der gennemføres af nye og gamle lande i EU. Den praktiske gennemførelse af ny udvikling kunne fremhjælpes af hensigtsmæssig regulering af forsikringssekskabers aktiviteter. Jeg vil gerne understrege, at medlemsstaterne, navnlig de medlemsstater, hvor dødstallene er blandt de højeste, bør fastsætte en promillegrænse på nul for personer, der lige har fået kørekort, og for erhvervschauffører, der udfører persontransport eller kører med farligt gods. Medlemsstaterne bør ligeledes gøre straffene for færdselsovertrædelser hårdere, navnlig i forbindelse med spirituskørsel.

Jeg er selv fra en ny medlemsstat, hvor situationen sandsynligvis er den værste i hele EU. Derfor er dette problem særlig alvorligt for mig. Antallet af ofre i Litauen pr. million indbyggere eller pr. køretøj er tre gange større end i noget gammelt EU-land. Ved at undersøge statistikkerne nøje har jeg observeret et mærkeligt mønster, nemlig at de europæiske lande kan inddeles i tre grupper ud fra antallet af trafikdræbte. Grupperne er de gamle EU-lande, de nye EU-lande, som er tidligere medlemmer af sovjetblokken, og de nye EU-lande, som er tidligere medlemmer af Sovjetunionen. Det er interessant, at jo mere et land har været berørt af totalitarisme, jo mindre respekt har førerne for andre trafikanter, og jo mindre bekymrer de sig for deres eget og andres helbred eller endog liv. Det virker, som om de er blevet sluppet løs. Der foregår en form for krig på vejene. I Litauen spøger vi oven i købet med, at vi snart har flere mennesker, der dør på vejene hvert år, end der er amerikanere, som dør i krigen i Irak. Det er et spørgsmål om holdninger forbundet med værdier, respekt og interesse for miljøet. Derfor

mener jeg, at der bør lægges vægt på undervisning og kultur, dvs. de holdningsdannende områder, især med fokus på den yngste befolkningsgruppe i samfundet.

Seán Ó Neachtain, *thar ceann an Ghrúpa UEN.* - Maraítear os cionn 40,000 duine ar bhóithre na hEorpa chuile bhliain. 'Sí aidhm an Choimisiúin an staitistic seo a laghdú 50% faoin mbliain 2010.

Tá an chumhacht chéanna ó thaobh reachtaíochta dhe ar shábháilteacht bóthair ag Parlaimint na hEorpa agus atá ag rialtaisí na mBallstát fhéin. Ba chóir do Pharlaimint na hEorpa lántacaíocht a thabhairt d'aidhm an Choimisiúin, líon na marbh a laghdú ar na bóithre.

Timpistí bóthair an chúis is mó a mharaítear daoine óga idir chúig bhliana déag agus cheithre bhliana is fiche d'aois.

Caithfear anois comhordú a dhéanamh ag leibheál an Aontais Eorpaigh chun tabhairt faoi fhadhb na dtimpistí bóthair agus chun polasaí sábháilteachta bóthair a chur i bhfeidhm go dian.

I measc na bpointí sábháilteachta is tábhachtaí tá siad seo a leanas: pionós trasteorann a ghearradh orthu siúd a bhriseann rialacha an bhóthair ar fud na hEorpa; ní mór breathnú ar rialacha tráchta a bheadh ar aon fhocal i measc na mBallstát uile a chur i bhfeidhm; ba chóir do na Ballstáit uile an córas éigeandála E-Glaoch a bheith i chuile charr, chomh luath in Éirinn agus is féidir.

Ba chóir do chuile Bhallstát reachtaíocht sábháilteacht bóthair a chur i bhfeidhm go dian dúthrachtach.

Iarraim ar thiománaithe iad fhéin a iompar ar bhonn cúramach, freagrach agus iad ar an stiúir. Tá dualgas orainn uilig an bóthar a dhéanamh sábháilte dóibh siúd a bhaineann úsáid as.

Margrete Auken, *for Verts/ALE-Gruppen.* - Hr. formand, tillykke med valget. Vi står her i Europa med et problem, som er enormt stort, og jeg tror ikke, eller jeg er overbevist om, at hvis ikke vi bliver meget mere effektive, får vi det ikke løst. Jeg vil gerne sige tak til Ewa Hedkvist Petersen. Jeg tror, hun og jeg er enige om, at det, der ligger nu, er for svagt, hvis vi skal komme videre. Man tager ikke ordentligt fat på hastighederne, man tager ikke ordentligt og fornuftigt fat på alkohol og kontrol. Det bør altså blive bedre, end det er nu, så vi kommer til at tage det her rigtig, rigtig alvorligt. Og lad mig så nævne et punkt, som for mig har været aldeles overraskende. Jeg har arbejdet med færdselssikkerhed i 15-20 år, og jeg har også dér lært, at en god statistik er forudsætningen for, at man kan lave arbejdet seriøst og målrettet. Vi har en elendig statistik her i EU, og da vi i udvalget foreslog - og vi har stadigvæk ændringsforslag - at man naturligvis måler ulykkerne på antallet af mennesker, altså på indbyggere, blev vi minsandten stemt ned. Det er som om, at jo flere biler man har, jo sikrere er landet, fordi det bliver på antallet af biler, man nu måler det. På den måde bliver Cypern et af vores sikreste lande, fordi de har så frygtelig mange biler. Så kan vi købe mange flere biler, så får vi højere sikkerhed. Hvis ikke vi får statistikken i orden, så man måler ulykkestallet på mennesker og indbyggere, kan vi godt glemme alt om at lave et seriøst samlet arbejde for færdselssikkerhed i Europa. Så bliver det simpelthen noget pjank.

Og lad mig så endelig sige tak til Ewa Hedkvist Petersen for godt samarbejde. Jeg håber meget, at du også fremover får mulighed for at bruge dine gode evner, også inden for færdselssikkerheden.

Erik Meijer, *for GUE/NGL-Gruppen.* - (NL) Hr. formand! Nogle områder af trafikikkerheden kan man bedre regulere på lokalt plan. Det gælder ikke blot for vejbump, forsøg på at holde biler væk fra boligområder og fremme af offentlig transport. Tætbefolkede områder med mange fodgængere og cyklister stiller andre krav til brugen af biler end tyndbefolkede områder med lange, stille veje. Køretøjers synlighed er i områder, hvor solen kan stå lavt på himlen, anderledes end i områder, hvor solen står højt. Dette medfører, at det f.eks. i det ene område er godt for trafikikkerheden, at biler eventuelt er forpligtede til at køre med lys om dagen, mens det i det andet område er uheldigt.

På andre områder er det derimod bedst at søge en fælles ordning på europæisk plan såsom entydige færdselstavler, spejle for at reducere blinde vinkler, autoværn, som ikke medfører ekstra risiko for motorcyklister, eller beskyttelse af chauffører mod overtræthed som følge af for lange køretider i træk.

Jeg beklager, at ordføreren har trukket forslagene om mobiltelefoner bag rettet, undervisning i trafikikkerhed og risikoen ved sne på biltaget tilbage. Hvad det øvrige angår, er det en god og fuldstændig betænkning, som min gruppe støtter.

Kathy Sinnott, for IND/DEM-Gruppen. - (EN) Hr. formand! Jeg vil sige til kommissæren, at mange af os har personlige erfaringer med tragedier på vejene. Trafiksikkerhed er en evig bekymring for os alle sammen og for de borgere, vi repræsenterer.

Jeg er sikker på, at vi vil stemme for bedre sikkerhedsforanstaltninger, og det er godt. Men det, der bekymrer mig, er, at når vores sikkerhedsbestemmelser bliver lovgivning, vil vi have en falsk følelse af, at vores veje er sikrere. Det er ikke altid tilfældet. Af sikkerhedshensyn har vi bestemt, at lastbilchauffører skal holde korte pauser hver fjerde time og en lang pause hver niende time. I Irland er der imidlertid meget få steder, hvor chaufførerne kan parkere lastbilerne, så de kan hvile sig. Derfor er de tvunget til at holde ind i nødsporet, og det er meget farligt for chaufføren og for alle, der bruger vejen.

Problemet er, at vi af hensyn til sikkerheden har pålagt lastbilchauffører en forpligtelse, som de ikke kan overholde sikkert i Irland. Det er sket, fordi vi ikke pålagde regeringerne en dertil hørende forpligtelse til at anlægge rastepladser, selv langs veje, der finansieres af EU. En ny motorvej, der åbnede i min egen valgkreds for tre måneder siden, har ikke en eneste rasteplads. I dag drøfter vi bestemmelser om at gøre rundkørsler, biveje og vejarbejdsområder sikrere. Det er alt sammen positivt, men lad os lære af de irske lastbilchaufførers erfaringer og kræve, at de nationale regeringer iværksætter de fornødne tilpasninger af vejene, så disse sikkerhedsforanstaltninger kan gennemføres. Ellers vil vi til trods for vores anstrengelser fortsat være plaget af massakrer på vores veje.

Rodi Kratsa-Tsagaropoulou (PPE-DE). - (EL) Tak, hr. formand! Jeg vil ønske Dem tillykke med valget og sige, at jeg glæder mig til samarbejdet inden for det nye Præsidium. Samtidig vil jeg gerne rose vores ordfører, fru Petersen, for hendes indsats og ønske hende held og lykke fremover, nu hvor hun forlader Parlamentet.

Mine damer og herrer, hr. kommissær! Vejsikkerhed, som vi drøfter i aften, er et meget vigtigt emne, først og fremmest fordi det vedrører europæiske borgeres liv. Det er imidlertid også en fremragende lejlighed til at synliggøre de resultater, EU kan skabe, der har betydning for borgernes hverdag, og den merværdi, som kan tilføres medlemsstaternes indsats og deres egen politik.

En midtvejsstatus for handlingsprogrammet fortæller os, hvilke fremskridt der er opnået med bekæmpelsen af ulykker. Vi har dog alle mulige grunde til at påpege, at vi er nødt til at tage flere og hurtigere skridt inden for en mere overordnet strategi. Vi må ikke glemme, at indsatsen for at styrke det fælles marked, styrke vores turisme, styrke de europæiske borgeres mobilitet og styrke vores konkurrenceevne øger antallet af trafikulykker og sandsynligheden for ulykker.

Den første ting, jeg vil fremhæve i aften, er, at vi skal være bedre til at koordinere de værktøjer og muligheder, vi råder over, ved at gennemføre lovgivning om skiltning, bilisters adfærd, vejbygning og -vedligeholdelse, sikkerhedsseler osv.

Den anden ting, jeg vil fremhæve, er behovet for ensartet sikkerhed i hele EU. Ud over koordinering og udveksling af god praksis bør vi fremme det fælles kørekort og forebyggelses- og udrykningssystemer som f.eks. e-call.

Zita Gurmai (PSE). - (HU) Hr. formand! Mange tak, og tillykke med Deres nye stilling. Trafiksikkerhed er bogstaveligt talt et spørgsmål om liv og død, som samtidig er vanskeligt og komplekst, fordi alle mennesker løber store risici. I Ungarn dør over 0,5 % af alle borgere som følge af trafikulykker. Hvis den planlagte begrænsning i antallet af trafikulykker inden 2010 skal nås, kræves der flere gennemtænkte foranstaltninger. I fru Hedkvist Petersens betænkning gennemgås de skridt, der skal tages, begyndende med håndhævelse af eksisterende lovgivning over f.eks. vægt på bedre køreteknikker til indføring af tekniske innovationer og forbedring af infrastrukturen. Der kræves bedre sikkerhedsforanstaltninger for de mest sårbare brugere af offentlige veje, dvs. fodgængere og cyklister. Vi må ikke glemme de handicappede, hvis sikkerhed også kræver specielle løsninger. Dette er endnu mere relevant nu, eftersom 2007 er det europæiske år for lige muligheder for alle.

EU og dets medlemsstater har et fælles ansvar for trafiksikkerhed. For at styrke det sociale bagland opfordrer vi civilsamfundets organisationer til at vise deres engagement i forbedret trafiksikkerhed ved at undertegne Det Europæiske Charter for Trafiksikkerhed i løbet af de kommende tre år.

EU bør spille en koordinerende rolle, primært i forbindelse med kampagner, iværksættelse af forskningsprogrammer og udveksling af erfaringer. Hvis det lykkes os at nå vores mål, kan vi i et mindre

land som Ungarn med dets 10 millioner indbyggere redde 500 liv, hvilket omtrent svarer til antallet af pladser her i salen.

Kære Ewa! Vi kommer til at savne dig. Jeg er overbevist om, at du opnår det, du ønsker. Vi for vores del vil forsøge at gøre brug af det, vi har lært af dig i Parlamentet.

Lad os forsøge at rejse under sunde, anstændige og gode forhold!

Hannu Takkula (ALDE). - *(FI)* Hr. formand, jeg vil indlede med at takke ordføreren, fru Hedkvist Petersen, for hendes glimrende arbejde. Jeg har også lært Dem lidt at kende i forbindelse med udvalgsarbejdet, og De har altid været meget flittig og engageret i Deres arbejde i udvalget, og disse spørgsmål om trafikikkerhed har De været særligt engageret i. Tak fordi, De nævnte dem, tak for betænkningen og for det arbejde, som De har udført.

Det er rigtigt, at vi har meget lovgivning i EU. Det vigtige er imidlertid, om den overholdes. Den største trussel mod trafikikkerheden er stadig at finde mellem rattet og sædet. Vi må have en mere informeret holdning til trafik og undervisning i trafikikkerhed, og jeg mener, at det vil være godt, hvis vi kan få harmoniserede kriterier over hele Europa, hvad angår undervisning i trafikikkerhed og kørekort, eftersom vi har fri bevægelighed. Der kræves naturligvis også investeringer i køretøjernes og vejenes tilstand, men undervisning i trafikikkerhedskultur er nøglen til alt.

Hvad angår promillegrænser, vil jeg endnu en gang sige, at der kun er en mulighed, nemlig nultolerance. Alkohol og kørsel er to uforenelige størrelser, og derfor bør der være nultolerance over for alkohol over hele Europa.

Janusz Wojciechowski (UEN). - *(PL)* Hr. formand! Vejtrafik er nu om dage den største fare, som den almindelige borger udsættes for, og det er grunden til, at det er så vigtigt at diskutere spørgsmålet i dag.

Jeg vil gerne rejse et spørgsmål, som ikke er nævnt i betænkningen. Det drejer sig om et element i vejtransporten, som ikke umiddelbart synes at have direkte indflydelse på dens sikkerhed, men som er fremtrædende i ulykkesstatistikkerne. Jeg tænker på vejtræer. I gamle dage tjente disse træer til at beskytte hestetrukne køretøjer mod vind og sne. Nu er vi imidlertid i de hurtige bilers tidsalder, og træerne udgør en dødelig trussel. Over 1.000 mennesker dør hvert år i mit land, Polen, fordi de kører ind i træer. Dobbelt så mange dør som følge af frontale sammenstød, når træer afskærer potentielle muligheder for at undvige farlige situationer på vejene.

Jeg er meget miljøbevidst, og jeg elsker at se træer i parker, skove og mange andre steder. Jeg mener imidlertid, at vejtræer bør fjernes, fordi de udgør en stor fare. Der bør inddrages en bestemmelse af denne art i de tiltag, der skal forbedre trafikikkerheden. Træer kunne erstattes med ufarlige hegn. Der er mange steder, hvor sådanne foranstaltninger ville bidrage til at forbedre trafikikkerheden.

Renate Sommer (PPE-DE). - *(DE)* Hr. formand, hr. kommissær, mine damer og herrer! Det er bestemt ikke ufarligt at bevæge sig ud i trafikken - det ved enhver - men vi kan naturligvis ikke undgå at transportere personer og gods på vejene. Det er nu engang den mest fleksible transportform, og vi er afhængig af en velfungerende trafik. Vejene er erhvervslivets livsnerve.

EU har sat sig som mål at gøre trafikken mere sikker, og det er også helt uacceptabelt, at så mange tusinde hvert år bliver dræbt på veje og motorveje. Men vi registrerer alligevel mere end 40.000 dødsopfre, så hvad kan vi gøre ved det?

En vigtig og enkel måde at nedbringe ulykkerne yderligere på, ville være at indføre et spiritusforbud i trafikken for unge, nye bilister og for erhvervschauffører inden for persontransport og f.eks. ved transport af farligt gods. Jeg kræver derfor en ordning, som peger i retning af nul promille for denne personkreds, som udgør en øget risiko. En, som lige har fået kørekort, mangler køreerfaring, og spiritus vil blot gøre vedkommende endnu mere tilbøjelig til at forårsage ulykker. I forbindelse med personbefordring og transport af farligt gods har chaufførerne et særligt stort ansvar. Derfor er det helt berettiget, at de skal give fuldstændig afkald på spiritus, når de sidder bag rattet. Her må der ikke være nogen tolerancegrænse.

Men også passende færdselskontroller kan medvirke til en betydelig og varig nedbringelse af antallet af alvorlige trafikulykker. Det er op til medlemsstaterne i tilstrækkelig grad at kontrollere, om gældende lovgivning bliver overholdt, f.eks. i form af kørekort-, sikkerheds- eller spirituskontroller, for alting behøver ikke at blive reguleret af nye og supplerende europæiske love. Det gælder for øvrigt også med hensyn til en fælles hastighedsbegrænsning i hele EU. Jeg mener, at det er noget, medlemsstaterne skal

afgøre individuelt afhængig af vejenes og motorvejenes kvalitet. At man kører hurtigt - og dermed mener jeg ikke hensynsløst - behøver ikke nødvendigvis at være ensbetydende med en øget risiko for ulykker. Træthed ved rattet udgør måske en langt større fare, men hvordan kan vi kontrollere det i den motoriserede individuelle transport?

Men vi kan kontrollere, om der bliver talt i mobiltelefon under kørslen. Tales der i telefon, afledes førerens opmærksomhed. At gøre det obligatorisk at anvende håndfri anlæg til mobiltelefoner under kørslen, ville derfor være et væsentligt bidrag til trafiksikkerheden. Jeg forstår ikke de parlamentsmedlemmer, som ønsker at forhindre det. Det har længe været bevist, at det er et problem.

Et generelt overhalingsforbud for køretøjer over 12 t ville i mine øjne som bilist - og jeg kører meget - ganske vist være ønskeligt, men spørgsmålet er, om det er realistisk. Måske skulle vi i stedet for kæde det sammen med en bestemt hastighed. Efter min mening er fælles, regelmæssige, tekniske sikkerhedskontroller i hele EU af alle motorkøretøjer uomgængelige.

Og lad mig komme med en sidste bemærkning. Incitament, typisk skattemæssige, til at forny vognparkerne ville være et glimrende instrument til at løse sikkerhedsproblemet, og det er også vigtigt ud fra et miljøhensyn. Det ville f.eks. afskaffelsen af registreringsafgifterne i nogle medlemsstater bidrage væsentligt til. Men det er jo, som vi ved, en helt anden sag.

Mange tak til ordføreren for hendes glimrende arbejde og til Dem, mine damer og herrer, for opmærksomheden så sent på dagen.

Emanuel Jardim Fernandes (PSE). - (PT) Hr. formand! Jeg vil først gerne give udtryk for min glæde over at se Dem indtage dette hverv, idet jeg ihukommer Deres store politiske indsats. Jeg vil dernæst gerne takke fru Hedkvist Petersen for hendes fine betænkning og for alt det, som hun har udrettet i Europa-Parlamentet og i Europa for trafiksikkerheden.

Jeg støtter og vil stemme for denne betænkning, fordi jeg mener, at vi kun gennem effektive og samordnede foranstaltninger fra medlemsstaternes og EU's side kan gøre noget ved det forhold, at ca. 40.000 mennesker mister livet på vores veje hvert år, med direkte økonomiske omkostninger svarende til 2 % af et helt års BNP, som De har nævnt.

Blandt de forskellige foranstaltninger støtter jeg i særlig grad forslagene om at styrke sikkerheden ved at indføre harmoniserede færdselsregler på europæisk plan, udvikle og forbedre infrastrukturen og dennes forvaltning, forbedre køretøjernes sikkerhed, indføre det automatiske advarselssystem e-call, hastighedsbegrænsningssystemer og alkolåse, idet jeg dog mener, at det heller ikke videnskabeligt kan lade sig gøre at fastsætte en promillegrænse på nul.

Jeg støtter også alle de vigtige forslag om at ændre lovgivningen, så det altid bliver obligatorisk at benytte sikkerhedssele i praktisk talt alle typer køretøjer. På disse som på andre områder har Kommissionen et større ansvar som den institution, der har lovgivningsinitiativ, og jeg håber - ja, jeg føler mig overbevist om - at den vil leve op hertil.

FORSÆDE: Mechtild ROTHE

Næstformand

Nathalie Griesbeck (ALDE). - (FR) Fru formand! Jeg vil gerne ønske Dem tillykke med valget. Også jeg vil gerne sige et par ord om denne betænkning om trafiksikkerhed. Vejtransporten - og det beklager jeg meget, ligesom mange andre her i salen - bliver ved med at stige, og det betyder, at Unionen skal gøre trafiksikkerhed til en politisk prioritet, hvilket vi alle er enige om.

I denne betænkning fremhæves de fremskridt, der er sket, og der foreslås nye foranstaltninger, som supplerer de bestemmelser, der for nylig blev vedtaget om det europæiske kørekort, og som alt i alt er tilfredsstillende. Jeg skal ikke opliste dem alle, men de afspejler megen fremgang. Jeg vil blot vende tilbage til spørgsmålet om kørelys i dagtimerne, som jeg er helt imod. Der er ganske enkelt ingen pålidelige undersøgelser, der viser, at et sådant tiltag ville være effektivt. Det er sandt, at antallet af dræbte er faldet, siden foranstaltningen blev indført i mit hjemland, og det er en god ting, men hvis vi ser nærmere på tingene, ser vi, at antallet af dræbte i den kategori af brugere, der er klassificeret som sårbare, er steget - ifølge de tal, jeg har fundet, med over 8 % for fodgængere, med over 0,6 % for cyklister og med over 3,8 % for førere af tohjulede motorkøretøjer og altså især for sidstnævnte. Uden

at ville insistere yderligere, vil jeg gerne henlede medlemmernes opmærksomhed på dette aspekt og opfordre til, at der bliver kigget nærmere på det.

Jeg vil også gerne slutte af med at takke ordføreren og ønske hende al mulig held og lykke i hendes nye liv.

Ryszard Czarnecki (UEN). - *(PL)* Fru formand! 40.000 mennesker dør på vejene hvert år. Så stort er problemet. De direkte og indirekte omkostninger ved ulykker beløber sig til 180 milliarder euro, hvilket svarer til 2 % af EU's BNP. På den baggrund er det meget vigtigt, at der bliver gjort en større indsats på EU-plan. Der skal indføres hårdere straffe for typiske færdselsovertrædelser og for forbrydelser som hastighedsoverskridelser og promillekørsel.

Det er imidlertid også nødvendigt at håndtere nye situationer. I mange lande, bl.a. Polen, kører flere og flere rundt under indflydelse af narkotika. Det er grunden til, at DRUID-projektet blev iværksat. Det tager sigte på at halvere antallet af trafikdræbte inden 2010, og det er et ambitiøst mål. De sidste to udtalelser fra Kommissionen om direktiverne om forvaltning af vejinfrastrukturens sikkerhed vil være til stor hjælp. De kan reducere antallet af trafikdræbte med op til 16 %. Jeg støtter indførelsen af den såkaldte nulpromilleordning for nye bilister og for erhvervschauffører.

Luis de Grandes Pascual (PPE-DE). - *(ES)* Fru formand! Mine damer og herrer, transportkommissær, jeg vil gerne lykønske formanden med valget og ønske hende held og lykke med hendes nye rolle.

Mine damer og herrer, færdselssikkerhed er et af de spørgsmål, der altid er aktuelle. Alle medlemsstater laver på det ene eller andet tidspunkt opgørelser over ulykker og ofre, og konklusionen plejer altid at være den samme, nemlig at vi alle, til alle tider, kan gøre mere for at reducere antallet af ofre.

Efter min mening er der tre grundlæggende elementer til at forbedre færdselssikkerheden: en forbedringen af sikkerheden i forbindelse med infrastrukturene, en fortsat harmonisering af reglerne og uddannelse i færdselssikkerhed. En forbedring af sikkerheden på de transeuropæiske landevejsnet er afgørende. EU's nye finansielle ramme giver desværre endnu en gang ikke anledning til mange forhåbninger og indeholder ikke tilstrækkelige ressourcer til at forbedre de europæiske landevejs kvalitet.

På den anden side er Kommissionen kommet med et forslag til direktiv til forbedring af sikkerheden i forbindelse med infrastrukturene. Der er et punkt, som efter min mening er af særlig interesse, nemlig at direktivet omhandler, om end blot summarisk, behovet for, at autoværnene på landevejene også yder motorcyklisternes sikkerhed. Mange af harmoniseringsforanstaltningerne vil også få positive effekter på færdselssikkerheden. Det er f.eks. tilfældet med fastsættelse af minimumskrav for køretøjernes aktive og passive sikkerhed, kravet om refleksbånd på lastbiler, harmonisering af de tekniske standarder for vejafmærkning og etablering af rasteplasser for bilisterne.

Desuden mener jeg, at skoleuddannelsen bør indeholde et minimumsindhold af færdselssikkerhed for de unge i deres egenskab af fodgængere og mulige bilister. Uddannelse og træning er absolut nødvendigt for at opnå permanente resultater på lang sigt.

Jeg håber derfor, at plenarforsamlingen forkaster det forslag, som Den Socialdemokratiske Gruppe i sidste øjeblik har fremsat om at fjerne det, der blev vedtaget af Transportudvalget herom. Jeg glædede mig over Den Liberale Gruppens ord, og jeg håber således, at Kommissionen forkaster dette forslag og vedtager disse linjer.

Fru ordfører, mange tak for Deres indsats, farvel og held og lykke.

Inés Ayala Sender (PSE). - *(ES)* Fru formand, jeg takker Dem særligt. Jeg glæder mig meget over at se dig i denne nye rolle, som jeg er sikker på, at du vil klare fantastisk.

Jeg takker ligeledes vores kollega Ewa for den enorme indsats, hun igennem mange år har gjort for at forbedre den europæiske færdselssikkerhed. Jeg så, hvordan hun ankom fra sin region, Luleå, og vi har sammen lært det bedste, og jeg håber, og jeg er sikker på, at hun i sit kommende professionelle virke kan anvende al denne stædighed og overbevisningsevne, som hun har vist her i Europa-Parlamentet. Jeg ønsker dig held og lykke, Ewa.

Den revision, vi drøfter i dag, viser, at vi ikke kan nå målet om at reducere antallet af døde med 50 % i 2010, for der er kun tre år tilbage, og det går stadig for langsomt. Det værste er, at de fleste ofre er børn og unge og fodgængere over 65 år.

Jeg vil gerne endnu en gang give udtryk for min frustration over, at vi på grund af lovgivningen ikke har kunnet opnå et bredt flertal til en begrænsning af hastigheden, til trods for det himmelråbende bevis for, at det er den største dødsårsag. Selv WTO har påpeget, at det bør prioriteres. Det er derfor, at min delegation vil stemme for Gruppen De Grønnes ændringsforslag 1.

Til gengæld glæder jeg mig overordentlig meget over, at ordføreren og min gruppe går ind for, at alkoholkoncentrationen skal være 0,5 mg generelt og 0,2 mg for unge og erhvervschauffører.

Blandt de øvrige bestemmelser og forslag - der er talrige, men de er desværre for de flestes vedkommende frivillige - vil jeg gerne fremhæve et par stykker, der, selv om de tilsyneladende ser mindre vigtige ud, er meget effektive. Det gælder f.eks. forslaget om at øge brugen af selealarmer, ikke kun på forsæderne, men også på bagsæderne, og for alle slags biler, uanset klasse. Der bør også installeres såkaldte ergonomiske autoværn for at undgå den store dødelighed blandt motorcyklisterne. Desuden bør jernbaneoverskæringerne fjernes.

Endelig, og selv om det næsten kan se ud som en spøg, kunne jeg godt tænke mig, at bilindustrien overvejede at indføre en billig anordning - men som ville være meget virkningsfuld, når det drejer sig om at overbevise føreren - der skulle bestå i, at der på kilometertælleren, i den samme røde farve, som i dag anvendes for omdrejningstælleren - anføres en fartgrænse - som man skulle blive enig om, dog på højst 130 eller 140 km/t - hvilket kunne fungere som en psykologisk advarsel, der i andre tilfælde har vist sig at være meget effektiv.

Vi vil naturligvis fortsætte samarbejdet med Kommissionen i forbindelse med de nye forslag om infrastrukturer og retsforfølgning af forseelser.

Leopold Józef Rutowicz (UEN). - *(PL)* Fru formand! Det Europæiske Handlingsprogram for Trafiksikkerheden - midtvejsstatus er et vigtigt dokument. Hvert år dør hundredtusindvis af mennesker over hele verden som følge af trafikulykker. Der må udtænkes bedre forebyggende foranstaltninger for at begrænse denne tragedie.

Efter min opfattelse er følgende tiltag meget vigtige: harmonisering og gennemførelse af færdselslovgivning over hele EU, hårdere straffe for kørsel under indflydelse af alkohol eller narkotika (sidstnævnte er et nyt fænomen), udvikling af gode undervisningsprogrammer for unge og brug af alle tilgængelige midler til forbedring af sikkerheden. Jeg tænker på forbedring af vejenes og vejbanernes kvalitet og udarbejdelse af planer for opgradering af veje og eliminering af farlige strækninger. Jeg mener også, at der bør indføres strengere tekniske krav til vejbygning. F.eks. bør alle transeuropæiske veje være mindst sekssporede.

Jeg takker ordføreren, fru Petersen, for en glimrende betænkning.

Justas Vincas Paleckis (PSE). - *(DE)* Fru formand! Jeg vil gerne ønske Dem tillykke med valget!

(LT) Betænkningens ordfører har stillet alle EU-borgere nogle vigtige forslag. Nu er det på tide at være bekymret og alligevel sikre, at dødens spøgelse inden 2010 hjemsøger vores veje halvt så mange gange. Når man ser på det statistiske kort over trafikdræbte i EU-landene, er overvægten af blodets farve i den østlige halvdel af Unionen iøjefaldende. I næsten alle de nye EU-lande er situationen betydeligt værre end i de gamle lande, og på Litauens veje er der forholdsmæssigt op til fem gange så mange trafikdræbte som i Nederlandene. EU er forpligtet til at udveksle erfaringer med de nye lande, at bidrage til at udrydde den aggressive kørestil og at indskærpe den tolerance på vejene, som der er blevet talt så meget om her i salen i dag. Det er vigtigt at forbedre vejinfrastrukturen og køretøjernes sikkerhed og at skærpe færdselsreglerne og bøderne og gøre dem mere ensartede. Spirituspåvirkede og uansvarlige førere skal behandles lige strengt i alle EU-lande.

Luís Queiró (PPE-DE). - *(PT)* Fru formand! Jeg vil også gerne lykønske Dem med dette herv. Det, der gør størst indtryk på mig, når vi diskuterer trafiksikkerhed, er den afstand, der adskiller de lande, der har få ulykker og få tilskadekomne, fra dem, hvor tallene selv med de betydelige forbedringer, der er sket i de senere år, stadig er tragisk høje.

Jeg er enig med fru Hedkvist Petersen, der både har udarbejdet en fremragende bestænkning og opstillet en særdeles relevant liste over konkrete forhold, der bør overvejes: obligatorisk anvendelse af håndfri anlæg til mobiltelefoner, færdselstavleproblemet, grænseoverskridende samarbejde om effektiv straffuldbyrdelse, permanent køreløst, nulpromilleordning for unge trafikanter, realistiske

hastighedsgrænser, midterratter og beskyttelse af motorcyklister mod dødsensfarlige autoværn, ja, jeg kunne blive ved, for listen er lang.

Når det er sagt, vender jeg tilbage til, at det, der gør størst indtryk på mig, er det, der adskiller landene fra hinanden, og her tror jeg, at der ud over de gældende regler er to afgørende faktorer i spil: på den ene side naturligvis bilparkens og vejenes tilstand, men på den anden side trafikanterne og deres adfærd. Der er en oplysningsmæssig eller snarere kulturel dimension, der hænger snævert sammen med de tal, vi ser. Jeg mener, at det først og fremmest er dér, vi bør sætte ind. Vigtig er selvfølgelig teknik, teknologi og færdselsregler, men endnu vigtigere er den, der fører køretøjet, og den holdning, som vedkommende udviser under kørslen. Hvis en vej er farlig, kan en samvittighedsfuld trafikant undgå en ulykke. Hvis vejen er sikker, kan farlig kørsel betyde en ulykke. Jeg er overbevist om, at det er det, som myndighederne og borgerne i visse europæiske lande har forstået, og som man i visse andre lande virkelig også må forstå.

Derudover er der en række vigtige og meget relevante foranstaltninger, som jeg alt i alt støtter. Måske er det ikke strengt nødvendigt med den samme vigepligtsregel i rundkørsler i alle medlemsstater, også fordi der er lande med venstrekørsel. Is og sne på taget er heller ikke et problem i samme omfang i alle medlemsstater (i hvert fald ikke i min egen), men i det store og hele mener jeg, at de fleste af de foreslåede foranstaltninger er nyttige. Jeg vil dog gerne slutte af med igen at betone, at nøglen til succes ligger i trafikanterne, i oplysning og ansvarlighed, men også til, om der sker ulykker, med de deraf følgende tilskadekomne.

Proinsias De Rossa (PSE). - (EN) Fru formand! Jeg takker Dem og lykønsker Dem med valget.

Enten gennemføres politisamarbejdet om grænseoverskridende strafforfølgelse af færdselsovertrædelser, som tegner sig for 25 % af tilfældene i nogle medlemsstater, ikke ordentligt, eller også må det gennemføres via komplekse bilaterale aftaler. I grænseområder i Irland straffes bilister, der bliver taget i at køre for stærkt på en side af grænsen, f.eks. ikke, hvis deres køretøjer er registreret på den anden side. Hverken Irland eller Det Forenede Kongerige anvender den europæiske konvention fra 1998 om afgørelser om frakendelse af førerretten, selv om den er omsat til national lovgivning i begge retssystemer.

Kommissionen bør efter min mening omgående stille forslag til håndhævelse af færdselsstraffe, gensidig anerkendelse af strafpoint, frakendelse af førerretten og uddannelse og rehabilitering, der er gældende i hele EU. Jeg ser også gerne, at der indføres en fælles europæisk promillegrænse. Jeg mener ikke, at den bør overstige 50 mg.

Jeg vil kort kommentere en af mine kollegers bemærkninger om træer. Jeg vil være stærk modstander af ethvert forslag om, at træer bør fældes, så vi kan få flere hastighedsoverskridelser og førere, der kører i påvirket tilstand og hensynsløst. Jeg støtter også fru Sinnotts synspunkt om rasteplasser for lastbilchauffører, som bilister også bør have adgang til. For nylig kørte jeg i to timer på vejen fra Wexford til Dublin i Irland, en vej, som for nylig er blevet udbedret med store beløb fra EU-fonde, og der var hverken på den ene eller den anden side af vejen en eneste rasteplass i løbet af de to timer. Det synes jeg er temmelig rystende.

Jim Higgins (PPE-DE). - A Uachtaráin, ar an gcéad dul síos fáiltím roimh an tuarascáil seo ón gCoiste um Iompar agus um Thurasóireacht agus fáiltím chomh maith na moltaí go dtí an Coimisiún. Labhrann na staitisticí ar a son féin. Maraítear 40 000 duine chuile bliain ar fud an Aontais Eorpaigh. Ó théarmaí airgeadais is ionann seo agus 2% de GDP nó EUR 180 000 billiún. Is iad timpistí bóthar an chúis is mó le bás pháistí agus le bás dhaoine óga. Más féidir le tíortha áirithe an caighdeán sábháilteachta bóthair a fheabhasú, caithfear tú fiafraí conas atá tíortha eile ag titim chun deiridh. Is cúis bhróin dom é nach bhfuil mo tír dhúchais, Éire, ag déanamh níos fearr ná mar atá sí i láthair na huaire. Tá an Chomhairle Eorpach um Shábháilteacht Iompair ag foilsíú tuarascáil chuile cheathrú agus is maith an rud é seo mar coinníonn sé an fhadhb faoi shúil ghéar. Aontaím leis na moltaí ón Rappórtéir agus is iontach an tuarascáil í agus mo chomhghairdeas léi agus an moladh go mór mhór go mbeidh saghas leathchúplaíocht idir na tíortha atá ag déanamh go maith agus iad siúd atá lag a eagrú leis an aidhm go spreagfaidh sé seo na tíortha laga níos mó a dhéanamh. Tá an tuarascáil an-cuimsitheach agus aontaím go hiomlán leis na moltaí atá inti. Is minic a fhaigheann daoine bás i bhfeihiclí ós rud é nach raibh aon tseirbhísí tarthála in ann a fháil amach cá raibh an timpiste. Creidim go mba cheart go mbeadh an córas E-Glaoch éigeantach i ngach feihicle nua. Ceapaim chomh maith go sábháilfaidh sé seo alán beathaí. I ndeireadh na dála is ag na rialtaisí na mBallstát éagsúla atá an dualgas sábháilteachta. Mar a deirtear sa tuarascáil, caithfear ceannaireacht pholaitiúil a bheith ann. Fáiltím go bhfuil Uachtaránacht na Gearmáine ag cur béime ar

shábháilteacht bóthair ina clár don Uachtaránacht. Tárlaíonn timpistí bóthar ach i bhformhór na gcásanna, ní timpistí a bhíonn iontu ar chor ar bith. Tárlaíonn siad mar gheall ar dhrochthiomáint, ar luas agus ar alcól. An t-oidéachas agus feidhmiú atá tábhachtach.

Jacques Barrot, næstformand i Kommissionen. - (FR) Fru formand, mine damer og herrer! Denne meget righoldige forhandling fortjener mange svar. Jeg skal prøve at holde mig til de grundlæggende punkter. Jeg vil gerne takke fru Hedkvist Petersen endnu en gang. Og jeg vil gerne minde hende om, at udvekslingen af erfaringer for fremtiden vil være normal praksis, og at fabrikanterne endelig har forstået, at sikkerhed kan være en salgsfaktor. Her taler jeg om EuroNCAP-programmet. Fabrikanternes engagement i Det Europæiske Charter for Trafiksikkerhed har især været fokuseret på alarmer for glemt sikkerhedssele og elektronisk stabilitetskontrol i lastvogne.

Jeg skal nu kort svare dem, der har talt på vegne af deres grupper. Hr. Koch og hr. Titley lagde vægt på overholdelsen af regler, kontrol og bøder. De har fuldstændig ret. Det er nøgleprioriteter. Hr. Titley og en række andre medlemmer nævnte køreløys i dagtimerne. Da vi hørte medlemsstaterne, var det klart, at der ikke var blevet truffet nogen beslutning. Det er sandt, at bestemmelserne om køreløys i dagtimerne gælder i henhold til forskellige procedurer. De, der gør bestemmelserne obligatoriske, virker ganske tilfreds, men vi har ikke truffet nogen beslutning på dette område. Vi bliver sandsynligvis nødt til at vente på, at dette køreløys bliver specialindbygget.

Hr. Degutis, flere af de medlemsstater, der kom med i 2004, gør nu fremskridt, og deres anstrengelser bærer frugt, som De med rette understregede. Hr. Ó Neachtain, vi arbejder på den grænseoverskridende håndhævelse. Jeg håber meget, at vi inden årets udgang har fået lavet et udkast til en ordning, der giver os mulighed for at slå ned på overtrædelser af færdselsloven, der begås i en anden medlemsstat. Hr. Meijer nævnte løsninger i lille målestok. Kompetencen er imidlertid delt mellem Europa, staterne og regionerne. Fru Sinnott talte om infrastrukturernes sikkerhed. Det var emner i Kommissionens seneste forslag.

Jeg kan ikke svare alle talere. Jeg mener, de alle har givet udtryk for, at de støtter vores integrerede tilgang, som er baseret på tre faktorer: bilisternes adfærd, køretøjernes sikkerhed og infrastrukturernes kvalitet. De forskellige talere har bekræftet, at vores to institutioners synspunkter ligner hinanden.

Her ved afslutningen af denne forhandling vil jeg gerne takke alle talere og understrege, at jeg i høj grad regner med, at Parlamentet støtter de lovgivningsmæssige forslag, der drøftes for øjeblikket. Installation af spejle, der eliminerer den blinde vinkel i eksisterende lastvogne, forvaltning af infrastrukturer og om kort tid grænseoverskridende håndhævelse af overtrædelser. Jeg vil gerne takke Parlamentet for dets vilje til at bane vej for sådanne aktiviteter. Nogle gange er medlemsstaterne mere tilbageholdende. Jeg har indtryk af, at Parlamentet er fuldstændig overbevist om, at vi skal handle beslutsomt, hvis vi vil gøre fremskridt inden for det vigtige område, som trafiksikkerheden er.

Formanden. - Forhandlingen er afsluttet.

Afstemningen finder sted i morgen.

Skriftlig erklæring (artikel 142)

Francesco Musotto (PPE-DE). - (IT) Trafikken på Europas veje er blevet tredoblet i de sidste 30 år, og selv om bilerne er fire gang så sikre som i 1970, er trafikuheld årsag til over 40.000 dødsfald om året. Dette har en direkte og indirekte omkostning beregnet til 180 milliarder euro, hvilket svarer til 2 % af EU's BNP.

De ambitiøse målsætninger, som EU har sat sig for 2010, nemlig at halvere antallet af ofre for trafikulykker, kan ikke nås, hvis ikke vi tager højde for oplysningens grundlæggende rolle. Derfor opfordrer man i betænkningen medlemsstaterne til yderligere at styrke og udbrede informationspolitikkerne og de kampagner, der tager sigte på at gøre trafikanter i alle aldre bevidste om færdselssikkerhed. Parlamentet opfordrer desuden medlemsstaterne til at intensivere bestræbelserne på i højere grad at få trafikanterne til at anvende sikkerhedssele i alle køretøjer, også i busser, og Parlamentet foreslår, at der iværksættes informationskampagner mod træthed ved rettet, at der installeres sikre autoværn for motorcykler, og at der fastlægges fælles minimumsstandarder for kørelærere, når det gælder prøver og godkendelse. Desuden foreslås det i betænkningen, at bestemmelserne om sundhed og sikkerhed på arbejdspladsen også skal gælde for køretøjer, der fungerer som en mobil arbejdsplads.

13. AVS-EF-partnerskabsaftalen (forhandling)

Formanden. - Næste punkt på dagsordenen er henstilling fra José Ribeiro e Castro for Udviklingsudvalget om forslag til Rådets afgørelse om indgåelse af aftalen om ændring af partnerskabsaftalen mellem medlemmerne af gruppen af stater i Afrika, Vestindien og Stillehavet på den ene side og Det Europæiske Fællesskab og medlemsstaterne på den anden side, undertegnet i Cotonou den 23. juni 2000 (6987/2006 - C6-0124/2006 - 2005/0071(AVC)).

José Ribeiro e Castro (PPE-DE), ordfører. - (PT) Fru formand, som jeg lykønsker med valget, mine damer og herrer! Næsten 800 millioner mennesker er i dag omfattet af Cotonou-aftalen, der som opfølgning på den grundlæggende Lomé-konvention siden 2000 har været styrende for forbindelserne mellem EU og AVS-landene. Jeg håber, at disse forbindelser bliver stadig tættere og til gensidig gavn. Den samstemmende udtalelse, som jeg er ordfører for, og som jeg beder medlemmerne støtte, angår den første femårige revurdering af aftalen i medfør af dennes artikel 95.

Selv om de foreslåede ændringer med overlæg er af begrænset karakter, da aftaler af denne type og omfang bør kendetegnes ved stabilitet, er de som helhed positive. De har et effektivitetsfremmende formål, hvad angår gennemførelsen af Lomé/Cotonou-lovværket, der grundlæggende hviler på parternes ligeværdighed, respekt for menneskerettigheder, demokratiske principper og retsstaten samt god regeringsførelse.

Efter Berlin-murens fald og den kolde krigs afslutning blev det muligt at indføre reference til menneskerettighederne og senere i 2000 at udforme en mere indgående politisk dimension i vores forbindelser og at prioritere fattigdomsbekæmpelse og forbedre det økonomiske og finansielle partnerskab. Revurderingen i 2005 styrkede den politiske dialog, der er blevet mere systematisk, struktureret og formaliseret, med henblik på at forebygge og løse kriser.

Bekæmpelse af terrorisme er et påtrængende spørgsmål, der også bør inddrages i aftalen, ligesom reference til millenniummålene, der knytter an til EU-AVS' fælles mål om fattigdomsbegrænsning og bedre uddannelse og sundhed, uden hvilket der ikke findes egentlig udvikling. Andre punkter i denne revurdering angår decentraliserede lokale myndigheder, forebyggelse af lejesoldatsaktiviteter, fremme af traditionel viden, forebyggelse af hiv/aids, malaria og tuberkulose samt fremme af udvekslinger af studerende og unge, hvilket viser større opmærksomhed hos de deltagende parter for AVS-landenes befolkningers konkrete problemer og bestræbelser.

Jeg vil også gerne som noget meget positivt fremhæve, at der for første gang henvises udtrykkeligt til de nationale parlamenter som bistandsberettigede. Styrkelse af parlamenterne er afgørende for god regeringsførelse og for grundig offentlig debat om det enkelte samarbejdslands udviklingspolitik.

Mange af de lande, som EU yder substantiel bistand inden for Cotonou-aftalens rammer, lader disse midler indgå i statsbudgettet. Der er imidlertid ofte blevet fremført klager over, at de overførte midler ikke altid har medvirket til at fremme disse værdier, som de skulle og burde. Der er ligeledes hyppig kritik af, at den interne anvendelse af de europæiske midler ofte sker på diskriminerende og vilkårlig måde, idet den offentlige administrations objektivitet og upartiskhed ikke er sikret. Det er i frontal konflikt med de grundlæggende principper for EU's tildeling af midler, og det begrundes, at de europæiske institutioner i højere grad bør forlange, at alle samarbejdslandenes politiske kræfter og civilsamfundet effektivt inddrages i diskussion og beslutning om, hvordan anvendelsen af de modtagne bistandsmidler skal prioriteres.

Som jeg foreslog i Den Blandede Parlamentariske Forsamling AVS-EU, der vedtog mit forslag i november 2005 på mødet i Edinburgh, kan en sådan national ansvarlig- og bevidstgørelsesproces tage form af en årlig debat i samarbejdslandenes parlamenter om bistanden udefra. Allerhelst bør den foregå et stykke tid før de årlige finanslovsdebatter. Det vil styrke de demokratiske institutioner og befolkningernes muligheder for at udøve deres borgerrettigheder.

Inden for aftalens rammer og i det vigtigste organ, der herudfra er oprettet, er der således skabt en stemning til fordel for på afgørende vis at knytte parlamenterne til udformning, opfølgning og evaluering af disse landes samarbejdspolitik. Det er så vores opgave at fastholde, fremme og støtte denne indsats. Trods ændringerne, hvoraf jeg har fremhævet de mest relevante, mente AVS-siden, repræsenteret ved Kap Verdes udenrigsminister, at de administrative procedurer for adgang til Den Europæiske Udviklingsfond kunne være blevet forenklet yderligere. Jeg er enig med ham heri og finder det rigtigt

at referere det her og derfor bede Rådet og Kommissionen om i kommende revurderinger at overveje dette ønske.

Afslutningsvist vil jeg gerne appellere til medlemmerne om at støtte denne samstemmende udtalelse og opfordre Parlamentet, Rådet og Kommissionen om at gøre alt for at fastholde og om muligt også øge den målrettede og ansvarlige bistandsindsats over for AVS-landene.

Jacques Barrot, *næstformand i Kommissionen*. - (FR) Fru formand! Jeg vil gerne takke ordføreren, hr. Ribeiro e Castro, og Udviklingsudvalget for deres positive vurdering af ændringen af Cotonou-aftalen, som er hjørnестenen i partnerskabet mellem AVS-landene og EU.

Denne ændring vil give os mulighed for at forbedre partnerskabet og udvide det til sikkerhedsspørgsmål som f.eks. bekæmpelse af terrorisme, forebyggelse af lejesoldatsaktiviteter og bekæmpelse af udbredelsen af masseødelæggelsesvåben. I kraft af denne aftale vil der blive indledt en mere systematisk, mere institutionel dialog om spørgsmål vedrørende menneskerettigheder, demokrati og retsstatsprincipper. Dialogen vil finde sted, inden konsultationsproceduren indledes, den såkaldte artikel 96-procedure, undtagen i tilfælde af særlig uopsættelig karakter. Jeg vil gerne understrege den styrkede rolle, de nationale parlamenter og Den Blandede Parlamentariske Forsamling spiller i denne forbindelse.

Derudover holdes støtteniveauet i den ændrede aftale identisk med niveauet i den niende EUF med tilføjelse af inflationen, væksten i EU's BNP og udvidelsen med 10 nye medlemsstater i 2004.

Som De ved, blev den beslutning i princippet på mødet i AVS-EU-Ministerrådet i Port Moresby i juni 2006 omsat til en forpligtelse på ca. 22 milliarder euro. Det er det samlede beløb inden for den 10. EUF for geografisk samarbejde med AVS-landene i den seksårige periode 2008-2013. Det udgør på årsbasis en nominal stigning på 35 % i forhold til den niende EUF.

Da der ikke kan indgås forpligtelser for midler inden for den niende EUF efter den 31. december 2007, er det afgørende, at ændringen af Cotonou-aftalen og af det, der er kendt som den interne aftale vedrørende den 10. EUF, ratificeres af alle medlemsstater inden udgangen af 2007. Ellers vil tiltagene under den 10. EUF ikke kunne indledes den 1. januar 2008. Jeg er overbevist om, og her taler jeg på vegne af min kollega, hr. Michel, at Europa-Parlamentets godkendelse vil sende et kraftigt signal til medlemsstaterne og fremskynde de interne ratificeringsprocedurer.

Marie-Arlette Carlotti, *for PSE-Gruppen*. - (FR) Fru formand! Allerførst vil jeg gerne sige, at det glæder mig meget at se Dem som formand. Det er sjældent at se kvinder i den position.

Ændringen af Cotonou-aftalen var en stor udfordring. Vi ville gerne give den et egentligt politisk indhold ved igen at fokusere den på millenniumudviklingsmålene og udryddelsen af fattigdom. Det må dog erkendes, at denne ændring ikke lever helt op til dens ambitioner. Vores gruppe har flere gange haft lejlighed til at give udtryk for vores uenighed i især to punkter. Det første vedrører indlemmelsen af to forpligtelser i aftalens grundlæggende værdier. Den ene om terrorisme og den anden om masseødelæggelsesvåben. Vi er ikke imod dem som sådan, men vi mener, at de demokratiske principper og respekten for menneskerettighederne fortsat skal være aftalens vigtigste referencepunkter. Det andet punkt vedrører den finansielle dimension. Den 10. EUF, som har været genstand for hårde forhandlinger, kunne ikke inddrages i den ændrede aftale.

Alligevel foreslår vi ikke, at man undlader at godkende aftalen. For det første fordi der er sket fremskridt på mange områder som f.eks. styrkelsen af den politiske dialog, henvisningen til de nationale parlamenter som bistandsberettigede og støtten til Den Internationale Straffedomstol fra de stater, der har undertegnet aftalen. For det andet fordi vores AVS-partnere selv har accepteret den ændrede aftale og er ivrige efter at gennemføre dens finansielle kapitel, til hvilket jeg mener, vi har opnået et mere eller mindre acceptabelt beløb.

Det er derfor formålsløst at se tilbage. Fra nu af skal vi kæmpe en ny kamp. Vi skal være sikre på, at hver eneste euro rent faktisk bidrager til opnåelsen af udviklingsmålene, og derfor sikre, at den 10. EUF programmeres bedre. Det kan f.eks. gøres ved at opstille politiske målsætninger, der består i at afsætte 20 % af beløbene til grunduddannelse eller sundhed i AVS-landene, eller ved at lægge større vægt på kønsdimensionen i vores udviklingspolitik, end det er tilfældet for øjeblikket. Det er det arbejde, vi står over for i de kommende uger.

Fiona Hall, *for ALDE-Gruppen*. - (EN) Fru formand! Den nye bestemmelse om at opbygge parlamenternes kapacitet i AVS-landene er særligt velkommen. I de senere år har EU afsat stadig flere

ressourcer til valgobservationsmissioner i AVS-landene, men de af os, der har været observatører, er helt klar over, at et veloverstået valg kun er det allerførste skridt i processen med at skabe god regeringsførelse. Alt for mange nyvalgte parlamenter har måttet kæmpe med, at der ikke har været noget velfungerende embedsapparat eller nogen mulighed for at undersøge bedste praksis på områder som budgetkontrol, så den specifikke henvisning til forbedring af parlamenternes kapacitet er meget vigtig.

Det er imidlertid frustrerende, at Europa-Parlamentets engagement i Cotonou-aftalen er begrænset til proceduren med samstemmende udtalelse, især fordi vi får nye kontrolområder under instrumentet for udviklingssamarbejde. Det ville være nyttigt, hvis vi i det mindste kunne bidrage lidt til formuleringen af AVS-landenes strategipapirer, der er det vigtigste instrument til fremme af millenniumudviklingsmålene, som der nu henvises specifikt til i partnerskabsaftalen.

Jean-Claude Martinez, for ITS-Gruppen. - (FR) Fru formand, mine damer og herrer! Vi drøfter ændringen af en kompleks aftale, Cotonou-aftalen, som indeholder 100 artikler, seks dele, fem bilag og fem protokoller. Den ændrede aftale indeholder hele sriben af de aktuelle politikker med menneskerettigheder, demokrati, terrorisme, våben, Den Internationale Straffedomstol. Det eneste, AVS-landene nu har brug for, er Reach, eftersom de risikerer at blive ofre for forordningen om kemikalier, med truslen om indkomsttab og tab af 315.000 job. Metal, alkohol, olie, ammoniak, som eksporteres fra 24 større AVS-lande, vil blive ramt af Reach, hvilket repræsenterer et potentielt indkomsttab på 6 milliarder euro for disse lande.

Det fører os videre til den sande virkelighed om Europas forbindelser med AVS-landene i de seneste 30 år. Fra Yaoundé-aftalen i 1963 til Cotonou-aftalen i 2000, som ændret i 2005, og i Lomé I-, II-, III- og IV-aftalerne fra 1975 og fremefter ser det ud til, at Europa har været modigt, navnlig med Stabex-instrumentet, som har beskyttet kakao, te, kaffe og jordnødder. Her genfinder man konceptet om udlignende uligheder fra UNCTAD. Europa har endvidere været gavmild med økonomisk bistand fra EUF. Hr. Barrot understregede, at der er afsat en bevilling på omkring 25 milliarder euro til de 79 AVS-lande under den niende EUF.

Virkeligheden ser imidlertid anderledes ud. Ifølge tallene er AVS-landenes markedsandel i Unionen faldet fra 6,7 % i 1976 til 3 % i 1998, og mens en europæers BNP gennemsnitligt stiger med 2,3 % om året, stiger en afrikaner fra et AVS-lands BNP, om jeg så må sige, kun med 0,6 %. Også for så vidt angår aktioner, har Europa glemt AVS-landene, ligesom det har glemt Middelhavslandene. Siden Berlinmurens fald har Europa været interesseret i øst og ikke længere i syd. Og hvad værre er, så har Europa med WTO opslugt AVS-landene i verdensmarkedet, som vi har set det med sukker og bananer. Den multinationale bananproducent Chiquita har fået forrang over Cameroon, som producerer bananer, og Côte d'Ivoire. Det ultraliberale Europa har valgt at give en toldlettelse på omkring 2 milliarder euro til de multinationale selskaber som Chiquita, Del Monte og flere andre i stedet for at give den til AVS-landene, som står over for de samme konkurrencevilkår som disse multinationale selskaber.

Cotonou med al dens snak om demokrati og dialog er i og for sig ganske udmærket, men når folk har aids, er det ikke menneskerettighederne, der kan helbrede dem. Med andre ord bør Cotonou-aftalen ikke ændres, men omarbejdes, så den er modig i begge retninger. For det første teknisk mod ved hjælp af en ny toldteknologi. I stedet for inden for Verdenshandelsorganisationen at forsøge at mindske og eventuelt ophæve toldafgifterne, skal vi etablere et toldfradrag i form af en toldkredit, der kan fradrages alle indkøb i det importerende lands økonomi. Denne toldkredit ville være refunderbar, dvs. at den ville være højere end det beløb, et AVS-land f.eks. skulle betale i told. Med nye toldafgifter, der er fleksible, refunderbare og omsættelige på verdensaktiemarkedet, ville forbindelserne mellem Europa og AVS udvikle sig i harmoni med den nødvendige frihandel og den lige så nødvendige beskyttelse af AVS-landene.

For det andet bør vi udvise politisk mod i en omarbejdet Cotonou-aftale. Med globaliseringen består det 21. århundredes udfordring i at organisere de fælles aspekter af det fælles ejerskab til jorden - dvs. vand, mad, basale lægemidler og vacciner og uddannelse - alt sammen med andre ressourcer end EUF's klassiske statsbidrag, en fiskal ressource såsom moms baseret på omsætningen fra telekommunikationstjenester, der opnås via rumsatellitter. I dette tilfælde ville vi heller ikke yde bedre bistand i den fælles udviklings navn, men vi ville gradvist bevæge os i retning af global arealforvaltning. Det ville genskabe Lomé-ånden, og vi ville endelig begynde at opbygge den verden, der er det 21. århundredes udfordring.

Margrietus van den Berg (PSE). - (NL) Fru formand! Det glæder mig, at vi i denne uge i Strasbourg kan stemme om den første femårige revurdering af Cotonou-aftalen, som vi indgik i 2000 for en periode på 20 år. Denne aftale gælder for 78 lande i Afrika, Det Caribiske Område og Stillehavsområdet og omfatter ikke mindre end omkring 750 millioner mennesker.

Det er en partnerskabsaftale om bistand og handel, som er et godt eksempel på EU's bæredygtige forbindelser med udviklingspartnere. Europa optræder som en blød magt ved forebyggelse af konflikter, god regeringsførelse og bekæmpelse af korruption. Sammen med EU-medlemsstaterne kan vi gøre en forskel, når det gælder millenniummålene.

Næsten 24 milliarder euro er til rådighed fra den 1. januar 2008 for en periode på seks år. Det er halvdelen af det samlede EU-udviklingsbudget. Derfor er det godt, at Parlamentet udøver kontrol med anvendelsen af Den Europæiske Udviklingsfond, men desværre, hr. kommissær, er denne EUF ikke opført på EU-budgettet. Det havde både De i Kommissionen og vi i Parlamentet ønsket.

Hvis Europa-Parlamentets rolle virkelig skal betyde noget, er De nødt til sammen med Rådet - som desværre ikke er til stede her - at nå frem til konkrete aftaler med os, således som vi gjorde med udviklingssamarbejdsinstrumentet. Lad os udforme AVS-landenes landestrategidokumenter, som næsten hele vores Afrika-politik hører ind under, på samme måde, som vi har gjort det med udviklingssamarbejdsinstrumentet (finansieringsinstrument for udviklingssamarbejde).

Det betyder, at Parlamentet informeres i tide, således at det kan yde et indholdsmæssigt bidrag til landestrategidokumenterne. Det betyder en klar og gennemsigtig proces og en åben dialog mellem Rådet, Kommissionen og Parlamentet. Det vil forbedre Parlamentets input og muligheder for kontrol både med udformningen, gennemførelsen og evalueringen af landestrategidokumenterne. Det betyder også, at både Parlamentet og disse landes parlamenter og samfund ikke befinder sig på afstand.

Ejerskab er glimrende, men det gælder ikke kun finansministeren i et sådant land, men også parlamentet, regeringen og samfundet. Hvis vi går den vej, får vi de involverede menneskers opfattelser, som seriøst kan tages med i overvejelserne, inden politikken er undertegnet og tilpasset. Vi vil bort fra den situation, hvor vi alle sammen taler om millenniummålene, men hvor Afrikas situation i mellemtiden forværres, hvad angår millenniummålene, og hvor det viser sig, at vi faktisk kun fylder hullerne i vejene, hvor nyttigt det end måtte være. Også i AVS-landene vil vi prioritere millenniummålene.

Giv Parlamentet demokratisk indflydelse på EUF, som omfatter halvdelen af EU's samlede udviklingsbudget. Det har både Kommissionen og Rådet gavn af. Støt demokratiet i Europa. Hvilke skridt vil Kommissionen og Rådet tage for at nå dette?

Glenys Kinnock (PSE). - (EN) Fru formand! Mange tak, og tillykke. Det er dejligt at se Dem føre forsædet.

Som andre har sagt, er vi meget stolte over, at Cotonou-aftalen repræsenterer bindende kontraktlige aftaler med 78 lande i Afrika, Vestindien og Stillehavet. Derfor er der tale om en meget speciel forbindelse.

Hr. kommissær! Vi beklager, at den hektiske aktivitet, som vi oplevede i 2005 vedrørende udvikling og finansiering af udvikling, faktisk ikke indebar nogen væsentlig stigning i EU's medlemsstaters bidrag til Den Europæiske Udviklingsfond til AVS. Sandheden er, at 10. EUF kun repræsenterer 0,28 % af medlemsstaternes BNP. Det er i strid med det, De sagde om, hvordan De opfattede resultaterne af forhandlingerne. Jeg er enig med Dem, hvad angår ratificeringstempoet. Det er stadig meget foruroligende. Indtil videre har kun fire medlemmer af EU og fem medlemmer af AVS ratificeret denne del af aftalen, og det er efter min mening bekymrende.

Jeg har nogle spørgsmål til Dem. Jeg ved, at De ikke er udviklingskommissær, men hvis De ikke kan besvare Dem, vil De måske viderebringe dem. I Barbados lovede kommissær Michel at sende landestrategipapirerne til AVS-landenes parlamenter, så de kunne undersøge dem. Jeg vil gerne vide, om dette løfte er ved at blive indfriet, og om Kommissionen kan sige noget om, hvor langt vi er på det punkt.

Desuden vil jeg gerne spørge Dem, om De er rede til at indlede en konstruktiv dialog med Europa-Parlamentet om landestrategipapirerne for AVS-landene. Min kollega hr. van den Berg har sagt, at vi ønsker samme status for AVS-landestrategipapirerne, som vi har for DCI-landestrategipapirerne.

Desuden vil jeg gerne høre Kommissionens svar på spørgsmål, som medlemmerne af Parlamentet efter min mening er nødt til at stille, f.eks. om budgetstøtte til et land som Haiti, som Transparency International har betegnet som verdens mest korrupte land. Hvordan kan det være, at Kommissionen nu foreslår at yde budgetstøtte til Haiti? Det samme gælder Ækvatorialguinea. I vores udvalg har vi meget svært ved at forstå de beslutninger. Hvad angår Togo, kan vi konstatere, at Kommissionen nu er rede til at normalisere forbindelserne. Vi vil gerne vide, hvordan det går med de 22 forpligtelser. Overholder Togo dem? På Den Blandede Parlamentariske Forsamling i Wien lovede Kommissionen at informere os om fremskridtene med Togo, og jeg forstår på vores sekretariat, at vi indtil videre ikke har modtaget nogen som helst oplysninger om det.

Til sidst vil jeg spørge kommissæren, om han vil forpligte sig til at arbejde tættere sammen med Europa-Parlamentet om disse spørgsmål for at sikre, at Den Blandede Parlamentariske Forsamlings synspunkter bliver taget i betragtning. Jeg opfordrer Kommissionen til at besvare de alvorlige spørgsmål af denne type, som vi stiller Dem i aften.

Pierre Schapira (PSE). - *(FR)* Fru formand! Jeg vil gerne have lov til at understrege det mærkværdige ved denne parlamentariske høringsprocedure. Vores institution er blevet opfordret til at godkende indgåelsen af den ændrede Cotonou-aftale, som blev undertegnet tilbage i juni 2005. Når vi afgiver vores holdning i dag, godkender vi derfor en aftale, der allerede er blevet indgået. Ikke desto mindre ville beslutningstagningsprocessen med AVS-landene have godt af at blive styrket med Europa-Parlamentets deltagelse. Under forhandlingerne om udviklingssamarbejdsinstrumentet viste vi virkelig vores meget store merværdi og vores evne til at forsvare andre end Kommissionens og Rådets interesser.

Jeg mener imidlertid, at den ændrede Cotonou-aftale indeholder omfattende fremskridt, navnlig med hensyn til de lokale sektors rolle i udviklingspolitikken. Deres rolle er for første gang blevet klarlagt, og de anerkendes udtrykkeligt som fulgyldige partnere i den politiske dialog. Vi har lige opnået den samme anerkendelse for udviklingssamarbejdsinstrumentet. De store udfordringer på udviklingsområdet er lokale. Tiden er nu inde til at decentralisere vores udviklingspolitik. Adgang til vand, sundhedspleje og uddannelse er sociale tjenesteydelser, der leveres lokalt af organer, som er tæt på borgerne.

Hvis EU's midler fortsat blokeres centralt på regeringsplan, kan befolkningerne ikke direkte nyde godt af nogen effektiv bistand. Det er en af grundene til, at jeg glæder mig over vedtagelsen af den ændrede Cotonou-aftale. Nu skal vi så være omhyggelige med at sikre, at den bliver gennemført.

Ana Maria Gomes (PSE). - *(PT)* Fru formand! Også jeg vil gerne lykønske Dem, ligesom jeg gerne vil takke hr. Ribeiro e Castro for hans udtalelse og for den positive udvikling, som revurderingen er udtryk for. Jeg fremhæver især støtten til Den Internationale Straffedomstol og henvisningen til millenniumudviklingsmålene, som enhver udviklingsstrategi må forholde sig til. Jeg fremhæver også betydningen af den nye bestemmelse om samarbejde til forebyggelse af spredning af masseødelæggelsesvåben, et område, hvor EU må styrke det tætte samarbejde og yde mere teknisk assistance, og af lette våben, som dræber flest mennesker i vores samarbejdslande.

Jeg må dog bekende, at jeg føler en vis frustration over EU-AVS-forbindelserne, når jeg ser kolleger fra visse AVS-stater ganske ukritisk gengive deres regerings officielle holdninger i Den Blandede Parlamentariske Forsamling. Vi må helt tydeligt gøre mere for at styrke de nationale parlamenter og især deres muligheder for at granske stats- og samarbejdsbudgetterne og de midler, der anvendes til korruptionsbekæmpelse.

EU må på sin side holde op med at se den anden vej, men begynde at bruge de i denne aftale indeholdte bestemmelser og kræve, at de regeringer, der har underskrevet aftalen, undlader grove krænkelse af menneskerettighederne og af de mest elementære principper for demokrati og god regeringsførelse. Jeg tilslutter mig de medlemmer, der har anmodet Kommissionen om at inddrage Parlamentet i en evaluering af samarbejdspolitikken med AVS-landene.

Kader Arif (PSE). - *(FR)* Fru formand, mine damer og herrer! Selv om det er sket sent, glæder det mig, at Europa-Parlamentet er blevet hørt om dette emne. Aftenens forhandling giver os mulighed for igen at udtrykke vores tilfredshed med de fremskridt, den ændrede aftale indeholder, navnlig med hensyn til forbedringerne partnerne imellem i kraft af deres politikker for beskyttelse af menneskerettighederne og fremme af demokratiet. Denne høring giver os endvidere lejlighed til at minde om vores bekymringer på det tidspunkt, hvor teksten blev undertegnet. Her tænker jeg navnlig på den artikel, der gør

bekæmpelsen af udbredelsen af masseødelæggelsesvåben til et grundlæggende aspekt af AVS-EU-partnerskabet.

Jeg vil dog gerne understrege eller minde om, at det vigtigste mål med samarbejdet mellem de to områder var kampen mod fattigdom og kampen for udvikling. Siden 2005 er der kommet nye bekymringer til. De vedrører vores fremtidige handelsforbindelser med AVS-landene. Hvordan kan vi hævde, som det er tilfældet i den ændrede Cotonou-aftale, at millenniumudviklingsmålene skal understøtte AVS-EU-samarbejdet, uden at bekymre os om konsekvenserne af fremtidige økonomiske partnerskabsaftaler for disse landes befolkningers velvære, uden at gennemføre en konsekvensanalyse inden forhandlingerne indledes? Hvordan kan vi understrege betydningen af at støtte regionale integrationsorganisationer, der oprettes af AVS-landene, når vi ikke respekterer de eksisterende grupper under forhandlingerne, og når vi ved, at vi, som forhandlingerne føres for øjeblikket, ikke kan tage højde for interesserne i lande med forskellig størrelse og forskellige udviklingsniveauer?

Ændringen af Cotonou-aftalen har frem for alt gjort det muligt at fremhæve betydningen af den politiske dialog mellem partnerne. Det er på dette grundlag, EU og AVS-landene fra nu af skal arbejde på at skaffe alle misforståelser af vejen, gøre gradvise, konstruktive fremskridt i forhandlingerne og nå frem til aftaler, der til fulde tilgodeser AVS-landenes udvikling.

Jacques Barrot, næstformand i Kommissionen. - (FR) Fru formand! Jeg vil gerne sige til alle de parlamentsmedlemmer, der har taget ordet, at jeg skal viderebringe deres bemærkninger så nøjagtigt som muligt til min kollega, hr. Michel, som i det store og hele skal fortsætte dialogen om denne udviklingspolitik på den måde, De ønsker. Jeg skal sige til ham, at Parlamentet udviser stor interesse for udviklingen af denne politik, som han forvalter med stor overbevisning, som De ved.

Mange har understreget betydningen af dette partnerskab. Jeg vil gerne vende tilbage til finansieringsrammen. Det er sandt, at 23,7 milliarder euro af beløbet skal afsættes som operationelle bevillinger til AVS-landene. Dette beløb kan sammenlignes med de 22,7 milliarder euro, det luxembourgske formandskab foreslog. Dette beløb vil blive opnået takket være en øget indsats fra Den Europæiske Investeringsbanks side i dens støtte til AVS-landene via egne indtægter. Det er stadig et betydeligt beløb. På årsbasis udgør det en stigning på 35 % i forhold til den niende EUF.

Desuden skal støtten til AVS-landene ses inden for den bredere ramme af Fællesskabets eksterne aktioner, og generelt vil AVS-landene yderligere nyde godt af emnespecifikke budgetposter og midler, der er forbeholdt de AVS-lande, der har undertegnet sukkerprotokollen, med et beløb på 1,2 milliarder euro. Disse midler, der kommer fra Fællesskabets almindelige budget, vil øge den del af Fællesskabets udviklingssamarbejde, der er øremærket til AVS-landene, i forhold til tidligere finansielle overslag.

Jeg mener, at jeg således har fremhævet de fremskridt, nogle har nævnt, samtidig med at jeg accepterer, at denne politik vil blive udbygget masser af gange, da det er rigtigt, at den nu er en del af EU's kald.

Formanden. - Forhandlingen er afsluttet.

Afstemningen finder sted i morgen.

14. Dagsorden for næste møde: se protokollen

15. Hævelse af mødet

(Mødet hævet kl. 23.25)